

Giới thiệu Nông Kiều Có Phúc

Thể loại: Xuyên không, điền văn.

Editor: ChieuNinh

Số chương: 551 chương + 6 ngoại truyện

Cuộc đời Trần Yến Yến, thất bại lớn nhất chính là không thắng nổi một chữ "tình". Lúc sắp chết, cô làm được một việc, từ đó ngoài ý muốn xuyên qua.

Mở mắt ra, cô trở thành nàng ngốc Trần A Phúc.

Nhìn qua anh hùng giống như thiên thần cao cao tại thượng, Trần A Phúc lau đi nước miếng ngốc khờ chảy xuống ở khóe miệng. Một đời này không cần tham vọng quá cao, một đời này không cần không thực tế...

Chỉ là, một đời này nàng là người ngốc giá trị nhan sắc lại cao, nhà nghèo vận khí tốt, phúc khí nhiều dùng hoài không hết.

Bảo bối nào đó bán manh: Nương, thỉnh cầu ôm ôm, cầu hôn hôn, thỉnh cầu các loại thịt thịt.

Nam nhân nào đó nổi giận: Dám đoạt thịt ăn với lão tử, cút!

Chim yến nào đó nhảy nhót: Xem diễn không chê đài cao!

Trần A Phúc ôm bụng bự: Ba tên oan gia này...

Cô nương mềm mại nào đó: Con không làm oan gia, con muốn làm áo bông nhỏ tri kỷ của nương.

Nhãn hiệu: Ngôn tình cổ đại thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mở đầu

Editor: ChieuNinh

Hai ngày nay Trần Yến Yến đều có chút không yên lòng. Từ nửa tháng trước, Lưu Húc Đông đi để đi thăm người thân vẫn luôn không liên lạc với cô, gọi điện thoại cho anh thì tắt máy, gửi tin nhắn cũng không trả lời.

Lưu Húc Đông là bạn trai của Trần Yến Yến, cũng là con trai của ông chủ công ty chỗ cô làm việc, tổng công ty là một trong năm trăm tập đoàn lớn trên thế giới, ở đế đô. Hai năm trước Lưu Húc Đông mới điều chuyển từ chi nhánh công ty ở nước ngoài về, đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc công ty này.

Lưu Húc Đông không chỉ nhiều tiền, còn học rộng tài cao, anh tuấn tiêu sái, thành thực chừng mực, vô cùng có phong độ thân sĩ. Cực kỳ máu chó là đã ba mươi lăm tuổi, còn chưa lập gia đình.

Anh ta vừa đến, thì mê hoặc mấy cô nàng trong công ty thần hồn điên đảo, ngay cả Trần Yến Yến trưởng thành thực nữ mà tim nhỏ cũng đập loạn nhịp.

Mặc dù Trần Yến Yến đã qua tuổi ba mươi, nhưng tướng mạo xuất chúng, dáng người cao gầy, khí chất ưu nhã. Trên sự nghiệp có thành tựu nhỏ, có xe có nhà, miễn cưỡng cũng coi là một bạch phú nữ, còn đã từng cực tuyệt không ít đàn ông ưu tú theo đuổi... (bạch phú nữ: trắng trẻo, xinh đẹp, có tiền)

Ở trong một đám cô gái nhỏ riu ra riu rít, Trần Yến Yến bắt mắt lại là khác loại, Lưu Húc Đông nhìn một cái thì chú ý tới cô. Đồng thời, cô lại là quản lý phòng thị trường công ty này, bọn họ tiếp xúc nhiều lần, rất nhanh thì anh ta bị cô hấp dẫn, lập tức triển khai theo đuổi đối với cô.

Trần Yến Yến cự tuyệt, cô không tự tin, không dám với cao người cao cao tại thượng như anh ta. Lưu Húc Đông là cao phú soái trong kim cương, là phú nhị đại, còn có bối cảnh màu đỏ, không phải là cô loại kiểu mẫu hoàn toàn là rẽ cô này có khả năng mơ ước. Huống chi, ở về ngoài ưu nhả tự tin thật không chịu thua kém, cô có một trái tim yếu đuối lại hèn mọn. (cao phú soái: tài giỏi, đẹp trai, có tiền; phú nhị đại: con cháu gia đình giàu có)

Lúc cô ba tuổi người cả nhà cùng đi du lịch, không chỉ có cha mẹ của cô, còn kể cả ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại của cô. Ngồi du thuyền lại bị lật ở trong biển rộng, trừ cô ra, người một nhà đều chết hết. Cô vĩnh viễn cũng còn nhớ ba ba liên tục dùng tay nhắc cô lên trên mặt nước lạnh như băng, đã nhớ không rõ có bao nhiêu lâu, trời tối lại sáng, cuối cùng ba ba duy trì không nổi, đặt cô ở bên trong một cái chậu nhựa. Ở khi cô sắp bị đông lạnh chết, cuối cùng chống đỡ được người cứu viện đến.

Cô có một người cô, còn có một người cậu, nhưng dượng và mẹ cũng không muốn nuôi dưỡng cô, cuối cùng cô bị đưa vào cô nhi viện. Năm đầu, cô và cậu còn thường xuyên đến cô nhi viện thăm cô, nhưng mà sau đó cũng không tới nữa. Sau khi cô lên đại học đi tìm bọn họ, mới biết được bọn họ đã sớm lần lượt qua đời.

Cô vẫn cứ có cảm giác thân nhân của mình duyên mỏng.

Cô cực độ khát vọng có thân nhân, khát vọng được yêu, được quan tâm, nhưng cô càng sợ có được, lại mất đi lần nữa. Cho nên, cô vô ý thức cự tuyệt tất cả người thân cận với mình. Dien*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Đương nhiên, lớn tuổi như vậy mà không kết hôn cũng không loại trừ cô tâm cao khí ngạo (kiêu ngạo). Có đàn ông nhất định sẽ đối tốt với cô, sẽ không thay lòng, cô lại chướng mắt. Cô vừa ý, lại sợ mình không khống chế được.

Lưu Húc Đông giống như biết rõ cô đắn đo suy nghĩ, nên không đường đột hành động, mà là vừa thực sự xuất hiện ở bên cạnh cô, mà biểu đạt quan tâm của mình vừa đúng chỗ. Như thế tiến hành theo chất lượng hơn nửa năm, Trần Yến Yến mới mở rộng cửa lòng tiếp nhận anh ta.

Tiếp theo là liên tiếp hẹn hò, xem phim điện ảnh, ăn cơm, đi dạo phố, mua sắm, nửa năm sau thì ở chung.

Nghĩ tới những thứ này, nội tâm Trần Yến Yến vô cùng ngọt ngào. Người đàn ông này, không chỉ sẽ là chồng của cô, thân nhân của cô, còn sẽ là cha của con trai con gái của cô. Cuộc đời này, cô lại có nhà có người thân.

Sau đó, Lưu Húc Đông muốn đưa cho cô một căn nhà nhỏ cùng với một tấm thẻ có bảy con số.

Cô không muốn, cô yêu là con người của anh, nguyện ý trả giá vì anh. Nếu như nhận những thứ đó, tính chất liền thay đổi.

Lưu Húc Đông hôn cô nói: "Yến Yến, em là đàn bà của anh, hết thầy của anh đều là của em."

Một câu này làm Trần Yến Yến cảm động không thôi.

Anh và cô kiêu căng mà nhiệt liệt yêu nhau, nhưng chỉ có Trần Yến Yến biết rõ bản thân mình yêu được bao nhiêu hèn mọn.

Cô báo danh học lớp huấn luyện khí chất hình thể, thậm chí còn học gậy đàn tranh. Cô biết rõ khí chất của mình không kém, nhưng cô hy vọng mình đẹp hơn, còn có khuôn cách văn nghệ.

Cô còn biết muốn giữ được trái tim của đàn ông, thì trước tiên phải giữ được dạ dày của họ. Vừa học nấu nướng, nấu ăn làm điểm tâm đều vô cùng tốt. Cho nên Lưu Húc Đông trừ xã giao cần thiết ra, đều là về nhà ăn cơm cô làm.

Lưu Húc Đông ám chỉ lần này anh ta về để đồ thì sẽ thương lượng với cha mẹ chuyện kết hôn của bọn họ. Trước khi đi, anh ta lấy thẻ căn cước của cô đi, để cho người ta đều sang tên phòng ở và thẻ ngân hàng cho cô...

Cô đang ngây người, thì di động vang lên. Vừa nhìn, là Lưu Húc Đông gửi tin nhắn, anh ta nói anh ta đã trở về.

Trần Yến Yến mở cờ trong bụng, vội vàng tắt máy tính đi, cô muốn đi trở về sớm nấu cơm cho anh ta. Cô đứng dậy ra khỏi phòng làm việc nhỏ của mình, đi đến phòng làm việc lớn của nhân viên dưới tay.

Cô đi đến trước bàn Thang Đình Đình nói: "Hôm nay mình có chuyện, đi về sớm."

Thang Đình Đình đã là nhân viên của cô, cũng là bạn tốt của cô. Cô ấy nhìn sắc mặt vui mừng trên mặt Trần Yến Yến, đã đoán được bảy tám phần, nhỏ giọng cười nói: "Là đại thiếu trở về sao?"

Trần Yến Yến cười giận một câu: "Ba hoa, không để ý tới cậu."

Thang Đình Đình cười nói: "Cậu không để ý tới tớ tớ còn phải nịnh bợ cậu cho tốt, cậu không chỉ là thủ trưởng của tớ, còn là bà chủ của tớ, tớ còn chờ cậu thăng chức tăng lương cho tớ đây."

Vừa mới dứt lời, thì thấy cô ấy hé miệng, kinh ngạc nhìn về phía trước.

Trần Yến Yến quay đầu nhìn lại, thế nhưng là Lưu Húc Đông ôm một cô gái xinh đẹp đi tới phòng làm việc. Anh ta đứng ở chính giữa nói với mọi người: "Đây là Từ Từ Vi vị hôn thê của tôi, mấy ngày trước chúng tôi đã đính hôn. Cuối tuần này, tôi mời mọi người đi nhà hàng Hoàn Chuyển ăn cơm, đều đi tham dự ha."

Người trong văn phòng sững sờ ba giây đồng hồ, sau ba giây thì bộc phát ra tiếng vỗ tay và tiếng chúc mừng. Dien*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Lưu Húc Đông cười gật đầu thăm hỏi cùng với mỗi một nhân viên, cũng kể cả Trần Yến Yến đang ngẩn người tại đó, sau đó ôm Từ Từ Vi đi một văn phòng khác, tiếp theo lại truyền ra tiếng vỗ tay và tiếng chúc mừng.

Trần Yến Yến vẫn chỉ ngây ngốc đứng ở nơi đó, những người khác thương cảm nhìn cô mấy cái, rồi ngồi xuống vui đầu công tác.

Thang Đình Đình hỏi Trần Yến Yến: "Trần tỷ, cậu, cậu không có sao chứ?"

Trần Yến Yến choáng váng giống như linh hồn mới trở về vị trí cũ. Cô bức lui nước mắt trong mắt, cố cười nói: "Không có việc gì, tớ đi trước."

Cô mang theo túi xách không nhanh không chậm đi ra ngoài. Tiến vào thang máy, bỏ qua đồng tình trong mắt người khác, còn lễ phép cười cười.

Cho dù cô thua, cũng muốn thua đẹp mắt.

Cô đến đến ga ra dưới tầng ngầm, chui vào xe hơi, đóng cửa lại, mới bò tới trên tay lái xe hơi khóc đến trời đất mù mịt. Khóc đủ rồi, mới lái xe ra ngoài.

Cô không muốn trở lại cái nhà vắng lạnh kia. Nhưng lại không biết sau đó nên đi nơi nào, mơ mơ màng màng lái xe.

Từ đầu đến cuối cô vẫn không hiểu, người đàn ông đó một tháng trước còn nói lời thề son sắt với cô, sẽ thuyết phục cha mẹ của anh ta, sẽ danh chính ngôn thuận cưới cô, sẽ cho cô danh phận. Nhưng mà, hôm nay lại ôm lấy người con gái khác, tuyên bố anh ta đã đính hôn.

Thì ra, anh ta vẫn luôn đùa bỡn mình, những thứ anh ta đưa ở trước khi đi, chính là đền bù tổn thất cho cô đi. Nhưng bản thân cô còn ngây ngốc cảm động, thật là khờ về đến nhà ngoại luôn rồi ...

Cô không biết rõ mình chạy bao lâu, giống như đến bên ngoài một khu tiểu học. Chỗ đó kéo dây xin đường, rất nhiều học sinh tiểu học đứng xếp hàng đi ra. Cô vội vàng lái xe quẹo sang trái, lại chứng kiến phía trước một chiếc xe vận tải lớn lao nhanh lao đảo xông tới, giống như còn va chạm vài người, người đi đường xung quanh đều sợ hãi kêu lên chạy trốn bốn phía. Cô đã không kịp tránh né, đụng vào nhau với chiếc xe kia...

Đầu xe hơi nhỏ đã bị xe vận tải lớn đè ở phía dưới, ở trong lúc cô bị túi hơi an toàn đè ép với chỗ ngồi, một cái bánh xe lớn đang treo ở trên đỉnh đầu cô vài cm. Trên đầu máu tươi chảy ra ào ạt, còn có thể cảm giác được nhiệt độ của máu.

Trước khi mất đi ý thức, thế nhưng trong đầu xuất hiện một con chim yến, nó sột ruột kêu, vậy mà Trần Yến Yến có thể nghe hiểu lời nó nói. Nó đang nói: "Đừng chết nha, đừng chết nha, theo cô một đời này, ta còn chưa có ngày nhìn thấy mặt trời nha..."

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-2: Anh hùng cứu mỹ nhân.

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Trần Yến Yến cảm thấy đầu truyền đến từng đợt đau đớn, thân thể bị người lay động.

"Nương, hu hu hu, nương tỉnh, Đại Bảo không thể không có nương..." Một giọng mềm mại.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ không thể chết được..." Một giọng nam hài lớn chút.

Trần Yến Yến mở mắt ra, nàng đang nằm trên mặt đất, một tiểu nam oa ba bốn tuổi cùng một tiểu thiếu niên tám chín tuổi đang kéo nàng vừa lắc lư vừa khóc. Hai đứa trẻ mặc cổ trang, một đứa chải đầu tóc cao hướng lên trời, một đứa chải đầu tóc để chòm, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến vô cùng bản thủ.

Nàng mơ hồ.

Tiểu nam hài thấy nàng mở mắt ra, nín khóc mỉm cười, lộ ra răng trắng hơn, mắt sáng hơn, vui vẻ nói: "Nương tỉnh, tốt quá."

Sau đó, nó đứng dậy quỳ xuống hướng một công tử hoa phục cười trên con ngựa cao to, dập đầu nói: "Tạ ơn đại gia đã cứu nương con. Đại ân đại đức

của ngài, một nhà tiểu nhân vĩnh viễn nhớ kỹ." Mồm miệng rõ ràng, thanh âm thanh thúy.

Trần Yến Yến mới chú ý tới, chung quanh nàng không chỉ có một vài người đứng xem náo nhiệt, còn có vài người ngồi dưới đất lớn tiếng ai ui. Địa phương xa năm, sáu mét, còn có vài nam nhân cười ngửa, cũng không ngoại lệ đều mặc cổ trang.

Chẳng lẽ mình là đang quay phim truyền hình?

Mà trong vài nam nhân cười ngửa kia, một người trong đó cười ngửa trắng giống như là chủ tử, lớn lên tuấn mỹ độc nhất vô nhị, khí vũ hiên ngang. Tiểu nam oa chính là đập đầu với hắn.

Nam nhân này so với Hồ Ca thì trẻ tuổi, so với Hoắc Kiên Hoa thì cường tráng, so với Ngô Diệc Phàm thì tinh xảo, so với Lý Dịch Phong thì có khí thế. Chỉ là quá lãnh, hai trông mặt tựa như hai khối hàn băng, quét tới chỗ nào thì nhiệt độ nơi đó sẽ chợt hạ xuống.

Lớn lên thật là đẹp mắt, lẽ nào nam nhân này là nhân vật mới mới được công ty điện ảnh nào đó đang nâng đỡ?

Trần Yến Yến ở dưới sự trợ giúp của tiểu thiếu niên, cố hết sức ngồi dậy, ngơ ngác nhìn nam nhân cao cao tại thượng kia. Cảm thấy trong miệng đầy tràn nước miếng, muốn nuốt vào, nhưng đầu lưỡi tê dại, nước miếng không nghe không ché, ngược lại thuận theo khóe miệng chảy xuống. Nàng muốn đưa tay lau, cánh tay cứng ngắc, không linh hoạt. Không đợi nàng giơ tay lên, một bên tiểu thiếu niên vội vàng dùng tay áo giúp nàng lau sạch sẽ, giống như là thói quen làm loại chuyện này.

Vị công tử kia trước nhìn nhìn tiểu nam oa đập đầu cho hắn, vừa liếc nhìn Trần Yến Yến. Thấy ánh mắt nàng ngơ ngác cùng ngân tuyến giống như nước miếng, thì nhũ nhũ mảy. Nếu không phải phát hiện nàng là người ngốc, hắn sẽ cho một roi ngựa quất cho nàng gằn chết.

Hắn hận nhất nữ nhân dùng loại ánh mắt này nhìn hắn.

Hắn thu hồi ánh mắt, lại quét về phía mấy người mặt mũi bầm dập. Mấy người kia ngổn ngang ngồi dưới đất kêu rên, trong đó một người tai to mặt lớn mặc dù quần áo hoa lệ, nhưng xiêm y đã bị xé rách, hắn bị đánh nặng nhất, tiếng kêu cũng to nhất. Hắn vừa nhận được hai tia hàn quang, thì hù dọa toàn thân run rẩy. Dien*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Hoa phục công tử dùng roi ngựa chỉ chỉ người này, lạnh giọng nói ra: "Nếu như lại dám tùy ý ức hiếp lương dân, thì lấy mạng chó của ngươi." Rồi nói sang đây tới của mình: "Cầm lấy bái thiếp của ta đi Huyện Ủy Phủ, nói với Đinh Hồng ta giúp hắn dạy dỗ Đinh đại thiếu. Nếu như Đinh Hồng còn không nghiêm gia quản thúc gia nhân, về sau ta gặp một lần, giúp hắn quản thúc một lần."

Mấy người kia hù dọa dùng sức đập đầu, liên thanh nói: "Đại nhân tha mạng, tiểu nhân không dám, cũng không dám nữa."

Hoa phục công tử hừ một tiếng, dẫn người cười ngửa mà đi.

Thấy hoa phục công tử đi không còn bóng dáng, mấy người kia mới đứng lên, dúi nhau khập khiễng chạy đi.

Người xung quanh xem náo nhiệt nói: "Ông trời có mắt, cuối cùng có người thu thập nhị thế chủ kia."

"Hà gien, Đinh đại thiếu ý là nhi tử Huyện Ủy đại nhân, lừa nam dối nữ ức hiếp, không điều ác nào không làm"

"Vị công tử đánh người là ai, ngay cả Đinh huyện ủy cũng dám chọc?"

"Không biết rõ, khẳng định không phải là huyện Tam Thanh chúng ta. Nhìn khí thế, không phải là quan phủ thành cũng là quan tỉnh thành, cũng có thể là quan kinh thành."

Lại có người hảo tâm nói với tiểu nam oa: "Mau trở về đi thôi. Nương người đầu óc không rõ ràng, về sau tận lực ít dẫn nàng ra cửa. Hôm nay là vận khí tốt, đừng phải quý nhân dám thu thập Đinh đại thiếu. Nếu không, nương người có thể phải ném mùi đau khổ."

Tiểu nam oa làm một cái vái chào với người xung quanh, nói ra: "Tiểu tử biết rõ, cảm ơn các vị bá bá thúc thúc đại nương thăm từ hỗ trợ."

Người xem náo nhiệt cũng dần dần tản đi.

Tiểu nam oa đi qua dùng bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ sau lưng Trần Yến Yến bày tỏ an ủi, mềm mại nói ra: "Nương, tiểu cữu cữu (cậu nhỏ hơn mẹ), không có việc gì, chúng ta đi tìm bà ngoại của con đi."

Một khắc này Trần Yến Yến mới thật sự tỉnh táo lại, hiện tại tuyệt đối không phải là đang quay phim!

Một khắc trước nàng giống như xảy ra tai nạn xe cộ nghiêm trọng, đầu xe hơi nhỏ của nàng bị xe vận tải lớn đè bên dưới, ngoại trừ đầu cắm ở không gian nhỏ hẹp, tứ chi thân thể hẳn là thay đổi hình dạng, hoặc là bị dòn thành một đồng.

Mà một khắc này tứ chi nàng hoàn hảo, cảnh tượng cũng là đường phố cổ đại trước đến giờ nàng chưa thấy qua, nhà cửa là gạch xanh than ngói, mái cong vênh lên góc. Trên đường người đi đường không ngừng, gánh, gửi, xe bò kéo đánh con lừa, còn có số ít xe ngựa. Hai bên có trà lâu, tửu quán, hiệu cầm đồ, trên đất trống cũng có tiểu thương giương đại ô, tiếng rao hàng liên tiếp...

Đôi mắt chung quanh, cả con đường đều là dạng này, mà không phải chỉ là một cảnh tượng nho nhỏ, cũng không có camera.

Thường hay đọc tiểu thuyết xuyên việt Trần Yến Yến đã khẳng định, nàng trúng thưởng, xuyên qua. Chỉ là đầu óc một mảnh mơ hồ, không có một chút ký ức một đời này. Dien/%%dan*^*le#*#quy^_^!don~ChieuNinh

Từ việc tiểu nam oa gọi nàng là "Nương" đến xem, một đời này nàng không chỉ thành phụ nữ đã kết hôn, còn làm mẫu thân. Nhưng có người nói đầu óc nàng không rõ ràng lắm, nàng lại không quản được nước miếng chính mình, nguyên chủ tám phần thật sự là một ngốc tử.

Vừa rồi hẳn là "Anh hùng cứu mỹ nhân", nàng là nữ khô chủ. Chỉ là, nội dung vở kịch cũng không dựa theo có chút kịch bản như vậy mà phát triển tiếp, anh hùng mỹ nhân nhất kiến chung tình. Mà là, nàng là người ngốc là bần, anh hùng là thiên thần là mây cao cao tại thượng. Đã khiến cho gặp nhau, cũng là trong tích tắc, về sau tạm biệt không hẹn gặp lại.

Nàng muốn nói chuyện, nhưng cuống họng căng lên, đầu lưỡi không lưu loát, "Ồ ồ" hai tiếng, lại cảm thấy nước miếng chảy ra.

Tiểu nam oa dùng tay nhỏ gầy như quả dưa của mình giúp nàng lau chùi miệng, sau đó lại lau một cái ở trên xiêm y của mình. Nói: "Nương đừng sợ, người xấu bị đánh chạy rồi."

Tiểu thiếu niên lớn hơn một chút cũng nói: "Vừa rồi vài vị đại gia đánh mấy người xấu, cứu tỷ tỷ."

Hai đứa bé trai muốn kéo nàng lên, Trần Yến Yến cũng muốn đứng lên, nhưng ba người dùng toàn bộ sức mạnh cũng không thể làm cho nàng đứng lên được.

Lúc này, một phụ nhân trung niên gần bốn mươi tuổi vọt tới. Bà bỏ nhào vào bên cạnh Trần Yến Yến, ôm nàng vội la lên: "A Phúc, sao nương mới dời mắt một cái, đã không thấy tám hơi ba người các con?"

Tiểu nam oa then thừng nói: "Mồ mỗ (Bà ngoại), con với tiểu cữu cữu bước đi theo nương của con, thế nào thì đi đến nơi này. Còn gặp được mấy kẻ xấu, cũng may có mấy vị đại gia hảo tâm đã cứu chúng con."

Phụ nhân trung niên càng sợ hơn, lại hỏi Trần Yến Yến: "A Phúc, nói cho nương, con không sao chứ?"

Trần Yến Yến, không, hiện tại phải gọi Trần A Phúc, nàng tốn sức nâng cánh tay lên sờ sờ đầu, nói ra: "Đầu - - đau nhức." Thanh âm như chiêm vờ.

Nguyên chủ không chỉ cái đầu không rõ ràng lắm, động tác, nói chuyện đều không lưu loát, ngay cả đảo mắt đều có chút lao lực.

Vương thị sờ soạng cái ót Trần A Phúc một cái, có một cục u cỡ đầu ngón tay. Thấy không có đỏ máu, chỉ có cục u nhỏ, thì cũng yên tâm. Nói: "A Phúc ngoan ngoan, về nhà nương giúp con xoa xoa thì tốt rồi." Giọng nói giống như là dỗ hài tử. Sau đó, đỡ Trần A Phúc đứng dậy.

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Người nhà

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Vương thị đỡ cánh tay phải Trần A Phúc, "Nhi tử" dắt tay trái của nàng, "Đệ đệ" kéo tay kia của Vương thị, mấy người đi về phía trước. Trần A Phúc đi đường không lưu loát, cho nên đi được rất chậm, thỉnh thoảng bị người đi đường đằng sau vượt qua.

Trần A Phúc chú ý tới, thì ra đệ đệ là một người khập khiễng, đi đường một bước ngã một cà thọt.

Nhìn lại một chút xiêm y Vương thị mặc cũng có thật nhiều miếng vá, xiêm y của mình miếng vá hơi ít, nhưng mà có mấy khối. Xiêm y của hai đứa bé trai không chỉ có miếng vá, còn nhỏ, giống như là quần ở trên người.

Trần A Phúc thầm nói, cái nhà mới này sống không khá giả.

Nghe này mấy người đối thoại, Trần A Phúc biết rõ nhi tử gọi Trần Đại Bảo, đệ đệ gọi là Trần A Lộc, còn có một cha. Bọn họ đến thị trấn chính là bán bức tranh thêu Vương thị thêu, cùng với bốc thuốc cho cha mắc bệnh phổi, cùng xem bệnh và bốc thuốc cho Trần A Phúc mắc bệnh ngốc. Bởi vì một hòa thượng đã nói qua bệnh ngốc của Trần A Phúc sẽ được chữa lành, từ đó đến nay người nhà chưa từng buông tha trị bệnh cho nàng, nhịn ăn định kỳ đến thị trấn xem bệnh cho nàng uống thuốc.

Hai bên đường phố thỉnh thoảng truyền đến mùi thơm, người bán thức ăn vừa nấu vừa thét to. Có bán mì, bán mì vằn thắn, bán bánh bao bánh màn thầu, bán bánh nướng ...

Đặc biệt là khi đi ngang qua một tiệm mì, mùi thơm đặc biệt nồng đậm. Trần A Phúc bụng "ùng ục" kêu vài tiếng, nước miếng lại không quản được chảy xuống.

Vương thị dừng lại bước chân, nhìn một chút nước miếng trên khóe miệng nữ nhi rồi nói: "Hôm nay lấy thuốc cho con và cha con, lại mua chút thức ăn tinh tế cho cha con, một miếng gan heo, thì tiền dùng được cũng gần hết ..." Chần chờ một chút, còn nói: "Nếu không, thì ăn chén mì sợi đi. Chỉ là, tiệm mì nhà này đắt đỏ, mì sợi (là mì chay không thịt) cũng muốn mười mấy tiền một chén. Bên cạnh thành có quán mì, giá rẻ, bảy văn tiền có thể mua một chén."

Trần A Phúc đỏ mặt, xem một chút mặt trời đang ngã về tây, hiện tại hẳn là qua giữa trưa.

Mấy người lại đi hai khác, xa xa chứng kiến cửa thành cao cao. Bọn họ quẹo vào một ngõ hẻm, bên trong phần lớn là thôn nhân ngồi dưới đất bán đồ, nhóm thôn nhân vừa bán này nọ, vừa gặm bánh bột ngô nhà mình mang.

Bọn họ đi đến trước một chỗ quán mì thì dừng lại. Cái sạp này chỉ có phu thê hai người, trượng phu nấu mì múc mì thái thịt, thê tử bung chén thu chén rửa chén lau bàn. Làm ăn cũng tạm tạm, bốn cái bàn nhỏ, ngồi sáu bảy người.

Vương thị nói: "Đại muội tử, nấu một chén mì."

Lão bản nướng hỏi: "Đại tâu, các người có bốn người, chỉ cần một chén?"

Vương thị cười cười, "Uy" một tiếng.

Mấy người ngồi xuống trước một cái bàn trống, bốn người vừa vận chiếm hết cái bàn nhỏ. Vương thị từ trong sọt lấy ra một cái bọc nhỏ mở ra, bên trong là bốn bánh bột ngô. Bà cho Trần Đại Bảo và Trần A Lộc một người một miếng, chính mình cũng cầm một cái, cái còn dư lại thì gói kỹ, bỏ vào bên trong cái sọt. Nói với Trần A Phúc: "A Phúc đợi chút, sợi mì lập tức xong."

Trần A Phúc mới hiểu rõ, thì ra chén mì sợi kia chỉ cho một mình nàng ăn, những người khác ăn ngô bánh mang từ trong nhà. Xem một chút hai tiểu chính thái mặt đầy thỏa mãn gặm bánh ngô, bất giác nét mặt già nua đỏ hồng.

Lão bản nướng bụng tôi cho bọn họ ba chén nước nấu mì, nói: "Bánh bột ngô khô, uống nước." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Trần Đại Bảo ngọt ngào nói: "Cảm ơn lắm tử."

Lão bản nướng cười cười, nhéo nhéo mặt nhô bản của hắn.

Ba người bọn họ gặm bánh bột ngô, Trần A Phúc mới cẩn thận quan sát vài người thân đời này.

Vương thị đại khái ba mươi gần bốn mươi tuổi, tướng mạo thanh tú, mặc dù xiêm y nhiều miếng vá, nhưng gọn gàng sạch sẽ, người cũng lưu loát. Không giống nông phụ ở đây, có loại hàm súc nói không nên lời. Đặc biệt là hai tay kia, nhẵn nhụi trắng trẻo, không giống như là làm việc nặng.

Trần Đại Bảo và Trần A Lộc mặc dù khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bản thủ, như cũ không che giấu được tướng mạo tuấn tú.

Đặc biệt là Trần Đại Bảo, ngũ quan tinh xảo, mặt mày như vẽ, đôi mắt sâu thẳm, sáng ngời như ngôi sao. Người có loại đôi mắt này, nhất định là cực kỳ cơ trí thông tuệ. Tướng mạo đứa bé này, quá xuất sắc rồi.

Trần A Lộc lớn lên cũng dễ nhìn, chỉ là mắt không có sáng như Trần Đại Bảo, chân còn què, thật đáng tiếc.

Có nhi tử xinh đẹp dạng như Trần Đại Bảo này, mẫu thân cũng sẽ không xấu, xem ra mình cũng có thể là mỹ nhân. Mới vừa nghĩ tới đây, Trần A Phúc run một cái, Trần Đại Bảo, hẳn cùng họ Trần với mẫu thân, nguyên chủ lại là một gốc từ đầu óc không rõ ràng lắm. Không phải là nguyên chủ bị người ta cưỡng, sau đó sinh nhi tử chứ...

Đầy khăn trương, nước miếng lại thuận theo khóe miệng chảy xuống.

Trần Đại Bảo cho rằng nướng thêm ăn, nhảy xuống khỏi băng ghế đi đến bên cạnh Trần A Phúc, nhón mũi chân dùng tay áo chùi nước miếng cho nàng, lại bẻ một miếng bánh bột ngô nhét vào trong miệng nàng. Mềm mại nói: "Nướng ăn trước một chút bánh bột ngô, sợi mì sẽ xong ngay."

Tiểu hài tử hiểu chuyện giống như thế này, khiến cho Trần A Phúc thẹn thùng đồng thời, cũng cảm động không thôi.

Nếu đã đến rồi, vậy thì an ổn mà sống thôi. Đời trước nàng không có một người thân nào, mà đời này không chỉ có thân nhân, còn đối với nàng tốt như thế. Tình huống dù có không xong thế nào, cũng tốt hơn có vài nữ chủ trong văn xuyên việt vừa xuyên qua, thì gặp phải bị bán hoặc là chết đói.

Vừa nghĩ như thế, lại thoải mái.

Sợi mì bung đi lên, chứa tràn đầy trong một cái chén sành, phân lượng đầy đủ, trên mặt còn rắc mấy cọng hành lá cắt nhỏ. Mùi thơm của mì cùng hành lá cắt nhỏ đập vào mặt, nước miếng của Trần A Phúc lại nhịn không được chảy xuống, còn có vài thanh âm tiếng nuốt nước miếng, là Đại Bảo cùng A Lộc. Bọn họ rất thẹn thùng vì chính mình thêm ăn, mặt cũng đỏ lên, con mắt nhìn về nơi khác.

Trần A Phúc cười cười, cố hết sức mà đẩy chén tới chén bên cạnh Vương thị, dùng chiếc đũa kẹp sợi mì cho Vương thị.

Vương thị có một chút sững sờ, hỏi: "A Phúc, con, con làm gì?"

Trần A Phúc vất vả nói ra hai chữ: "Nương, ăn."

Ài, đầu óc không rõ ràng lắm, thân thể không linh hoạt, tứ chi không phối hợp, miệng đầu lưỡi không dùng tốt, khối thân thể này phản ứng chút có giống đứa trẻ bị bại não đời trước. Về sau phải chăm chỉ rèn luyện, mau chóng bình phục các hạng chức năng thân thể. Diendanlequydon-ChieuNinh

Sau đó, lại đẩy chén tới chén bên cạnh Trần A Lộc cùng Trần Đại Bảo, kẹp sợi mì phân chia cho bọn họ. Cho dù động tác rất chậm, nhưng đều kẹp được.

Vương thị, Trần A Lộc cùng Trần Đại Bảo vừa giật mình lại cao hứng, sững sờ nhìn nàng. Trần Đại Bảo kích động đến sắp khóc, móp méo cái miệng nhỏ nhắn nói: "Mẫu thân của con thật thông minh, mẫu thân của con không ngốc."

Trần A Lộc cũng cao hứng gật đầu nói: "Ừ, bệnh tỷ tỷ khỏe rồi, tỷ tỷ không ngốc."

Vương thị đã chảy lệ, hai tay hợp thành chữ thập nói: "A Di Đà Phật, bệnh si của A Phúc quả thật tốt rồi."

Trần A Phúc lại cố hết sức nói: "Nương, A Lộc, Đại Bảo, mọi người - - ăn - - mì."

"Đúng, chúng ta ăn." Ba người hạnh phúc vừa ăn mì vừa nhìn Trần A Phúc.

Trần A Phúc cũng bắt đầu ăn mì, nàng đã đối đến nỗi ngực dán vào lưng. Xuyên không tới đây, chỉ có động tác ăn cơm là thuần thực nhất, tay cùng miệng phối hợp được tương đối khá, ít nhất không có nhét sợi mì vào trong lỗ mũi.

Trần Đại Bảo đặc ý nói: "Nương thật thông minh, cũng không có đưa sợi mì đến trong lỗ mũi."

Tay Trần A Phúc hơi khựng lại, nguyên chủ thật đã từng nhét cơm vào mũi?

Vương thị vừa cười vừa đưa khối bánh còn dư lại kia cho Trần A Phúc: "Sợi mì cho chúng ta nhiều như thế, con ăn khối bánh này đi."

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Con nuôi

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Cơm nước xong, Trần A Phúc cảm giác nước lèo thuận theo cái cảm chảy xuống, cánh tay còn chưa nâng lên, Trần Đại Bảo liền tới móc ra cái khăn từ trong lòng nàng, giúp nàng lau miệng sạch sẽ.

Trần A Phúc cười nói: "Nhi tử thật - - tài giỏi."

Trần Đại Bảo mặt mày hớn hở, nói: "Nương, người thật thông minh, cũng biết khen ngợi nhi tử."

Bên cạnh một lão phụ kinh ngạc nói: "Ông trời ơi, tiểu nương tử này giống như chỉ có mười bốn mười lăm tuổi đi, chái đầu vẫn còn là song nha kế (búi tóc hai bên), liền có nhi tử, còn là một nhi tử lớn như thế?"

Vương thị gấp rút giải thích: "Khuê nữ của ta tình huống đặc thù, đây là con nuôi của nó."

Thì ra Đại Bảo là con nuôi của mình, rốt cuộc bản thân mình còn nhỏ như thế.

Trần Đại Bảo không thích nghe lời nói này, đôi mắt đo đỏ nhào vào trong lòng Trần A Phúc nói: "Nương là mẹ ruột của Đại Bảo, Đại Bảo là con ruột của nương."

Trần A Phúc cảm giác thân thể nhỏ của Trần Đại Bảo cũng có chút phát run, liền dùng sức ôm lấy nó.

Trần A Lộc vội vàng an ủi Trần Đại Bảo: "Đại Bảo chúng ta chính là con ruột của tỷ tỷ, cháu trai ruột của ta, cháu ngoại trai của cha mẹ ta."

Trần Đại Bảo lại nháy nháy con mắt, trần trề mong đợi nhìn Vương thị.

Vương thị cũng biết rõ vừa rồi giải vây giúp nữ nhi mà tổn thương lòng Đại Bảo, vội vàng nói: "Là mỗ mỗ nói sai lời, Đại Bảo là con ruột của nương con, ngoại tôn của mỗ mỗ."

Mấy người đi đến ngoài cửa thành, tìm đến xe bò trong thôn, trên xe đã ngồi sáu người. Vương thị nâng Trần A Phúc lên xe, Trần A Lộc cố sức mà ôm Trần Đại Bảo lên xe, sau đó hai người bọn họ mới ngồi lên, phân biệt ngồi ở hai bên Trần A Phúc. Đại Bảo lại bò đến trên hai chân Trần A Phúc, tựa vào trong lòng nàng.

Trần A Phúc lại tự nhiên sinh ra cảm giác hạnh phúc, mấy vị thân nhân này thật không tệ, cũng không bởi vì nàng si ngốc mà ghét bỏ nàng.

Chờ một khắc, trên xe lại chen lên hai người, phu xe mới đánh xe bò đi.

Vương thị cùng Trần A Lộc đều là người tính tình hướng nội, trừ lúc mới vừa lên xe thì chào hỏi mọi người một chút, cũng ít nói chuyện. Trần Đại Bảo lại là một tiểu tử ba hoa, bên này đại nương bên kia đại gia, cái này tỷ tỷ cái kia đại bá, cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào như mật. Người trên xe cũng đều thích hắn, hai phụ nhân lớn tuổi thỉnh thoảng đưa tay ra xoa bóp mặt nhỏ xinh đẹp bần của hắn.

Tiểu tử vô cùng đắc ý giới thiệu nói bệnh nương khỏe rồi, còn biết kẹp mì cho hắn ăn, khen hắn tài giỏi. Nhưng người trên xe nhìn ánh mắt Trần A Phúc đại ra như cũ một chút, cho dù có Trần A Lộc giúp đỡ phụ họa, người ta rõ ràng vẫn không tin. Cái này khiến cho tiểu hài tử rất bị thương, về sau tâm tình cũng thấp xuống, ngậm miệng lại.

Cũng không phải là Trần A Phúc không phối hợp với hắn, thật sự là năng lực phối hợp của thân thể nàng còn không tốt. Nguyên chủ khả năng lớn nhất có thể là bại não, từ nhỏ thân thể chưa linh hoạt qua, cũng thiếu hụt rèn luyện, cho nên mới tạo thành tình huống toàn thân cứng nhắc không linh hoạt hiện tại.

Nàng lại lấy ra toàn bộ sức mạnh nhéo nhéo Đại Bảo, dùng cái cảm đụng đụng đỉnh đầu hắn. Dien%/%dan^%*le##quy^_!don~ChieuNinh

Trần Đại Bảo hình như cảm giác được nương đang an ủi mình, ngẩng đầu lên đảo mí mắt nhìn nhìn qua Trần A Phúc, cúi đầu kêu một tiếng: "Nương".

Hiện tại đúng là mùa xuân tháng ba, một đường cỏ mọc yển bay, chim hót hương hoa, bên trong ruộng lúa một mảnh xanh biếc, rất nhiều nông nhân đều đang bận rộn dưới ruộng. Không khí trong lành, gió xuân ấm áp, ánh nắng tươi sáng, cảnh xuân thật tốt làm người ta tinh thần sáng khoái.

Trần A Phúc thường thức quang cảnh điền viên xinh đẹp, ôm tiểu thân thể gầy như que củi, trong lòng mềm mại, ôn nhu. Âm thầm thề, vì thân nhân, nàng cũng phải nghĩ biện pháp để ngày qua tốt. Tốt nhất không lấy chồng, trông coi người nhà cùng nuôi con, làm một bà địa chủ thật sự giàu có. Nếu như nhất định phải lập gia đình, nhất định phải rời xa cao phú soái, tìm con em môn đăng hộ đối. Đừng có lại giống như đời trước, bị cao phú soái đùa giỡn, không chỉ xấu mặt, còn ném mạng.

Đồng thời, còn chú ý nghe người trên xe nói chuyện phiếm, để hết sức hiểu rõ nhiều thêm một chút tình huống của nơi này.

Đại khái qua hơn nửa canh giờ, Trần Đại Bảo chỉ một mảnh thôn xóm phía trước nói: "Nương, chúng ta sắp đến nhà."

Đổi mắt nhìn về nơi xa, ruộng lúa cuối cùng, một mảnh thôn xóm thấp thoáng ở trong thùy trúc xanh tươi.

Cận hương tình khiếp, Trần A Phúc thế nhưng có một chút kích động, cũng có chút khẩn trương.

Xe bò vừa tới cửa thôn, bốn người bọn họ liền xuống xe, nhà bọn họ ở ngay cửa đông bắc thôn. Bọn họ đi hướng bắc hơn một trăm mét, thì chứng kiến một tiểu viện cũ rách. Hàng rào tường viện, lướt qua hàng rào, trong sân nhìn một cái là không sót gì. Sân nhỏ không lớn, chỉ có ba gian phòng cỏ tranh tường đất, còn có một cây táo.

Nhìn sang nhà khác, nhà bọn họ hẳn là đặc biệt là hộ nghèo nhất.

Lúc này, một nam nhân gầy gò khoảng hơn ba mươi tuổi đang ngồi bên chiếu ở dưới mái hiên, nam nhân này chính là cha đời này của mình. Nghe bọn họ đối thoại, giống như lão cha bị bệnh nhà giàu - bệnh phổi, không thể mệt mỏi, phải ăn ngon, còn thường xuyên uống thuốc.

Mấy người tiến vào sân nhỏ, Trần Đại Bảo thông giọng tuyên bố tin tức tốt: "Ông ngoại, bệnh của nương con khỏe rồi."

Trần Danh biết rõ Đại Bảo mặc dù tuổi nhỏ, nhưng cũng không phải là người miệng nói lung tung. Nhưng cái tin tức này quá làm hắn khiếp sợ, cho nên không quá tin tưởng nhìn Vương thị cùng Trần A Lộc.

Vương thị cười nói: "Thật là tốt nhiều rồi, biết rõ gọi nương cùng đệ đệ, Đại Bảo. Nhưng mà, hành động vẫn không lưu loát, lại uống thêm vài thang thuốc xem sao."

Trở về nhà, A Lộc xấu hổ cũng hoạt bát vài phần, kéo tà áo Trần Danh nói: "Tỷ tỷ còn biết khiêm nhượng, kẹp mì cho con cùng nương, Đại Bảo ăn."

Hai mắt Trần Danh mừng rỡ nhìn Trần A Phúc, cười nói: "Vậy thì tốt, dù sao cũng có hi vọng."

Vương thị cười nói: "Năm đó hòa thượng kia thật sự là cao tăng, hắn nói A Phúc là có phúc, bệnh gốc nhất định có thể trị tốt, quả thật ứng nghiệm."

Trần A Phúc thấy nam nhân này mặc dù gầy yếu, nhưng mặt mũi hiền lành, tướng mạo thanh tú, còn sạch sẽ, cũng không giống nông dân trắng hán thật sự, rất có cảm tình với hắn. Liền cười cười với hắn, hé miệng, phát ra một âm đơn: "Cha." Dien*dan*le*quy*don Chieu^##Ninh

Trần Danh càng cao hứng, vội vàng đáp ứng: "Ừ, đưa bé ngoan."

Mấy người cao hứng vào phòng.

Vừa vào nhà chính là phòng bếp, hai cái bếp lò, không chỉ nấu cơm, mùa đông còn có thể nung giường, chân tường và nóc nhà đều bị hun khói đen. Còn có tấm thớt, ngăn tủ, hai cái vạc lớn. Mặc dù cũ rách, nhưng thẳng là sạch sẽ.

Vương thị bỏ cái sọt xuống, cầm một cái chậu múc nửa chậu nước ở trong vạc, rửa mặt cùng tay cho Trần A Phúc. Tiếp theo Trần A Lộc và Đại Bảo cũng tự mình rửa, cuối cùng Vương thị mới rửa cho mình.

Bọn họ tiến vào tây phòng, gần cửa sổ một cái giường lớn, chân giường bày một cái kháng (giường đất) cũ, dưới đất hai cái rương cũ nặng, còn có một cái bàn hồng, hai cái ghế, hai cái băng ghế.

Trần Danh và Vương thị ngồi trên giường, Trần A Phúc cùng Trần A Lộc, Đại Bảo ngồi ở cạnh giường đất.

Vương thị lấy ra từ bên trong cái sọt vài gói dược cùng vài cái bao giấy dầu, một miếng gan heo, nói: "Lần này bức tranh thêu tổng cộng bán ba trăm mười văn, lấy thuốc cho ông một trăm hai mươi văn, thuốc của Phúc nhị tám mươi văn, còn mua chút nấm tuyết, bách hợp, đường phèn, một miếng gan heo, lại ăn một chén mì, chỉ còn một văn tiền." Bảo hết sổ sách, bà đau lòng mặt cũng đỏ, chắc chắn hai tiếng nói: "Tiền thật không đủ dùng, bận rộn hơn nửa tháng, đều không còn."

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Kiếp trước, kiếp này

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Trần Danh áy náy nói: "Đều là bệnh của ta làm liên lụy nàng cùng cái nhà này. Nếu không, dựa vào một tay thêu giỏi của nàng, cuộc sống trong nhà hẳn là khá giả được ngay."

Vương thị sáng giọng: "Xem quần gia nói này, nếu không có chàng, cái nhà này của chúng ta cũng vượt qua. Chính là bởi vì có chàng, chúng ta mới có thể trôi qua thật tốt. Đặc biệt là A Phúc, nàng nên hiếu thuận nhất chính là chàng..."

Trần Đại Bảo vội nói: "Không chỉ có nương con phải hiếu thuận ông ngoại, con cũng muốn hiếu thuận ông ngoại."

Mấy người tán gẫu một hồi, Vương thị thêu hoa, Trần Đại Bảo thì dắt Trần A Phúc đi tây phòng nghỉ ngơi. Trần Danh, Vương thị dẫn A Lộc ở tây phòng, Trần A Phúc cùng Trần Đại Bảo ở đông phòng.

Đông phòng gần cửa sổ cũng là một cái giường lớn, đầu giường hai cái tủ, trên đất là một cái bàn hồng, hai cái băng ghế.

Trần Đại Bảo cởi giày bỏ lên giường, từ bên trong tủ giường lấy ra một cái đệm trải ở trên giường, trên đệm giường là một cái tròn vòng tròn, hẳn là kiệt tác của nó, cũng không loại trừ có công lao nguyên chủ. Cũng không trải bằng, nhần nhần nhúm nhúm, lại còn nghiêng lệch.

Nó đứng ở trên giường nói: "Nương lại đây, Đại Bảo cởi áo giúp người."

Nét mặt già nua của Trần A Phúc lại ửng hồng, nói: "Nương - - tự mình làm." Nói là nói như thế, vẫn đi đến bên cạnh nó.

Trên người nàng mặc áo nhỏ màu lam nghiêng tà, không phải là dây buộc, mà là cài khuy. Khuy cài rất nhỏ, lại chặt, không dễ dàng cởi ra. Trần A Phúc nâng cánh tay lên mắt sức hồi lâu, mới cởi bỏ hai cái, khác đều là Đại Bảo cởi ra.

Hệ váy dây lưng là nút dài rút, dễ cởi. Nàng kéo một cái liền mở ra, váy bỗng chốc trượt xuống dưới đất. Nàng ngồi trên giường, Đại Bảo lại xuống giúp nàng nhặt váy lên.

"Nương nằm lên giường nghỉ ngơi một chút, trong nhà không có củi lửa, con và tiểu cữu cữu đi nhặt một ít." Trần Đại Bảo vừa nói, vừa giúp Trần A Phúc đắp chăn. Thời điểm đi, còn cầm xiêm y bắn ra ngoài, đóng kỹ cửa lại.

Đây là cuộc sống quần cảnh như thế nào mới có thể bức tiểu hài tử thành dạng như thế này! Lòng Trần A Phúc chua xót không thôi.

Xung quanh bỗng chốc yên tĩnh, chỉ có xa xa tiếng chó sủa cùng tiếng cười đùa nhóm hài đồng ngẫu nhiên truyền đến.

Trần A Phúc nhắm mắt lại, sửa sang lại một phen chuyện trước cùng sau khi xuyên việt.

Đời trước, nàng danh nghĩa có một căn nhà hai phòng, một chiếc xe, mười mấy vạn gửi ngân hàng... Không đúng, còn có Lưu Húc Đông đưa một nhà ba phòng ở, một trăm vạn gửi ngân hàng. Cộng những thứ này lại có ít nhất mấy trăm vạn nhân dân tệ, không biết là tất cả thuộc về chính phủ hay là thuộc về cho nhóm em trai em gái họ trước đến giờ không liên lạc qua cùng nàng. Nếu như lập được di chúc thì tốt rồi, quyền hết những tiền này cho cô nhi viện.

Chỉ là, những thứ này đã không phải là chính mình có thể khống chế.

Kiếp này, nàng xuyên việt đến trên người một si nữ, năm nay mười lăm tuổi, có phụ có mẫu có đệ đệ có nhi tử. Từ tình huống nàng hiểu rõ mà xem, thôn các nhà nàng ở gọi thôn Hương La, cách thị trấn Tam Thanh hơn mười dặm, giao thông tiện lợi. Nhìn thấy trên đường mang lớn đồng ruộng mọc tươi tốt, ở đây được cho là đất lành, có vẻ có dư dả.

Trong nhà mặc dù có ba mẫu ruộng cạn, nhưng thân thể phụ thân không tốt, mẫu thân phải làm việc thuê thuê kiếm tiền, đệ đệ mới mười tuổi, Đại Bảo mới bốn tuổi, đất đai thì để đại bá Trần Nghiệp trông trọt, hàng năm giao địa tô sáu phần cho nhà họ.

Việc thuê thuê của mẫu thân Vương thị vô cùng tốt, thuê ngày thuê đêm, một tháng có thể kiếm sáu, bảy trăm văn tiền, so với thu nhập của vài nhà tất cả lao động đều cao hơn. Cho nên mới có thể nuôi sống người một nhà, còn có tiền chữa bệnh bốc thuốc cho Trần Danh bệnh nặng cùng Trần A Phúc si ngốc.

Nhưng con mắt Vương thị không tốt lắm, cận thị, còn sợ ánh sáng. Đây hẳn là dùng mắt quá độ mà ra, tiếp tục như vậy nữa, dùng không được vài năm thì sẽ bị mù.

Thê cốt Trần Danh thì khá hơn chút, có thể bện một ít giỏ cỏ mủi rom giày rom, cũng kiếm không được mấy văn tiền. Trong nhà còn có năm con gà mái, trứng đẻ ra chủ yếu bỏ thân thể cho Trần Danh cùng Trần A Phúc, có lúc hai đứa bé cũng có thể ăn một cái. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Có thân nãi (bà nội ruột), đi theo đại bá. Nhà đại bá có ba đứa con, đại nhi tử Trần A Quý hai mươi hai tuổi, lấy vợ là Cao thị. Nhị khuê nữ gọi Trần A Lan, mười lăm tuổi, giống như cuối năm nay sẽ lập gia đình. Tam khuê nữ gọi Trần A Cúc, mười hai tuổi. Trần A Quý lại có một trai một gái, nhi tử Trần Đại Hổ năm tuổi, nữ nhi Trần Đại Nha ba tuổi.

Còn có một Tam thúc Trần Thực, ở phủ thành làm mua bán nhỏ, người một nhà đều ở phủ thành, lúc mỗi cuối năm mới có thể trở về ở hơn nửa tháng.

Cho tới bây giờ, Trần A Phúc chỉ nắm giữ bấy nhiêu tin tức như thế.

Đúng rồi, còn có Yến Tử kia, chính là Yến Tử đời trước trước khi chết xuất hiện ở đầu óc nàng, còn nói lời nói không giải thích được với nàng. Kỳ quái, đời trước nàng nằm mơ ngẫu nhiên cũng sẽ mơ về nó. Chỉ là, trong mộng nghe không hiểu tiếng chim nó nói, chỉ thấy nó khi thì bay tới bay lui, khi thì riu ra riu rít kêu loạn, đặc biệt táo bạo. Tiếng kêu Yến Tử hẳn là đặc biệt ôn nhu ní non, mà Yến Tử này lại cứ thế kêu lên ngôn ngữ chim sẽ.

Mơ mơ màng màng ngủ, nàng lại mộng đến Yến Tử kia. Lông vũ màu lam đen, còn phát ra ánh sáng trong suốt, lông trên ngực và bụng là màu vàng kim, mỏ nhọn cũng là màu vàng kim. Nó đang dùng trông mắt nhỏ nhỏ lớn hơn hạt đậu xanh không được bao nhiêu quãng dao găm, miệng nhỏ khi đóng khi mở mấp: "Ta tra (tiếng chim chửi @@)! Ngốc, ngốc tử, còn đoán mệnh. Phí công đi theo cô một đời, một ngày cũng chưa thấy qua, cũng không mò được vàng cho dù một phần nhỏ, ngày ngày ở phòng cũ. Còn làm hại ta không thấy được minh châu Dubai trong truyền thuyết, không thấy được viên ca kịch Sydney, còn có ổ chim, thật sự là tức chết ta. Ta thì thăm thì thăm tra..."

Bỏ qua nội dung không hữu hảo, âm sắc như nãi oa nhi, mềm mại, dễ nghe cực kỳ.

Chỉ là trông mắt màu xanh biếc thật đáng sợ, tràn ngập hận ý, ánh mắt tựa như một cây đao laser xanh lá bắn hàn quang ra bốn phía, bay loạn ở trước mắt Trần A Phúc.

Trần A Phúc bỗng chốc bị sợ mà tỉnh giấc. Mở mắt ra, còn có hoảng hốt một hồi. Nhìn sang phòng ở rách nát, người đệm chăn có mùi thối nước tiểu, nàng đã xuyên việt.

Đang còn muốn ngấm lại con tiểu Yến Tử kỳ quái kia, lại nghe tiếng xất thức ăn truyền đến từ trong phòng bếp và tiếng nói chuyện mơ hồ của Vương thị cùng Trần Danh.

Vương thị nói: "... Ban đầu, nghĩ tới A Phúc si ngốc ngờ ngác, hành động lại không lưu loát, gả ra ngoài thì chịu tội. Liền muốn để cho nó cả đời không lấy chồng, do nhà mẹ đẻ nuôi sống. Tuy nói A Lộc tốt, nhưng lại sợ tương lai nó thú (cười) tức phụ không tốt, làm cho A Phúc nhận tức giận... Vừa vặn ta nhặt Đại Bảo trong rừng, liền muốn để cho A Phúc nhận Đại Bảo làm con trai, tương lai lại lập cho nó một nữ hộ, mang nhi tử cùng nhau sinh sống. Chờ chúng ta chết rồi, A Phúc không đến mức chịu khổ, có người cung cấp nuôi dưỡng nó, hiểu thuận nó, sau khi chết còn có thể hưởng thụ hậu nhân tế bái. Nhưng bây giờ, bệnh A Phúc thể nhưng khá hơn, nếu như triệt để khỏe lại, vậy vẫn là lập gia đình tốt hơn. Kéo Đại Bảo theo, làm sao nó tìm được đến người trong sạch đây?"

Trần Danh suy nghĩ một chút, nói: "Nếu là như vậy, chúng ta liền nhận Đại Bảo làm con trai, dạng này thì Đại Bảo cũng không phải là liên lụy A Phúc, về sau có lẽ còn có A Phúc cùng A Lộc giúp đỡ. Đứa bé kia thông minh, lớn lên nhất định sẽ có tiền đồ."

Vương thị vừa nghĩ cũng đúng, cười nói: "Vẫn là quân gia có biện pháp, như vậy thì không thể tốt hơn. Đại Bảo mặc dù là nhặt được, nhưng chúng ta

nuôi dưỡng nó bốn năm, cũng có tình cảm, ta thật sự coi nó như cháu ngoại ruột. Đứa bé kia lại thông tuệ không thôi, còn hiểu chuyện, hiểu thuận A Phúc giống như trở thành thân nương."

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ngốc mỹ nhân

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Trần Danh "ừ" một tiếng, còn nói: "Chỉ là, đứa nhỏ kia đầu óc nhiều, tâm tư lại nặng, rất sợ nghe đại tẩu chúng ta cùng... lời nói, không cần nó." Ông không có ý tứ nói nương của mình, dừng một chút, lại nói tiếp: "Lời nói mới rồi trước không cần lộ ra, nếu không nó lại sẽ đa tâm. Còn có, nói cho hai đứa nhỏ, tạm thời đừng nói ra chuyện bệnh ngực của A Phúc có chỗ chuyển biến tốt đẹp. Nếu như bệnh A Phúc thật sự tốt lên triệt để thì còn dễ nói, nếu như không tốt, ngược lại sẽ gây trở ngại."

"Ừm." Vương thị đáp ứng.

Trần A Phúc cảm động không thôi, cha cùng nương thế này thật tốt. Không nói cổ đại, cho dù là hiện đại, có một ít cha mẹ đối với hài tử tàn tật cũng sẽ không tốt như vậy. Còn có cha mẹ nhẫn tâm, còn có thể nhẫn tâm vứt bỏ, hoặc là dìm chết. Mà bọn họ, không chỉ toàn tâm toàn ý mưu đồ cho nữ nhi, còn liên tục dùng tiền chữa bệnh cho nữ nhi.

Còn có, thế giới này đối với nữ tử giống như chẳng hề quá hà khắc, nữ nhân không gả còn có thể lập nữ hộ.

Trần A Phúc phí sức trở mình, nghĩ tới nên đứng lên làm một chút huấn luyện bình phục, phải mau điều trị tốt thân thể, phải hồi báo người nhà này yêu mến với nguyên chủ. Hơn nữa, cho dù nàng hết bệnh, cũng muốn để tiểu bảo tiếp tục làm nhi tử của mình. Đứa bé kia, quá khiến người ta đau lòng. Nàng đời trước đã qua ba mươi tuổi, mặc dù không có kết hôn không có làm mẫu thân, nhưng tình thương của mẹ đã sớm tràn lan, thấy hài tử đáng yêu liền thích không thôi.

Nhưng mà, muốn cho tiểu bảo tiếp tục làm nhi tử của nàng, nhất định lời nói phải có trọng lượng, chế trụ đại bá nương ghen tị kia.

Trần A Phúc phí sức của chín trâu hai hổ ngồi dậy, lại cạo đến trước tủ giường, mở cửa tủ ra, bên trong đặt mấy bộ xiêm y của nàng cùng xiêm y của tiểu bảo, còn có vài chiếc khăn.

Nàng lấy ra một bộ áo nhỏ màu quả hạnh cùng quần màu lam, áo nhỏ cùng váy đều là áo kếp, bên ngoài là vải mịn bên trong là vải thô. Mặc dù phai màu, còn may miêng vá, nhưng rõ ràng so với xiêm y mấy người khác thì khá hơn nhiều.

Mặc áo cùng váy vào, ít nhất dùng hai chiếc đồng hồ. Nghĩ tới thân thể này không ngừng chảy nước miếng, cầm một chiếc khăn nhét vào trong ngực. Lại cảm thấy thân thể này lấy khăn ra từ trong lồng ngực cũng không quá dễ dàng, liền treo khăn ở trên khay cái. Mặc dù gây thơ, nhưng dù sao so với để cho người khác giúp nàng lau nước miếng cũng tốt hơn.

Xuống giường, lao lực mang giày vào. Nhìn thấy trên bàn có cái gương đồng lớn cỡ bàn tay, nàng cầm lấy gương đồng soi soi, đúng là giật mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn lên thật xinh đẹp, mặt trái xoan nho nhỏ, da thịt tuyết trắng, mắt hạnh to to, cái mũi rất cao, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm tròn bóng. Ôi trời ơi, so với nàng đời trước còn dễ nhìn hơn nhiều, trong nội tâm nàng cuồn cuộn hi một trận.

Chỉ là, ánh mắt đại ra, vừa nhìn chính là ngốc mỹ nhân. Còn có chính là đầu tóc rối bời, như ổ gà. Tình huống nàng bây giờ, chải đầu, còn là chải đầu cổ đại, cái nhiệm vụ khó khăn cao này là không thể nào hoàn thành.

Nàng bỏ gương xuống, trong lòng âm thầm khuyến khích chính mình, A Phúc, cố gắng lên, rèn luyện tốt thân thể nhanh lên.

Nàng đi vài vòng ở trong phòng, vịn vịn vẹo vẹo cái cổ, vịn vịn vẹo vẹo cái hông, làm vận động duỗi thân. Cảm thấy ra chút mồ hôi lấm tấm, liền mở cửa đi ra đồng phòng. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Vương thị đang nấu cơm, Trần Danh đang giúp nhóm lửa. Nhìn thấy Trần A Phúc một thân chỉnh tề đi ra, đều giật mình không thôi.

"A Phúc tự mình mặc xiêm y?" Hai người trăm miệng một lời hỏi.

Trần A Phúc gật gù đầu, nói lắp nói: "Là, là - - tự mình mặc. Về sau, con sẽ tự mình - - mặc quần áo." Thanh âm như tiếng chiêng vỡ cùng tương mạo mỹ nhân đích xác không tương xứng.

Vương thị cao hứng thả dao trong tay ra, hai tay lại hợp thành chữ thập niệm phật.

Trần Danh bóp râu ria thừa thớt, không ngưng cười nói: "Được, được, được khuê nữ, càng ngày càng giỏi."

Trần A Phúc cười cười, ánh mắt chuyển đến gan heo trên tấm thớt đã cắt một nửa, gan heo xào, gan chua cay cũng không tệ, có thể ngăn chặn cổ vị tanh kia. Không ý thức, nước miếng lại đang chảy xuống không ngừng.

Vương thị thấy, lau lau tay ở trên khăn lau, móc khăn ra muốn giúp nữ nhi lau miệng. Không đợi bà đi tới, nhìn thấy nữ nhi đã nâng tay cầm khăn chùi nước miếng sạch sẽ.

Vương thị vui mừng nói: "A Phúc thật thông minh, biết rõ treo khăn ở trên cúc áo cần thì lấy dùng."

Trần A Phúc đỏ nét mặt già nua, nhắc chân đi ra ngoài cửa. Đi tới cửa, Vương thị lại nói với ra: "A Phúc là muốn đi ra ngoài sao?" Thấy Trần A Phúc gật đầu, còn nói: "Vậy thì đứng bên ngoài một chút, A Phúc lớn lên xinh đẹp, đừng để người xấu nhìn đi..." Ngưng một cái, lại nói: "Ngưỡng cửa có một chút cao, nương đỡ con."

Trần A Phúc lắc lắc đầu nói: "Đề tự con." Sau đó, vịn cột cửa rồi giơ chân lên bước qua ngưỡng cửa, lại cẩn thận đi xuống bậc thang bằng đá hai tầng rồi đứng lại.

Lúc này đã là hoàng hôn, trên nóc mỗi nhà đều bốc lên khói bếp. Mặt trời chiều ngã về tây, ráng màu đỏ nhuộm một góc trời, cũng nhuộm ngon núi mờ hồ liên miên ở phía tây thành hồng hồng.

Trần A Phúc chỉ những ngọn núi nói: "Chỗ đó..."

Trong phòng Trần Danh nói ra: "Nơi đó là Hồng Lâm Sơn, cách chúng ta bên này chừng hai mươi dặm đường. Trên núi phong cảnh như vẽ, còn có tòa Linh Ân Tự. Chờ bệnh của con khỏe lại rồi, để cho nương con dẫn con, Đại Bảo, A Lộc đi lên núi chơi." Diendanlequydon~ChieuNinh

Vương thị lại nói: "Vị hòa thượng nói A Phúc có phúc chính là ở Linh Ân Tự. Chờ A Phúc hết bệnh rồi, chúng ta liền đi trong chùa bái Bồ Tát, cảm ơn Bồ Tát phù hộ, cảm ơn cao tăng tính mệnh linh nghiệm."

Đang nói, Đại Bảo cùng A Lộc đuổi mấy con gà tiến vào cửa sân, A Lộc vác một bó củi, Đại Bảo xách cái rổ màu lam chứa rau dại.

Hai người trước gọi người, A Lộc thì đuổi gà tới chuồng gà trong hậu viện, lại tự giác mà chặt rau dại trộn trấu cho gà ăn.

Còn Đại Bảo thì chạy vào phòng bếp, trước tiên ở sò soạng dưới lò một cái, lại chạy đến khom lưng trước Trần A Phúc, vuốt tay lau vài cái ở trên mặt nàng.

"Làm - - cái gì?" Trần A Phúc cả kinh nói.

Tiểu chính thái bất đắc dĩ nói: "Nương không nhớ rõ? Nương ra ngoài hoặc là đi đi lại lại ở trong sân, đều phải bôi mặt hoa." Lại than thở lắc đầu nói: "Ai, làm sao bây giờ đây? Thật sự là nương lớn lên quá xinh đẹp."

Cũng phải, khối thân thể này thật là một mỹ nhân hiếm thấy. Ở nông thôn, dạng nhân tài như này, lại là một ngọc tử, những nam nhân hư hỏng nhất định sẽ nổi lên ý xấu.

Nhưng mà, đầu óc hài tử này cũng quá nhiều đi.

Bôi mặt Trần A Phúc thành hoa, Trần Đại Bảo lại đi kéo Trần Danh lên, mình ngồi ở trước lò nhóm lửa.

Con nhà nghèo hài tử sớm quen gia, hai đứa bé được dạy cũng không tệ.

Cơm tối là ngồi ăn ở trên炕 ở tây phòng. Cơm gạo lúc khoai lang, một chậu súp gan heo cải trắng, cải trắng nhiều gan heo ít, một đĩa củ cải mặn.

Chứng kiến một chậu canh đen thùi lù cùng lá cải trắng, trong lòng Trần A Phúc thẳng bi thương, dạ dày của nàng đòi trước đã đi theo Trần Húc Đông mà cùng thay đổi kén chọn. Nói: "Nương, có thể xào - - xào gan heo, bỏ thêm - - dưa muối, cộng hoa tỏi non, tốt nhất lại cho thêm chút - - ớt, như vậy - - ăn mới ngon. Đích xác muốn làm canh - - cũng được, phải để ít rau, bỏ nhiều gừng."

Thèm ăn, cũng có thể kích thích tiềm lực con người. Đầu lưỡi không lưu loét thế nhưng nàng nói câu dài như thế, còn không có chảy nước miếng.

Trong phòng bỗng chốc yên tĩnh lại, mấy người nhìn nàng sừng sờ mấy giây.

Trần Đại Bảo phản ứng trước hết, kích động nói: "Nương của con thật có khả năng, so với Đại Bảo còn tài giỏi hơn, có thể nói lời nói dài như thế." Nói đến phần sau, thế nhưng còn mang theo tiếng khóc, ánh mắt nhỏ nhìn Trần A Phúc mang sùng bái.

Trần A Lộc còn nói: "Tỷ tỷ, tỷ nói nhiều như thế, cũng không có chảy nước miếng."

Thật sự là một hài tử thành thật.

Vương thị lại để đứa xuống thẳng niệm Phật, Vương Danh cũng toét miệng cười thẳng vui mừng.

Bữa cơm này ăn được vui vẻ hòa thuận. Mặc dù gan heo vẻ ngoài không đẹp, nhưng ăn không tệ, có lẽ là quan hệ heo sinh thái. Vương thị gấp cho Trần Danh nhiều nhất, tiếp theo là Trần A Phúc, lần nữa là hai đứa nhỏ, bà ăn ít nhất.

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hèn mọn

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Sau khi ăn xong, Vương thị rửa chén. Rồi ngồi trên giường khiêu sáng ngọn đèn nhỏ, lại bắt đầu làm việc thêu thùa. A Lộc dẫn Đại Bảo múc một ít nước vào trong nồi, đặt trên bếp lò bên trong lửa nhỏ.

Sau đó, A Lộc và Đại Bảo cũng leo lên giường ngồi, lấy ra một bản sách cũ soi dưới ánh đèn đọc chữ, Trần Danh dạy bọn họ. Chỉ có Trần A Phúc ăn không ngồi rồi cách ngọn đèn xa nhất, ngồi ở trên ghế, nhìn những người kia đang làm việc và học tập.

Vốn Trần A Phúc muốn đi trong sân hoạt động gân cốt một chút, nhưng Vương thị cùng Trần Đại Bảo đều không muốn, sợ nằng té.

Bọn họ đọc sách là Thiên Tự Văn, rất rõ ràng Trần A Lộc đọc không được trôi chảy như Trần Đại Bảo. Có một ít Đại Bảo hình như đã thuộc, nhưng vì chờ A Lộc, hần vẫn rất có kiên nhẫn đi theo A Lộc cùng nhau đọc nhiều lần. Cũng không phải là Trần A Lộc ngốc, mà là Trần Đại Bảo quá thông minh. Hần vừa vặn mới bốn tuổi, thật sự là một thiên tài nhỏ.

Không trách được Trần Danh không giống tráng hán nông dân, thì ra còn biết chữ.

Nhìn thấy Vương thị neho con nắt lại, Trần A Phúc nghĩ tới phải nhanh chóng rèn luyện tốt thân thể, giải thoát bà ra khỏi làm việc thêu thùa vào buổi tối. Lại tiếp tục như vậy nữa, dùng không được vài năm thì sẽ thành người mù.

Việc thêu thùa Vương thị làm được rất tốt, nhưng bà nhận đều là một ít khăn tay tinh xảo, hà bao và vật nhỏ, lớn nhất cũng chỉ là quạt mặt tròn. Có lẽ, loại vật này thêu được mau, kiếm tiền cũng nhanh đi.

Còn có A Lộc què chân, nếu như là bị ngã, phải nghĩ biện pháp dùng tiền tìm đại phu giỏi chữa trị.

Thời khắc Trần A Phúc như đi vào cõi thần tiên, ngoài cửa sổ Yên Từ lại náo loạn lên. Dưới mái hiên có một cái tổ chim én, bên trong có hai con Yên Từ. Nàng lại nghĩ tới con Yên Từ trong mộng kia, liên tưởng đến vẫn không gian, nàng đột nhiên có chút mừng thầm, không phải là nàng mang không gian đến làm ruộng chứ? Linh vật tiểu Yên Từ ở trong không gian không ra được, cũng có thể táo bạo oán giận nàng rồi.

Chỉ có chờ đến khôi thân thể này sau khi khôi phục mới dễ tìm đáp án.

Nghĩ đến không gian cùng linh vật, tinh thần Trần A Phúc hơi run lên, phải nhanh rèn luyện thân thể, đi tìm thỉnh cầu không biết đáp án.

Nàng đứng i lên đi đến cạnh bàn đất, ngồi kề bên Trần Đại Bảo, cũng theo Trần Đại Bảo cùng Trần A Lộc lớn tiếng niệm lên. Dạng này, không chỉ vì tìm được chỗ ra về sau chính mình sẽ biết chữ, cũng rèn luyện da thịt cường hống cùng khoang miệng, đầu lưỡi. Chỉ là, thanh âm như chiêng vỡ của nàng xen lẫn ở trong hai thanh âm tiểu nam sinh thanh thúy dễ nghe, tỏ ra đột ngột khác thường.

Người cả nhà không chỉ không ghét bỏ nàng, lại là mừng rỡ dị thường.

Đại khái giờ Hợi, trừ Vương thị muốn đẩy nhanh tốc độ ra, những người khác muốn nghỉ ngơi.

Trần A Phúc đành mặt dày để hai đứa bé múc nước rửa mặt cùng nước rửa chân cho nàng, tự mình rửa mặt cùng chân, tự mình cời xiêm y. Còn làm Trần Đại Bảo cảm động đến rối tinh rối mù, thẳng khen ngợi nàng: "Nương thật là giỏi, đều không cần Đại Bảo và tiểu cừu cừu hỗ trợ."

Nhưng mà, chân vẫn là tiểu chính thái giúp đỡ cọ rửa. Bởi vì nàng vừa nhắc chân, thân thể liền không nghe lời đồ lên trên giường, thiếu chút nữa đá Đại Bảo té ngã. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d

Đại Bảo đắp chăn mền lên cho nàng, còn mình thì ra ngoài rửa mặt cùng chân xong, mới lên giường chui vào chăn. Trần A Phúc nhân thể kéo hần vào trong lòng, như ôm gối ôm đời trước. Chỉ là, cái gối ôm nhỏ này quá gầy, một chút cũng không mềm mại, còn có chút cấn người.

Cánh tay mảnh nhỏ của Đại Bảo cũng ôm Trần A Phúc, nói: "Mẫu thân, không phải là nhi từ giờ trò, nhi từ muốn liên tục làm nhi từ của nương, nhi từ sẽ thật rất hiếu thuận nương, còn sẽ dưỡng lão cho nương."

Trên bàn cơm, Trần Danh và Vương thị dặn dò bọn họ tạm thời không cần nói ra chuyện bệnh tình của Trần A Phúc chuyển biến tốt đẹp. Mặc dù chưa

nói nguyên nhân, nhưng tiểu tử nhảy cảm vẫn đa tâm. Hắn hy vọng nương hết bệnh, nhưng hắn lại sợ nương hết bệnh rồi, thái mẫu cùng đại mẫu (chính là bà nội và đại bá mẫu của A Phúc), cô cô A Cúc sẽ đuổi hắn đi, không cho hắn làm nhi tử của nương. Các bà, còn có một số người trong thôn, đều nói hắn là dã hài tử (con hoang) Trần gia nhặt được để dưỡng lão cho ngốc tử.

Trần A Phúc an ủi hắn: "Ừ, Đại Bảo là - - nhi tử của nương, ai cũng - - không thể thay đổi." Mặc dù nói rất chậm, coi như là nói năng có khí phách.

Tiểu tử nghe, cảm động mà vùi cái đầu nhỏ vào trong lòng Trần A Phúc.

Trần A Phúc lại hỏi: "Ông ngoại - - còn nhận biết chữ?"

Trần Đại Bảo nói: "Đúng vậy. Thái mẫu thường nhắc tới, trước kia thời điểm ông ngoại còn là học trò nhỏ, nếu không phải bị bệnh phổi, nhất định sẽ làm cử nhân lão gia..." Lại đặc ý nói: "Nương, kỳ thật Thiên Tự Văn con đã thuộc một nửa, Tam tự kinh và Bách gia tính đã thuộc toàn bộ rồi, chỉ là không hoàn toàn nhận thức chữ bên trong, cũng không viết chữ."

"Nhi tử - - giỏi, đặc biệt giỏi." Trần A Phúc khen. Hài tử chính là phải khen, huống chi đứa bé này vốn là thông tuệ đến nhân thần cộng phần. Lại nói: "Về sau - - nương hết bệnh rồi, thì mua - - giấy và bút mực, cho Đại Bảo - - đi học."

Trần Đại Bảo cao hứng đến phải chui cái đầu nhỏ từ trong ngực nàng đi ra, mở to hai mắt nhìn nàng, hỏi: "Thật sao?" Ánh trăng xuyên thấu qua song cửa sổ rơi vào đáy mắt hắn, hiện ra đôi mắt càng thêm sáng ngời rực rỡ.

Hắn hoàn toàn tín nhiệm đối với ngốc nương của mình.

"Ừ." Trần A Phúc đáp ứng.

Đại Bảo hé miệng vui mừng một trận, còn nói: "Nếu như nương kiếm được tiền, vẫn là trước chữa lành chân cho tiểu cừu cừu. Thái mẫu vẫn luôn nói, cũng bởi vì nuôi dưỡng ăn hai người không ngồi rồi chúng ta, mới không có tiền thừa xem bệnh cho tiểu cừu cừu..."

Tiếng nói càng ngày càng thấp, rất nhanh truyền đến tiếng ngáy.

Trần A Phúc còn muốn hỏi hỏi nguồn gốc chân A Lộc là què như thế nào, nhưng nó đã ngủ. A Phúc rất khuya mới ngủ được, nàng nhắm mắt lại nghĩ tới nỗi băn khoăn, còn làm vận động khoang miệng, há mồm, ngậm miệng, vươn đầu lưỡi...

Một đêm mộng đẹp, ngày hôm sau, Trần A Phúc bị một trận gà gáy tiếng chim hót đánh thức. Ánh mặt trời mờ sáng, tia nắng ban mai xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ rơi vào.

Trần A Phúc nghiêng người, Đại Bảo còn chưa tỉnh. Hài tử này lớn lên thật là đẹp mắt, làn da trắng sáng, mày rậm nghiêng, đôi mắt nhắm thật dài hơi cong lên, lông mi vừa cong lại dài, cái mũi nhỏ mà rất thẳng, môi mỏng góc cạnh rõ ràng, trên cằm nhỏ còn có một rãnh nhỏ nhẹ nhàng. Cái cằm này ở hiện đại được coi là rãnh cằm mỹ nhân.

Thật sự là một một tiểu mỹ nam tử ngàn năm có một. Nàng đòi trước nhìn rất nhiều điện ảnh truyền hình, còn chưa có thấy qua ngôi sao nhỏ tuổi nào xinh đẹp như thế. Từ hiện đại đến cổ đại, như thế tính xuống, có thể không phải là một ngàn năm sao. Dien%/%dan*^*le##quy^_!don~ChieuNinh

Không được hoàn mỹ chính là quá gầy.

Hắn thỉnh thoảng chu môi một cái, lại còn nỉ non lên tiếng. Lúc này nó mới giống như một tiểu hài tử thật sự, ban ngày nó quá thành thực, thành thực đến làm cho người ta đau lòng.

Còn may nam oa này ban ngày mặc quần áo rách nát, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bần, mới không xuất sắc như vậy.

Đại Bảo không biết rõ đang nằm mộng gì, chân mày cau lại, lại làm bầm một câu: "Nương, nương, đừng bỏ con..."

Trần A Phúc khẽ thở dài một hơi. Ngẫm lại cũng đúng, nhỏ như thế thì biết mình là nhặt được, còn làm con trai cho một ngốc tử. Chính là thân phận hèn mọn như thế, còn sợ lạc mất, sợ bị đuổi ra khỏi cửa, từ đây không nhà để về. Cho nên, nó muốn nịnh nọt mỗi người, đặc biệt là nương ngốc này, nó muốn này có một vị trí ở trong nhà... Cho dù có Trần Danh cùng Vương thị che chở, nó vẫn cảm thấy chính mình là cầu sinh tồn ở trong khe hẹp, sống phải cẩn thận.

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bị đùa giỡn

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Trần A Phúc đau lòng một trận, vuron tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó. Trần Đại Bảo bị sờ tỉnh, nó mở mắt ra, cho nàng một cái khuôn mặt tươi cười rục rờ: "Nương tỉnh rồi." Sau đó, lại duỗi ra móng vuốt nhỏ gầy, giúp Trần A Phúc lau đi nước miếng trên khóe miệng.

Vừa rồi nhìn quá nhập tâm, ngay cả chảy nước miếng cũng không chú ý, Trần A Phúc lại hậu tri hậu giác duỗi tay lau khóe miệng một chút.

Trần A Phúc nói ra: "Đại Bảo, về sau, chút chuyện - - lau nước miếng này, thì để nương - - tự mình làm đi."

Đại Bảo trước còn cười toe toét cái miệng nhỏ nhắn nói "Được", nhưng sau một cái thì mếu miệng, trong mắt cũng vọt lên một tầng hơi nước, hỏi: "Là nương muốn hết bệnh, nên không cần Đại Bảo sao?"

Quả thật là một hải tử tâm tư nặng.

Hải tử này cái gì cũng tốt, chính là có một chút vô cùng cẩn thận. Về sau, phải bồi dưỡng lòng tự tin của nó lên mới được.

Trần A Phúc vội vàng nói: "Không, Đại Bảo vĩnh viễn - - là nhi tử của nương. Có thể nương hết bệnh rồi, chút chuyện này thì nên nương - - tự mình làm. Nếu không, người ta còn có thể nói nương là người ngốc. Đại Bảo muốn một ngốc tử - - làm nương sao?" Đây hẳn trương, nói chuyện cũng lưu loát không ít.

Đại Bảo ngẫm lại cũng đúng, lại nhếch miệng cười rộ lên, nói: "Mặc kệ nương có ngốc hay không, Đại Bảo đều cần nương."

Trong lòng Trần A Phúc mềm mại, đến gần hôn lên gương mặt tuấn tú của nó một cái.

Đại Bảo trước cũng sờ một thoáng, hần lớn như vậy, còn không có ai hôn qua hần đầu. Hần vừa then thùng lại cao hứng, đỏ mặt, cười đến mặt mày cong cong.

Trần A Phúc thấy, lại hôn nó một cái. Nói: "Nhi tử thích, về sau mỗi ngày nương đều hôn hôn... Ở trước khi con bảy tuổi." Cổ nhân sau bảy tuổi, thì nam nữ lại có đề phòng kỹ.

Đại Bảo cũng lấy hết dũng khí đến gần hôn Trần A Phúc một cái, mềm mại nói: "Nhi tử thích cùng nương hôn hôn." Nói xong lại nằm nghiêng ở trên gối nhìn nương, mặt càng đỏ. Lỗ tai hồng hồng ở trong nắng sớm, như tiểu nguyên bảo màu hồng phấn.

Trần A Phúc nhìn mà thích không thôi, lại đi tới gần hôn nó một cái. Chi là lần này nàng không có nắm chắc được độ mạnh yếu, đầu "đập" ở trên mặt nó, nghe được nó kêu lên một tiếng đau đớn.

"A, thực xin lỗi." Trần A Phúc ngẩng đầu lên, vắn về mũi ê ẩm

Mẫu tử hai người lại ngấy một trận, nghe thấy phòng bếp có động tĩnh, là Vương thị đi ra nấu cơm. Dien*dan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Nhà bọn họ bởi vì không cần ra ruộng làm việc, công việc Vương thị lại làm trễ, cho nên không giống như nông gia khác trời còn chưa sáng rõ thì rời giường.

Trần A Phúc tự mình mặc thẳng quần áo, không cần tiểu shota hỗ trợ. Mặc xong rồi, thấy tiểu shota cầm lấy lược đứng ở trước bàn.

Trần A Phúc gạt mình nói: "Sẽ không phải là, nhi tử còn có thể giúp nương chải đầu đi?" Quá gạt mình rồi, nói chuyện một hơi không ngừng, cũng không có chảy nước miếng.

Trần Đại Bảo then thùng nói: "Nhi tử chỉ biết giúp nương chải đầu thuận tóc, vắn tóc phải là mỗ mỗ đến làm." Hần vừa chỉ chỉ bằng ghế nói: "Nương mau ngồi xuống."

Được rồi, chính mình trước mắt vẫn không thể nâng cánh tay lên, lại không muốn tiếp tục đội chuông gà, cũng then thùng lại nhiều phiền toái nương Vương thị.

Nàng nghe lời nói ngồi trên băng ghế, để cho tiểu shota bốn tuổi giúp đỡ chải đầu.

Tiểu shota dù có thông tuệ, cũng mới bốn tuổi, xuống tay không biết nặng nhẹ, thỉnh thoảng kéo đầu nàng tới ngựa ra sau, đau đến Trần A Phúc thẳng hấp khí.

Trần A Phúc lại nói: "Đại Bảo, con dạy nương đọc - - Bách gia tính đi. Nương muốn - - rèn luyện miệng, miệng linh hoạt rồi, nương nói chuyện - - mới không giống chiêmng vờ, mới sẽ không nói lắp."

Trần Đại Bảo nói được, rồi lớn tiếng đọc lên. Nó đọc một câu, Trần A Phúc lớn tiếng đọc theo một câu.

Đầu tóc mới vừa chải suông, Vương thị liền vào. Mặt mày hớn hở nói: "Mới sáng sớm thì học thuộc lòng. A Phúc cũng muốn làm nữ tú tài sao?"

Bà chải đầu song búi tóc cho Trần A Phúc, lại quán tốt dùm tóc trên đỉnh đầu Trần Đại Bảo.

Ra khỏi đông phòng, rửa mặt, dùng nhánh cây cùng bột đánh răng súc miệng. Trừ Trần A Phúc sẽ cố ý làm dơ mặt ra, người trong nhà này đều rất thích sạch sẽ, điểm này Trần A Phúc rất hài lòng. Ngày hôm qua nàng ngồi ở trên xe bò, chứng kiến có mấy người mặc dù trên mặt không có bụi, nhưng lại càng bẩn, cười một tiếng chính là cả hàm răng vàng khè, trên người còn có một cổ hương vị. Mà người nhà này, cười một tiếng, răng đều là trắng sáng, trên người cũng là hương vị nhẹ nhàng mà dễ chịu. Nếu như bỏ qua Trần Danh ốm yếu, Trần A Lộc què chân, Vương thị thường xuyên híp mắt, giá trị nhan sắc một nhà này đều rất cao đây.

Điểm tâm là cháo ngô, dưa muối cắt sợi, ăn ở trong phòng bếp. Bởi vì Trần Danh còn đang nghỉ ngơi.

Sau đó, Vương thị cùng Trần A Lộc đi bên ngoài tưới đất trồng rau, Trần Đại Bảo bấm thức ăn cho gà ăn, sau đó lại đuổi gà ra sân nhỏ tự mình tìm thức ăn, còn nhặt hai quả trứng.

Trước khi Vương thị đi, còn dặn dò Trần A Phúc nói: "A Phúc ngoan ngoãn, chỉ ngây ngốc chơi ở trong phòng thôi nha."

Trần A Phúc không thích ngây ngốc ở trong phòng, trong phòng vừa nhỏ lại tối tăm, còn có mùi nước tiểu.

Nàng vịn cột cửa vượt qua ngưỡng cửa, vào trong viện đi lòng vòng chung quanh, làm vận động đuổi người cùng vận động khoang miệng. Đương nhiên, động tác phần miệng không thể quá lớn, sợ dọa người, hàng rào này không ngăn được việc riêng tư.

Nông thôn cổ đại không khí thật tốt, hít sâu một hơi, nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, còn kèm theo hương cỏ, hương lá, hương hoa. Mùa này lại ôn hoà, tắm trong ánh nắng sáng rỡ, miễn bàn có bao nhiêu thích ý.

Đưa mắt nhìn bốn phía, nhà ở chung quanh thì nhà bọn họ thuộc về nhỏ nhất, cũ rách nhất. Có một nhà là nhà ngói gạch xanh, còn có một nhà cũng là nhà ngói, chỉ là tường vậy là gạch đất, bên cạnh nhà kia là nhà tranh, nhưng lớn hơn nhà bọn họ, còn có sương phòng.

Nhà bọn họ ở cửa đông bắc trong thôn, mặt đông cùng phía bắc không có người nào, xuyên thấu qua rừng trúc cùng một chút cây cao to, thì có thể nhìn thấy đất trồng rau cùng mảnh ruộng tốt lớn xa xa. Trong nhà đất trồng rau thì ở mặt đông, mơ hồ còn có thể nhìn thấy bóng dáng Vương thị cùng A Lộc.

Trần A Phúc nhìn ra phía ngoài, thì thoáng cũng có nam nhân đi ngang qua ngõ vào trong. Trần Đại Bảo tiến phòng bếp cắt kỹ trứng gà nhặt được, lại sờ soạng một cái ở dưới bếp lò. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Trần A Phúc rất tự giác cúi người xuống, để cho tiểu độc thủ của nó xoa vài cái ở trên mặt.

Trần A Phúc mang mặt hoa tiếp tục xoay quanh. Trải qua hoạt động, nàng cảm giác thể cốt của mình so với ngày hôm qua thì linh hoạt hơn nhiều, ít nhất không có cứng nhắc như vậy.

Sau khi Vương thị cùng A Lộc trở lại, Vương thị vào nhà chăm sóc Trần Danh rồi giường ăn cơm. Trần A Lộc và Trần Đại Bảo ra ngoài nhặt củi, thuận tiện hái chút rau dại.

Trước khi đi, Trần A Lộc còn dặn dò Trần A Phúc: "Tỷ tỷ ở trong sân ngây ngốc thật tốt, đừng ra cửa, có người kêu tỷ ra ngoài cũng đừng đi."

Trần Đại Bảo cũng nói: "Nếu như có người cho nương đường mạch nha, trái cây gì đó, nương ngàn vạn đừng lấy, những người kia tâm tư hư hỏng."

Trần A Phúc đỏ nét mặt già nua, còn nói không ra lời, ngây ngô cười xác nhận.

Xem hai đứa bé trai đi đến hướng tây, hướng tây trong thôn có một mảnh lớn sườn núi, có mọc thật nhiều cây cao to cùng bụi cỏ, người trong thôn phần lớn nhặt củi ở chỗ đó.

Nhìn thấy hai đứa bé trai biến mất ở phía tường rào đằng kia, Trần A Phúc đứng ở bên tường hàng rào vừa định xoay người, thì gặp một nam nhân hơn bốn mươi tuổi lúi thôi đi qua.

Trên ánh mắt dính ghèn sền sệt của hắn quan sát Trần A Phúc một cái, thấp giọng nói ra: "A Phúc muội tử càng ngày càng thùy linh, đáng người cũng tốt, ngực lớn, cái mông lớn, ca ca thích."

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thân thể bí mật.

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Trần A Phúc tức đến sắp lệch mũi, con bà nó, nam nhân này cũng quá xấu. Nếu như tay nàng có lực, nhất định sẽ lấy cái xẻng gỗ thùng đầu chó của hần. Dù sao bây giờ nàng là ngốc tử, ngốc tử đánh hồng người, là không cần chịu trách nhiệm.

Nhưng tay nàng không có tí sức lực nào, xẻng cũng không nhấc dậy nổi, đừng nói đánh người. Hiện tại nàng luyện tập được tốt nhất chính là miệng, nàng vận động các loại bộ phận trong miệng.

Lại thấy tên nam nhân kia móc ra mấy khối đường đen thùi lù từ trong lồng ngực, nhướn mày thấp giọng nói: "Đường này ngọt lắm, A Phúc muốn ăn không? Muốn ăn thì đi ra ngoài chơi cùng đại ca..."

Trần A Phúc mãnh mẽ nhả một miếng nước miếng tích góp từng tí về phía người nam nhân kia, dùng hết khí lực.

Ngay sau đó mắng: "Hừ, nương người - - mớ ngực lớn - - cái mông lớn, đường này - - cầm đi cho nương người ăn, người chơi thật tốt với nương người đi." Mặc dù nàng còn có chút nói lắp, nhưng thắng ở lớn tiếng, hơn nữa thanh âm như chuông vỡ, nghe đích xác khủng bố.

Nam nhân kia trước đó bị phun ra đầy mặt nước miếng, lại bị mắng vài câu, giật mình. Hần không nghĩ tới, ngốc tử này không chỉ biết phun người, còn biết mắng chửi người, thanh âm vừa lớn lại khó nghe, cũng tương mạo thanh tú của nàng hoàn toàn không tương xứng. Lại nhìn đôi mắt của nàng, tức giận như muốn phun ra lửa.

Hần lau mặt một cái, siết quả đấm mắng: "Cái ngốc tử nhà người, còn dám phun ta, nhìn ta đánh chết người không."

Vương thị ở trong phòng nghe được động tĩnh, vội vàng cầm lấy cây chổi chạy ra, vừa chạy vừa mắng: "Cái thứ không biết xấu hổ nhị bệnh chốc đầu nhà người, nhìn ta đánh chết người không."

Nhị bệnh chốc đầu thấy Vương thị cầm cây chổi trong tay, còn có mấy người đi đường nhìn ngó phía bên này, hoảng sợ bỏ chạy như một làn khói.

Vương thị bỏ lại cây chổi, kéo Trần A Phúc thấp giọng hỏi: "Người xấu kia có sờ con không?"

"Không có." Vì trấn an Vương thị, Trần A Phúc còn nói: "Con phun nước miếng hần, còn mắng hần."

Vương thị than thở nói: "A Phúc vẫn là trở về bên trong phòng ngủ ngốc đi."

Trần A Phúc không muốn về phòng nhỏ, trong sân không chỉ không khí trong sạch, có lợi cho hoạt động, còn có ánh mặt trời bổ sung canxi, đối với nàng bình phục rất là quan trọng. Lắc đầu nói: "Con không quay về. Nương - - yên tâm, con không ngốc, sẽ không - - bị người khác lừa ra ngoài."

Vương thị lại cao hứng, cười nói: "Đúng vậy, A Phúc nhà ta đã khỏi bệnh rồi."

Trần Danh đã ăn cơm xong, đi ra nói: "Quyên nương, A Phúc muốn ở trong sân thông khí thì để cho nó ngủ ngốc đi, ta ở đây với nó."

Nói xong, thì ngồi ở dưới mái hiên bên giấy rom. Vương thị cầm lấy xiêm y bản đi bên dòng suối giặt rửa, sau khi giặt xong lại phải vội vàng trở về thêu hoa.

Trần Danh bên một hồi, thì muốn nghỉ ngơi một chút, ho khan vài tiếng. Tối hôm qua, tiếng ho khan của hần thỉnh thoảng truyền đến, có lúc ho một cái thì không dừng lại được, phải ho đầy đủ một phút đồng hồ mới hoãn lại.

Đây hần là bệnh lao phổi, ở kiếp trước không tính là bệnh lớn, Tây y có thể trị khỏi hần. Nhưng ở cổ đại, loại bệnh này thì tính là bệnh nặng, trị không dứt căn, còn cần nghỉ ngơi kỹ, ăn ngon, rèn luyện tốt. Một cái không tốt, thì chết trắng căng. Dien*dan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Vị lão cha này đích xác không tệ, Trần A Phúc cũng không muốn để hần chết sớm. Nàng còn nhớ, Lâm Đại Ngọc bị chính là loại bệnh này, giống như thường xuyên ăn tổ yến đối với loại bệnh này có chỗ tốt.

Nàng còn nhìn thấy từng ở trên web một cái truyền thuyết, Lý Thời Trân chẩn đoán được bệnh một vị phụ nhân là ho lao, bó tay không có biện pháp, nói không thể chữa trị. Bao nhiêu năm sau, phụ nhân kia lại xuất hiện ở trước mặt Lý Thời Trân. Thì ra ở thời điểm nàng nhảy xuống biển tự sát được một người đánh cá cứu lên, ngày ngày cho nàng ăn con lươn, cuối cùng bệnh của nàng thể nhưng khỏe lên, còn lấy thân báo đáp, sinh con dưỡng cái.

Cái truyền thuyết này mặc dù có chút khoa trương, nhưng y học hiện đại cũng chứng minh, con lươn có thể nâng cao miễn dịch, cải thiện âm hư, đối với phụ trợ trị liệu ho lao thật có rất cao hiệu quả trị liệu.

Nhưng mà, cái nhà này nghèo như thế, làm sao nào mua được tổ yến, con lươn cùng dinh dưỡng phẩm khác đây?

Còn có A Lộc, nghe Đại Bảo nói, là ba năm trước đây A Lộc trèo lên cây lấy trứng chim bị té xuống làm chân ngã què. Khi đó trong nhà không nghĩ nghiêm trọng tới như vậy, vừa vận đoạn thời gian kia bệnh Trần Danh lại nặng lên, Trần Đại Bảo tuổi cũng nhỏ, cũng không quá nhiều chú ý tới hần, nghĩ tới dưỡng dưỡng thì cũng tốt rồi. Nghĩ vậy nên làm trễ nãi thời kỳ trị liệu tốt nhất, tiểu A Lộc cũng liền què đi. Vì chuyện này, Vương thị đã khóc không ít, Trần lão thái mắng Vương thị cũng mắng đến lợi hại, cũng càng thêm không muốn thấy Trần A Phúc cùng Trần Đại Bảo.

Đệ đệ hiểu chuyện kia, Trần A Phúc nghĩ đến hần cũng là đau lòng một trận.

Vẫn phải vội vàng rèn luyện tốt thân thể, kiếm nhiều tiền. Có tiền, cái nhà này mới có hi vọng.

Trần A Phúc vừa nghĩ biện pháp kiếm tiền, vừa không dừng lại để đi bộ, lại đá đá chân, đuổi đuổi cánh tay. Nàng đi đến hậu viện, hậu viện so với tiền viện còn nhỏ hơn, chỉ có một cái chuồng gà cùng nhà xí.

Diện tích cái nhà này quá nhỏ, phải khuếch trương sâu nhỏ lại một chút, đắp thêm vài gian phòng ốc. Nàng lại chuyển tới tiền viện, nghe được cửa viện có gà đang không ngừng kêu.

Trần Danh nói: "Đó là gà mẹ nhà ta, sợ là muốn đẻ trứng. Mở cửa ra, để nó vào."

Trần A Phúc mở cửa ra, quả thật một con gà chạy vào như điên, lại chạy tới hướng hậu viện. Không qua bao lâu, hậu viện liền truyền đến tiếng kêu "cục cục tác", Trần A Phúc mò được một cái trứng gà ở bên trong chuồng gà.

Nàng cười đến mặt mày cong cong, nói với Trần Danh: "Cha, gà - - thật thông minh." Nói xong lời này, nàng cảm giác mình thật biến thành ngu ngốc, lại âm thầm hừ hừ hai tiếng.

Trần Danh ha ha cười nói: "Súc vật cũng có linh tính."

Trần A Lộc cùng Trần Đại Bảo buổi trưa mới vác củi lửa về nhà.

Sau khi ăn xong, trừ Vương thị tiếp tục làm việc bận rộn ra, mấy người khác lên trên giường nghỉ buổi trưa.

Lúc Trần A Phúc tỉnh lại, Trần Đại Bảo đã không ở đó. Nàng nằm ở trên giường làm vận động khoang miệng, nghe có tiếng bước chân truyền đến trong viện.

Tiếp theo là giọng của Trần Danh: "Nương đến rồi."

Một giọng nói của lão phụ nhân: "Lão Nhị, nhìn con một chút coi, mới khá hơn một chút thì cực khổ. Tức phụ con kiếm tiền không ít, con còn vất vả như vậy làm gì?" Diendanlequydon~ChieuNinh

Trần Danh cười nói: "Nhi tử ngồi không cũng khó thụ. Công việc này không vất vả, còn có thể đổi vài văn tiền dùng."

Trần phụ nhân mắt hững nói: "Nuôi một đứa con ghê, còn phải nuôi một dã..."

"Nương." Trần Danh vội vàng cắt đứt lời Trần lão thái, mắt hững thấp giọng nói: "Nương đừng nói lung tung, Quyên nương là nữ nhân tốt, a... cũng là hài tử đáng thương, nương không nên nói một ít lời nói khoét trái tim này nữa, nhi tử không thích nghe."

Trần lão thái nói: "Nương là trông thấy tức phụ con cùng A Lộc, Đại Bảo đều ra ngoài, đứa ngốc kia lại nghe không hiểu, nương mới nói. Nương cũng không phải là nhẫn tâm, thật sự là đau lòng con cùng A Lộc, nếu như không nuôi mấy người ranh rồi, con có thể ăn nhiều thứ tốt hơn, chân A Lộc cũng sẽ không trì hoãn..."

Sau đó là một trận rĩ tai, Trần A Phúc chỉ nghe rõ ràng một đôi lời, cái gì tức phụ con hướng về trước cái gì đó, Trần Danh ngăn cũng không ngăn lại được, tức giận đến ho khan, lão phụ nhân mới ngừng miệng. Còn thêm một câu: "Lão Nhị yên tâm, chuyện này ta và lão đại ai cũng chưa nói qua. Nuôi mấy chục năm, lão bà tử đối với nha đầu ngốc kia vẫn có vài phân tình cảm. Nhưng nhìn đến A Lộc què, đau lòng..."

Trần A Phúc triệt để tỉnh táo lại, thì ra thân thể này còn có cái thiên đại bí mật kinh hãi! Nếu đây là thật, lão phụ nhân không muốn thấy nàng cùng Trần Đại Bảo, nói vậy cũng đúng. Dù sao trong nhà nghèo, người một nhà cũng khó khăn nuôi sống, huống chi là nuôi người ngoài.

Cho dù nàng mới vừa xuyên qua đến một ngày cũng nhìn ra được, Vương thị đối với nàng vô cùng tốt, ở tại cái nhà này đãi ngộ của nàng xếp hạng vị thứ hai, đằng sau Trần Danh. Hơn nữa, còn dùng tiền đường nuôi một Trần Đại Bảo bảo đảm nửa đời sau cho A Phúc.

Trần Danh không chỉ không tức giận, còn xem hai người bọn họ làm thân nhân.

Người nam nhân này không chỉ lương thiện, lòng dạ còn rộng rãi.

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Vì cái gì.

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Lão phu nhân không dám chọc nhử tức giận nữa, lại cầu nài đại phòng một việc, nói đại nhĩ tức phụ Hồ thị nói bậy không ít. Còn nói để cho một nhà nhĩ phòng ba ngày sau đi đại phòng ăn cơm tối, ngày đó là mười bảy tháng ba, sinh nhật năm mươi sáu tuổi của bà.

"Tán sinh, cũng không mời người ngoài, cũng không cho nhà lão Tam bọn họ trở về, chỉ nhà lão đại và nhà của con tụ cùng một chỗ ăn bữa cơm." Lão phu nhân nói.

Trần Danh cười nói: "Tiền mừng thọ của nương không để cho một nhà đại ca ra, khi đến con cầm năm mươi văn đi qua cho nương. Quyền nương còn làm một bộ trường y cho nương, trên cổ áo thêu rất nhiều chữ phúc. Nương mặc bộ quần áo kia, khẳng định còn khí phái hơn Cao lão phu nhân."

Cao lão phu nhân là lão nương Cao Lý Chính, Cao Lý Chính không chỉ là Lý Chính, còn là địa chủ giàu có nhất Hường La thôn.

Trần lão thái nghe mà mặt mày rạng rỡ, cười nói: "Vậy thì thật tốt, nương biết rõ tức phụ lão Nhị là đứa tài giỏi, không phí công ta yêu thương nàng ta." Lại nói: "Còn năm mươi văn tiền kia thì con cũng đừng cầm đến, giữ lại mua thức ăn tốt hơn bồi bổ thân thể. Tam đệ của con cho nương tiền tiêu vặt cũng không ít, nương xài không hết. Nha, đây là năm mươi văn tiền, ngày đó con giao cho đại ca ngay trước mặt đại tẩu con. Hồ thị cái đàn bà thối kia, kiến thức hạn hẹp."

Trần Danh vội nói: "Như vậy sao được."

Lão phu nhân nói: "Như thế nào không được? Tức phụ của con làm xiêm y chính là còn giá trị một ít tiền, nào giống như cái chày gỗ đại tẩu kia của con, hiếm khi làm bộ quần áo cho nương, cái gì mà hoa với lá cũng không biết thêu lấy một cành." Sau đó, lại là Trần Danh khước từ một trận, Trần lão thái cũng đành đưa.

Giống như lão phu nhân tức giận, Trần Danh mới nghe theo.

Lão phu nhân đi một lát, Trần A Phúc mới đi ra cửa phòng. Hạ một buổi ánh mặt trời sáng lạn nhiều hơn, đắm vào mắt Trần A Phúc.

Trần Danh ngẩng đầu cười nói: "A Phúc thức dậy?"

"Dạ." Trần A Phúc gật gật đầu, ngồi trên ghế nhỏ ở bên cạnh hắn.

Trần Danh lại hỏi: "Vừa rồi nãi của con đến, con có nghe không?"

"Không có - - nghe được." Trần A Phúc lắc đầu.

Trần Danh thở phào nhẹ nhõm, nói: "Nương con đi Cổ Kiều thôn mua phổi heo, A Phúc muốn ăn như thế nào?" Phụ cận hai thôn, chỉ có Cổ Kiều thôn có quán thịt heo. Trên mỗi cân thịt heo muốn mất hơn một đồng tiền, phần lớn hương thân mua thịt ở trong thôn.

Trần A Phúc đòi trước chưa từng ăn phổi heo, lắc lắc đầu nói: "Con cũng - - không biết rõ."

Trần Danh lại cười nói: "Vậy hãy để cho nương con hầm canh cách thủy phổi heo, tăng thêm món rau, thơm ngon."

Dáng tươi cười sạch sẽ, ấm áp, như bầu trời nắng ấm

Cho dù hắn là cha ruột khối thân thể này, đối mặt với người nữ nhi tàn tật, nụ cười tươi tắn này đều đáng quý. Huống chi, hắn dường là một nữ nhi không có bất kỳ quan hệ huyết thống.

Tâm ngưỡng mộ của Trần A Phúc đối với hắn tự nhiên sinh ra.

Trần A Phúc kéo tay áo hắn hô một tiếng: "Cha, về sau, con - - sẽ hiếu kính người, kiếm tiền - - trị bệnh cho người." Mũi có một chút chua xót, nước miếng lại chảy ra. Diendanlequydon~ChieuNinh

Trần Danh cười cầm lấy khăn trước ngực nàng giúp nàng lau nước miếng, nói: "Được, cha chờ ngày đó."

Đang nói, Vương thị dẫn Trần A Lộc cùng Trần Đại Bảo trở về, trong tay còn cầm theo nửa cái phổi heo.

Trần Đại Bảo chạy qua, ôm Trần A Phúc hưng phấn mà nói: "Nương, bà ngoại mua phổi heo, buổi tối chúng ta ăn canh phổi heo."

Trần Danh không ngừng việc trên tay, ngẩng đầu cười nói: "Ừ, để cho bà ngoại để nhiều thêm một ít rau, ngon."

Vương thị cười nói: "Được, lại bỏ thêm chút cầu kỷ, không chỉ ngon, quán gia ăn lại có chỗ tốt."

Trên bàn cơm, Trần Danh nói chuyện ngày sinh thần bảy mươi của Trần lão thái, để cả nhà nhĩ phòng đi ăn cơm.

Trần A Lộc ngược lại cười tủm tỉm gật đầu đáp ứng, chỉ có Trần Đại Bảo lại nhú mày nhếch miệng lên. Nó do dự một chút, trưng cầu ý kiến Trần Danh: "Ông ngoại, con và nương của con có thể không đi không? Chúng ta thà rằng ở nhà ăn cơm thừa."

Trần A Lộc thấy vậy, cũng nói: "Tỷ tỷ cùng Đại Bảo không đi thì thôi, đại bá nương cùng A Cúc tỷ, còn có nãi, cứ muốn mắng bọn họ, lời nói nói ra lại

khó nghe. Cùng lắm thì, con mang một ít ăn ngon trở về cho bọn họ ăn."

Trần Đại Bảo mặc dù hiểu chuyện, đến cùng còn nhỏ, cũng muốn ăn ngon. Nghe nói tiểu cữu cữu sẽ mang ăn ngon trở về cho bọn họ, cười mặt mũi cong cong, đầu gật giống như gà mổ thóc.

Vương thị thở dài, nói với Trần Danh: "Nếu không, thì không dẫn hai đứa bọn nó đi? Đỡ phải chường mắt người khác."

Trần Danh không tán thành nói: "Bình thường không đi thì thôi, nhưng còn sinh thần bảy mươi của nương, không đi không tốt." Lại sờ đầu Trần Đại Bảo nói: "Thái mỗ mỗ chỉ là nói nhiều, vẫn đau lòng các con. Đại mỗ mỗ cùng A Cúc cô cô tuy nói không... không rất ưa thích các con, nhưng đại ngoại công, đại đường cữu đối với các người vẫn không tệ. Về sau hai mẹ con các con phải đặt chân ở trong thôn, dù sao phải có người giúp đỡ, chỉ có tiểu cữu cữu của con, vẫn là quá đơn bạc một chút. Con thông tuệ biết chuyện, phải tìm cách theo chân bọn họ làm quan hệ gần gũi tốt. Còn như A Cúc cô cô các nàng, nói chuyện không dễ nghe, thì cách các nàng xa một chút."

"Các nàng không chỉ nói chuyện không dễ nghe, A Cúc cô cô còn sẽ tóm lỗ tai của con, còn để Đại Hồ ca ca đánh con, có một lần còn vụng trộm véo nương của con nữa kìa." Trần Đại Bảo nói lầm bầm.

Mất Vương thị đồ lên, Trần Danh thở dài, nói với Trần A Lộc: "Đi nhà của đại bá con, phải trông chừng kỹ tỷ tỷ của con và Đại Bảo." Sau đó, lại nhắc tới có chút chuyện đại bá Trần Nghiệp còn nhỏ tuổi liền đi theo Trần lão thái thủ tiết ra ruộng làm việc, lại cần rảnh bán vài mẫu đất đai, cung cấp cho Trần Danh và Trần Thục đi học.

Từ trong những lời này mà nghe ra được, Trần Danh đối với Trần Nghiệp rất có tình cảm.

Trần A Lộc và Trần Đại Bảo đều gật đầu xác nhận.

Trần A Phúc ngược lại muốn nhìn nhiều xem cái thế giới này, nhận thức thêm người nơi này, đặc biệt là thân thích. Không chỉ không cảm thấy khó xử, còn đặc biệt muốn đi. Liền gật đầu nói: "Được, chúng ta - - đi." Lại an ủi bọn họ: "Con đã - - không ngốc, không sẽ bị - - bắt nạt."

Sau khi ăn xong, đọc sách nhận biết chữ hơn một canh giờ, trừ Vương thị ra, những người khác đi nghỉ ngơi.

Nằm ở trên giường, lông mày Trần Đại Bảo vẫn còn đang nhíu lại. Trần A Phúc duỗi tay xoa lông mày hần hỏi: "Đi nhà đại mỗ mỗ - - thật khó khăn vậy sao?"

Tiểu shota chu môi nói: "Dạ, các nàng mắng con véo con vậy cũng thôi. Các nàng còn muốn mắng chửi rồi véo nương, trong lòng nhi tử liền đặc biệt không thoải mái." ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

"Vì cái gì? Các nàng, đại bá nương, A Cúc - - vì cái gì hận chúng ta?" Nghe ý tứ trong lời nói Trần lão thái, chỉ có Trần lão thái và Trần Nghiệp biết rõ Trần A Phúc không phải là con gái ruột Trần Danh, những người khác không biết rõ.

Tiểu shota điểm hai đầu ngón tay gầy nói ra: "Một là đại mỗ mỗ cảm thấy đại ngoại công khi còn bé cùng thái mỗ cung cấp nuôi dưỡng ông ngoại cùng tam ngoại công, tiền dùng cho ông ngoại đọc sách cùng xem bệnh còn nhiều hơn tam ngoại công. Tam ông ngoại cũng biết rõ tri ân đồ báo, tu sửa căn phòng lớn cho nhà bọn họ, ngẫu nhiên còn biết mang tiền trở về hiếu kính. Mà nhà ta không chỉ không thể cho tiền hiếu kính nhiều đại phòng, thái mỗ lại còn vụng trộm giúp nhà chúng ta."

Lại đưa cái đầu nhỏ đến gần, dùng cái tay nhỏ gầy che miệng bát quái nói: "Còn có một nguyên nhân trọng yếu hơn nha, nghe người trong thôn nói, A Cúc cô cô muốn gả cho Trường Sinh thúc thúc, nhưng Trường Sinh thúc thúc không muốn. A Cúc cô cô lại vừa ý một thúc thúc thôn bên cạnh, thúc thúc kia cũng không muốn. Đại mỗ mỗ và A Cúc cô cô đã cảm thấy nhất định là do nương thu Đại Bảo làm con trai, phá hư gia phong Trần gia, nên thanh niên tốt mới không muốn thú (cưới) A Cúc cô cô."

Tiểu shota thật thông minh, thuật chuyện này vô cùng tinh tế.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chuyện xưa của Trần gia.

Editor: ChiềuNinh_dd.lequydon

Lại nghe tiểu shota nói nó biết rõ tình huống ba huynh đệ Trần Danh, liên tưởng đến buổi tối Trần Danh nói, hơn nữa chính mình nào bỏ, Trần A Phúc biết rõ một chút chuyện xưa Trần gia đi qua.

Cha của ba huynh đệ Trần Danh chê kiếm ăn ở trong đất không kiếm được tiền, liền đi theo một người họ hàng xa đi chạy thương. Trong mười năm vẫn

Kiểm chút tiền, trước sau mua thêm cho nhà hai mươi mấy mẫu đất đai. Nghĩ tới chạy thương một lần cuối cùng rồi thu tay, ai ngờ lần đó lại ở trên đường rơi xuống vách núi ngã chết. Khi đó lão đại Trần Nghiệp chín tuổi, lão nhị Trần Danh bảy tuổi, lão tam Trần Thực năm tuổi.

Trong nhà chỉ còn phụ nhân cùng hai tử, nhị thúc cùng nhị thẩm Trần Danh liền nổi lên tâm tư chiếm lấy nhà bọn họ, độc chiếm chuyển nhà Trần Nghiệp đi, còn muốn tiếp nhận đất đai nhà hắn giúp đỡ quản lý, cũng bức bách quả tầu (chị dâu góa) tái giá.

Ở trong mắt mọi người, nhị thúc lấy có chất tử còn nhỏ, quả tầu có lẽ sẽ tái giá, hắn muốn giúp quản gia không có sai. Nhưng quả tầu lập chí không tái giá, hai tử thông tuệ không muốn thân thích giúp đỡ quản, cũng không có sai.

Nhưng mà, phu thê nhị thúc Trần gia trẻ trung khỏe mạnh, nhà Trần Nghiệp lại cô nhi quả mẫu, tuyệt đại đa số thôn nhân đều cho rằng cuối cùng chiến thắng sẽ là nhị thúc Trần gia.

Trần Nghiệp còn nhỏ tuổi nhưng rất có ý tưởng, Trần lão thái cũng không phải là phụ nhân nhu nhược, bọn họ đương nhiên sẽ không để cho sản nghiệp nhà mình bị người mưu đoạt đi. Hai người trải qua thương nghị, vụng trộm bán bốn mẫu đất, dùng hai mươi lượng bạc kiếm được phân biệt đưa đại lễ cho nhà Cao Lý Chính cùng những người thân tộc so ra đức cao vọng trọng, thỉnh cầu bọn họ giúp đỡ cô nhi quả mẫu.

Mấy nhà này vốn chuộng mặt khinh thường hành vi nhị thúc Trần gia, lại thu đại lễ, liền giúp đỡ mẫu tử Trần gia tống cổ nhị thúc muốn mưu đoạt gia sản quả tầu chất tử, bảo trụ gia nghiệp.

Thông qua cái giáo huấn này, Trần Nghiệp còn nhỏ tuổi liền biết rõ nhà mình nhất định phải cường đại lên, mới sẽ không bị bắt nạt. Hắn cảm thấy cứ đào thức ăn ở trong đất là không có phát triển, nhưng chạy thương giống như cha hắn lại quá nguy hiểm. Cảm thấy hai người đệ đệ thông minh, là mầm non đọc sách. Liền thuyết phục Trần lão thái lại bán vài mẫu ruộng, cung cấp hai người đệ đệ đọc sách, hắn vốn đang đọc sách ở tư thực lại nghỉ học. Hắn không có điều kiện tiếp tục đọc, cũng đọc không vào.

Trần lão thái thuộc về loại nữ nhân có chồng nghe chồng, chồng chết nghe con trai, nên nghe theo nhi tử an bài.

Lại bán bốn mẫu đất, trong nhà còn dư lại mười tám mẫu. Từ đây Trần Nghiệp liền cùng Trần lão thái cùng nhau đi sớm về trễ ra ruộng làm việc, mà không còn giống như trước kia thuê người trồng trọt. Chỉ ở ngày mùa hai mẹ con đích xác bận không qua nổi, mới có thể thỉnh vài ngày làm công nhật.

Trần Danh cùng Trần Thực đều hiểu chuyện, thấy mẫu thân và ca ca vất vả như thế, đọc sách cũng dụng công. Trần Danh mười ba tuổi đã là học trò nhỏ, tiên sinh nói hắn năm sau định có thể trúng tú tài. Chỉ là năm thứ hai bị một trận phong hàn, sau chuyển thành ho lao, thiếu chút nữa thì chết rồi, cũng không còn tiếp tục đi học.

Trần Thực không đọc sách được như Trần Danh, nhưng tính tình khôn khéo linh hoạt, miệng cực ngọt, biết rõ chính mình học nữa cũng không tiến bộ được, học một ít này đã đủ dùng. Ở lúc hắn mười hai tuổi, ngừng việc học, đi thị trấn làm tiểu nhị cửa hàng, sau lại làm phòng kế toán. Lại về sau cưới khuê nữ Đông gia kia, lại đi phủ thành tự mình mở cửa hàng.

Ở thời điểm Trần Danh mười tám tuổi, Trần gia chính thức ở riêng. Bởi vì khi đó Trần Danh bệnh sắp chết, tiền xem bệnh tiêu như nước chảy, Trần Thực lại muốn đi phủ thành gây dựng sự nghiệp, cũng cần tiền bạc đáng kể.

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, Trần lão thái đau lòng lão nhị Trần Danh, nhưng cũng không muốn một mình hắn mà liên lụy hai đứa con trai khác, liền đề xuất ở riêng. Ở riêng rồi, thuộc về đất đai Trần Danh chữa bệnh cho hắn, có thể trị khỏi là tạo hóa, trị không hết cũng sẽ không liên lụy hai đứa con trai khác. `Dien%^%dan*^*le##quy^_!don~ChieuNinh`

Trong nhà có một cái sân, còn dư lại mười sáu mẫu đất. Sân nhỏ phân cho đại phòng, còn phân cho đại phòng nhiều hơn một mẫu đất, không chỉ bởi vì Trần lão thái muốn đại phòng dưỡng lão, cũng bởi vì Trần Nghiệp càng vất vả công lao càng lớn. Còn dư lại mười lăm mẫu đất ba huynh đệ một nhà năm mẫu.

Trần Nghiệp trước giúp Trần Danh bán một mẫu đất, Trần Nghiệp cùng Trần Thực mỗi người lại lén lút thêm một lượng bạc, mua cái sân nhỏ hiện tại cho một nhà Trần Danh đang ở.

Mới vừa phân gia, Trần lão thái cùng Trần Nghiệp liền nghe nói thôn bên cạnh có Vương gia nữ là bị bán đi làm con dâu nuôi từ bé của Trần cử nhân trấn trên bị bà bà đuổi trở về. Bọn họ biết rõ, Vương gia nữ là một phúc tinh, lúc trước chính là tiến vào nhà Trần cử nhân, mới xung hỉ người cha bệnh sắp chết của Trần cử nhân khỏe lại. Hơn nữa, nàng ấy còn học một bản lĩnh thêu thùa cùng nương Trần cử nhân, cưới vào cửa cũng có thể gánh nặng nổi trị liệu Trần Danh.

Mặc dù Vương thị gả qua một lần, nhưng có nguyện ý gả cho Trần Danh dạng ma ốm này hay không cũng không nhất định. Trần lão thái cùng Trần Nghiệp vẫn là tự mình đến cửa đi nói. Không nghĩ rằng, còn thật nói thành công.

Đây lại là một cái quyết định thông minh nhất của hai người Trần lão thái cùng Trần Nghiệp.

Vương thị tiến vào Trần gia, không chỉ "xung" tốt cho Trần Danh, cố gắng kiếm được tiền chữa bệnh cho hắn, bảy tháng sau bởi vì ngoài ý muốn sinh non sinh hạ một khuê nữ, vài năm sau lại sinh hạ một đứa con trai. Mặc dù khuê nữ là một gốc tử, nhưng nhi tử lại nhu thuận hiểu chuyện, chỉ tiếc là cuối cùng lại que chân.

Ở trên là Trần A Phúc nghe nói mang theo não bổ, còn có chuyện bí ẩn nàng lại không biết rõ.

Nương Vương thị là kẻ mẫu, nói chỉ cần Trần gia xuất ra nổi mười lượng bạc sính lễ, thì lập tức gả Vương thị đi. Trần Danh đã bệnh thành như vậy, đi

nơi nào tìm mười lượng bạc? Bốn mẫu đất còn thừa lại là tiền vốn cứu mạng hân cùng với sống qua ngày, căn bản không dám bán làm sinh lễ.

Thời điểm khi mẫu tử Trần gia cúi đầu ủ rũ đi ra cửa thôn, Vương thị lại đuổi theo bọn họ. Nói rằng có mười lượng bạc nhà Trần cử nhân cho nàng, nàng nguyện ý đưa bạc cho bọn họ làm sinh lễ gả đi Trần gia, nhưng mà...

Mấy người nhỏ giọng thương lượng thật lâu, cuối cùng đạt thành nhất trí, Vương thị từ bên trong tường kẹp tay áo xiêm y lấy ra một tờ ngân phiếu mười lượng bạc giao cho Trần lão thái. Ngày hôm sau Trần gia liền thỉnh bà mới đến cửa cầu hôn, bởi vì Trần Danh bệnh sắp chết, ba ngày sau Vương thị liền được kiệu hoa nâng đi vào sân nhỏ Trần Danh.

Trần A Phúc nghĩ tới, Trần lão thái cũng coi như mẫu thân tốt, thật lòng suy tính cho ba nhi tử. Hiện tại cuộc sống của ba con trai đều không giống nhau, nhưng cũng coi như là trôi qua tốt nhất trong phạm vi năng lực từng người. Nếu như thay là thôn phụ khác, cuộc sống trong nhà chắc chắn sẽ không trôi qua tốt giống như nhà bà. Dien*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Trần Nghiệp cùng Trần Thực coi như là huynh đệ không tề, đặc biệt là Trần Nghiệp, thật tinh mắt, có quyết đoán, biết rõ yêu mến huynh đệ thích hợp, nhưng cũng sẽ không khiến chính mình không sống nổi.

Mẫu tử Trần Nghiệp có thể làm được một bước này cũng xem là tốt, ít nhất thật lòng suy tính vì Trần Danh cùng Trần A Lộc. Mặc dù không muốn nhìn thấy mình cùng Đại Bảo, nhưng vẫn khoan dung Vương thị nuôi dưỡng bọn họ.

Còn đại bá nương Hồ thị lại là quá cực phẩm, Trần Danh cũng bệnh sắp chết, một nhà này trừ Vương thị ra đều là yếu bệnh tàn, nơi nào có nhiều tiền hiếu kính bà ta? Hơn nữa, hiếu kính Trần lão thái cũng cảm ơn Trần Nghiệp thì còn nói được đi, còn hiếu kính bà ta? Bà ta tính là cái gì?

Còn có - - Trần cử nhân kia, ặc, cũng họ Trần! Người kia rất có thể chính là cha ruột của khối thân thể này đi? Nghe ý tứ tiểu shota, Vương thị từng làm con dâu nuôi từ bé của Trần cử nhân cũng không phải là cái bí mật gì.

Lại hỏi: "Đại Bảo biết rõ - - Trần cử nhân không?"

Mắt tiểu shota đảo qua đảo lại dạo một vòng, nhỏ giọng nói: "Lời nói này nương chỉ có thể hỏi nhi tử, ngàn vạn lần không được đi hỏi ngoại công và mỗ mỗ."

Thật sự coi lão nương là gốc từ? Trần A Phúc cười gật gật đầu nói: "Nương biết rõ."

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Trần cử nhân

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Trần Đại Bảo trước tiên là mặt đầy đắc ý nói: "Người trong thôn đều cảm thấy nhi tử nhỏ, nghe không hiểu, cho nên thời điểm nghị luận bà ngoại cũng không tránh nhi tử, nhi tử liền vùng vọt nghe được rất nhiều. Nhi tử biết rõ sự tình, so với tiểu cừu cừu còn nhiều hơn kia."

Sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn lại rồi rầm: "Dường như nhà Trần cử nhân ở trấn bên cạnh, cha của ông bị bệnh nặng sắp chết, nương của ông liền mua mỗ mỗ vào cửa làm con dâu nuôi từ bé xung hỉ, còn giúp nhà ông làm việc. Lúc mỗ mỗ tiến vào Trần gia mới mười tuổi, Trần cử nhân năm tuổi, là mỗ mỗ một tay nuôi ông ấy lớn lên. Về sau Trần cử nhân trúng cử, nương của ông liền không cần mỗ mỗ nữa. Nghe nói, người kia về sau lại đậu Tiến sĩ, cưới nữ nhi đại quan gia, vẫn luôn làm đại quan nha một địa phương nào đó ở Giang Nam, chưa từng trở về. Còn có nha, bọn họ đều nói vốc người Trần cử thật là tuần tú..."

Trần A Phúc lại giật mình một trận, thì ra không chỉ Vương thị là con dâu nuôi từ bé, mà có lẽ là người cha ruột kia của mình chính là con rể nhỏ Vương thị một tay nuôi lớn. Tính tuổi, Vương thị nay ba mươi sáu tuổi, còn lớn hơn Trần Danh hai tuổi. Thân thể nay 20 mười lăm tuổi, Vương thị chính là hai mươi một tuổi sinh hài tử. Ở cô đại, nữ tử 15, 16 tuổi sinh hài tử đặc biệt phổ biến, hai mươi một tuổi sinh thai đầu quả thực lớn một chút.

Nghĩ tới những thứ này, Trần A Phúc lại bắt đầu đau lòng cho Vương thị. Còn nhỏ tuổi bị bán đi làm con dâu nuôi từ bé, hầu hạ tiểu nữ tể lớn lên, ở sau khi tiểu nữ tể trúng cử lại bị đuổi về nhà mẹ đẻ. Có lẽ bởi vì bên trong bụng đã có hài tử, bắt đắc dĩ mới vội vàng vàng gả cho một con ma ốm sắp chết, từ đó gánh nặng một nhà ốm yếu này. Còn may Trần Danh còn sống, người vừa lại lương thiện, đối với Vương thị cùng đứa con ghê là mình đây cũng đặc biệt không sai.

Ở trong lòng nàng mắng Trần cử nhân kia mấy trăm lần. Ngược lại thật sự là một Trần thế mỹ, một khi trúng cử thì hưu bỏ (thôi, bỏ) lão bà cùng chung hoạn nạn.

Nhưng mà, cái này chẳng lẽ không tính điểm nhơ của ông ta sao? Quan viên cô đại cũng phải nói đức hạnh. Nơi này cách kinh thành tương đối gần,

khoảng cách chỉ có hơn hai trăm dặm. Nếu như có người có tâm nhân chộc chuyện này ra, rất có thể sẽ bị ngôn quan tố cáo. Lẽ nào, bên trong này còn có chuyện gì khác? Chờ sau khi bệnh mình tốt rồi, lại làm cho rõ ràng.

Lại vừa nghĩ, làm rõ ràng như vậy làm gì? Dù sao cuộc đời này chỉ coi Trần Danh là cha ruột, về sau hiếu kính ông thật tốt. Còn lão cha như Trần thế mỹ kia, không muốn có bất kỳ một tiếp xúc nào.

Nghĩ tới đây, cũng không có thấy hứng thú đối với Trần cử nhân.

Nàng lại nghĩ tới tiểu shota nói cái nguyên nhân thứ hai mẹ con đại bá nương không muốn thấy mình. Nói ra: "Trần gia sớm đã ở riêng, làm sao có thể - - bởi vì hai người chúng ta - - mà không có nam nhân chịu thú A Cúc? Nhất định là nàng - - bản thân nàng chẳng có gì đặc sắc, không có nam nhân cần, lại tức giận - - rơi ở trên thân chúng ta." Dien*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Trần Đại Bảo thấp giọng nói: "Nhi tử cũng cho rằng như thế, tình tình tiểu di A Cúc không tốt, vừa lười lại còn ham ăn. Nếu như con lớn lên, cũng sẽ không lấy dạng đàn bà phá sản này."

Này lời nói cùng hình tượng tiểu shota đáng yêu có chút không tương xứng.

Trần A Phúc cau mày nói: "Nhi tử, vì sao con - - có thể mắng chửi người đây?"

Tiểu shota thẹn thùng đỏ mặt, cười hì hì nói: "Con nghe thái độ chính là mắng đại mỗ mỗ như thế."

"Mắng chửi người - - không tốt, Đại Bảo là một - - đứa bé ngoan, về sau - - không được phép mắng chửi người." Trần A Phúc nói.

"Được, về sau nhi tử không mắng chửi người." Tiểu shota vội vàng bảo đảm.

Ngày hôm sau, tiểu shota giúp Trần A Phúc chải đầu thuận tóc. Trần A Phúc lại thí nghiệm đầu tiểu shota, bận rộn hồi lâu. Không chỉ trên chóp mũi nàng ra mồ hôi, tiểu trên mặt shota cũng xuất mồ hôi, mới rút cục đóng tốt Trùng Thiên Pháo (một kiểu tóc).

Nhìn qua chòm tóc như gốc cây thả lỏng lắc qua lắc lại, Trần A Phúc rất có cảm giác thành tựu, dù sao tình huống cũng đang phát triển theo phương hướng tốt đấy thôi.

Tiểu shota mắt to run rẩy sùng bái khen ngợi nương thân: "Nương thật giỏi nha, cũng biết giúp con chải đầu."

Trần A Phúc lại về lấy bánh nướng: "Về sau, nương không chỉ - - chải đầu cho nhi tử, còn làm quần áo mới - - cho nhi tử, còn muốn kiếm tiền - - cho nhi tử, tiểu cữu cữu của con đi - - đọc sách, còn chữa bệnh - - cho tiểu cữu cữu và ngoại công."

"Dạ." Trần Đại Bảo cao hứng nhảy một cái, độ tín nhiệm của hắn đối với nương mình là siêu cường.

Vương thị còn muốn chải đầu cho Trần Đại Bảo một lần nữa, tiểu shota lắc đầu nói: "Không cần, nương chải đầu con rất đẹp mắt."

Mấy người rời khỏi đông phòng, Trần Đại Bảo lại càng không ngừng khoe khoang cùng Trần A Lộc nương của mình biết chải đầu cho cậu, bộ dáng rầm thối đến không thôi. Còn nói: "Nương nói nàng hết bệnh rồi, thì muốn kiếm tiền cho hai người chúng ta đọc sách, còn trị chân cho tiểu cữu cữu."

Trần A Lộc đối với lời nói này rõ ràng không tin, nhưng vẫn cười tủm tỉm nói: "Để một mình Đại Bảo đi đọc sách. Tiểu cữu cữu lớn rồi, về sau đi phủ thành học buôn bán cùng Tam thúc, cho Đại Bảo đọc sách."

Trần A Phúc nhìn tiểu huynh đệ gầy gò một chút, thật sự là hải tử không tệ, lương thiện giống như lão cha Trần Danh.

Trần A Phúc cố gắng rèn luyện thân thể, trong bận rộn, đến ngày mười bảy tháng ba. Qua một buổi, Trần Danh dẫn người một nhà đi nhà đại phòng. Trước khi ra ngoài, Trần Đại Bảo lại sờ soạng ở dưới bếp lò một cái, bôi mặt Trần A Phúc thành mặt hoa. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d

Vừa bôi còn vừa nhủu mày nói: "Lớn lên quá xinh đẹp thì phải cẩn thận một chút."

Đối với hành động của Trần Đại Bảo, mấy người kia cũng nhìn quen không kinh hãi, Trần A Phúc cũng cam chịu. Nghe lời nó nói, liền nhéo nhéo mặt nó, cười nói: "Đại Bảo so với nương - - còn đẹp hơn."

Trần Đại Bảo chu môi nói: "Làm sao có thể giống nhau, Đại Bảo là nam nhân."

Bọn họ đi ở trên đường nhỏ, nâng đầu nhìn chung quanh, thôn xóm này không tính là nhỏ, có chừng hơn một trăm hộ.

Thôn có cây xanh vờn quanh, nước suối róc rách, xa xa mảng lớn ruộng tốt, còn có dãy núi liên miên, thật sự là một tiểu sơn thôn phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần.

Cả đời sinh sống ở nơi này cũng không tồi, đương nhiên điều kiện tiên quyết là không thiếu ăn thiếu mặc, không bị người khi dễ.

Vị trí Hương La thôn rất tốt, cách thị trấn Tam Thanh cùng phủ thành Định Châu cũng không xa.

Thị trấn Tam Thanh là là con đường quan trọng để người phương nam vào kinh, phủ Định Châu lại là yếu địa chiến lược kiêm đầu mối giao thông then

chốt, đều đặc biệt phồn thịnh. Hơn nữa bên trong này là mảng lớn đồng bằng, hoa màu tươi tốt, được cho là đất lành. Cho nên, chỉ cần người chịu khó một chút, cũng có thể sống tốt ở nơi này. Nếu hư đầu não của ai lại linh hoạt một chút, thì cuộc sống sẽ qua tốt hơn.

Trần Danh, Vương thị, Trần A Lộc đều là tính tình hướng nội, gặp người nhiều lắm là cười cười. Trần A Phúc thì lại càng không cần phải nói, ngay cả lời nói cũng nói không rõ ràng, cũng sẽ không tùy ý mở miệng. Một nhà này, nói nhiều nhiệt tình chính là Trần Đại Bảo.

Nó tươi cười rạng rỡ chào hỏi mỗi người, tuyệt đại đa số nông nhân vẫn là chất phác, cũng ôm lấy mỉm cười, chào hỏi với nó, lại tán gẫu vài câu râu ria.

Nhưng vẫn có mấy người, hình cảm cảm thấy nói chuyện cùng Trần Đại Bảo chính là rút giá trị con người của mình, nhú mi lại dùng mũi "ừ" một tiếng.

Đại Bảo cũng không để ý, lại tiếp tục chào hỏi người tiếp theo.

Nhưng Trần A Phúc vẫn chú ý tới, ánh mắt của nó tối sầm lại, chỉ là chẳng mấy chốc thì biến mất.

Sở dĩ nó làm như thế, là một loại bản năng bảo vệ mình đi?

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhà đại bá

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Dọc theo đường nhỏ đi về phía nam đi hơn một trăm mét, lại đi sang hướng tây mấy chục mét, thì đến một cửa vào một sân viện. Sân nhỏ tường rào cao chừng một người, gạch đất xây thành. Tiến vào cửa gỗ rắn chắc, phòng chính ba gian mang hai gian phòng bên, còn có đông sương phòng cùng tây sương phòng, gạch ngói xanh, khí phái cực kỳ. Cái nhà này, ở trong toàn bộ thôn cũng được coi là một trong những khu nhà cao cấp.

Trong sân cũng rất lớn, bên trong có một cây táo, một cây liễu, một cái bàn đá bốn cái ghế đá, buộc trên tầng cây lá một con chó lớn đang điên cuồng sủa bọn họ.

Sân viện rộng này chính là Tam thúc Trần Thực làm mua bán nhỏ ở phủ thành xuất tiền tu sửa, năm ngoái mới sửa xong, mới tinh.

Bên cạnh bàn đá, một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi đang dẫn hai đứa bé chơi đùa. Tiểu cô nương mặc áo kếp màu xanh lá cây, quần áo trong màu trắng. So với áo kếp ngoài mặc dù phai màu, quần áo trong cũng được giặt có một ít ố vàng, nhưng dù sao không có miếng vá. Người miễn cưỡng được coi là thanh tú, mắt xếch, đuôi mắt cup, da trắng, chỉ là điệu ngoa cùng hận ý trong mắt không giảm mấy phần.

Nàng ta gặp người nhà này, "Hừ" một tiếng, lại nói một câu: "Bản chết, mặt cũng không rửa sạch sẽ mà tới nhà làm khách." Sau đó hất đầu, tiến vào đông sương.

Đây chính là Trần A Cúc đại danh đình đình.

Một tiểu cô nương hơn hai tuổi nhìn Trần A Phúc nói: "Bản bản, kêu nương mày giúp mày tắm rửa sạch sẽ."

Một tiểu nam hài khoảng bốn tuổi cũng giống như Trần A Cúc, "Hừ" một tiếng, đi theo nàng ta tiến vào đông sương.

Hai đứa nhỏ này hẳn là nhi tử Trần Đại Hồ cùng nữ nhi Trần Đại Nha của đại đường huynh Trần A Quý. Mặc dù thái độ bọn họ không tính là thân thiện, nhưng hài tử vô tội. Nếu không phải là có người lớn xúi giục, bọn chúng cũng sẽ không như thế.

Một cô nương mười lăm mười sáu tuổi từ trong phòng bếp đi ra, cười nói: "Nhị thúc, Nhị thẩm, A Phúc, đừng nóng giận, muội tử chúng ta bị trong nhà làm hư. Mau, vào trong phòng ngồi, nãi nãi cùng cha con đang đợi mọi người đấy." Nàng hẳn là đại tỷ Trần A Lan của đại phòng. Lớn lên có vài phần giống với Trần A Cúc, nhưng ánh mắt bình thản hơn nhiều.

Trần Danh tức giận đến lắc đầu.

Vương thị giống như đã sớm thành thói quen Trần A Cúc vô lễ, cổ cười nói: "Nhị thẩm biết rõ, A Cúc là hài tử có tính tình."

Tiến vào phòng chính, vào cửa chính là sảnh phòng. Ngay phía trước là một cái bàn bát tiên lớn, bên cạnh bàn là hai băng ghế, hai bên còn có vài cái ghế. Trong phòng không có ai.

Bọn họ lại đi tới tây phòng bên trái, gần cửa sổ là một cái giường lớn, bên cạnh kháng là một lão phu nhân năm mươi mấy tuổi ngồi cùng một nam nhân ba mươi mấy tuổi, trên mặt ghế dưới đất là một thanh niên nam nhân chừng hai mươi tuổi đang ngồi. Ba người này hẳn là nãi nãi Trần lão thái cùng Đại bá

phụ Trần Nghiệp, đại đường huynh Trần A Quý.

Trần lão thái mặc một bộ quần áo màu xám, gầy, trên đầu mang một cây trâm bạc, hình tượng lão phu nhân nông thôn khôn khéo điển hình. Trần Nghiệp và Trần A Quý mặc đồ đều là nông dân nông thôn điển hình, áo ngắn vải thô, màu lam nhưng không có miếng vá, lại lớn lên mặt mày hồng hào, vừa nhìn thì biết cuộc sống khá giả. `Dien/%dan*^*le#*#quy^_!don~ChieuNinh`

Trần Nghiệp cười xuống giường chào hỏi đám người Trần Danh. Còn nói: "Người đã đến đông đủ rồi, đi, đi vào phòng mừng thọ cho nương."

Trần Nghiệp cùng Trần lão thái đều giống nhau, dáng tui cười chân thành với Trần A Lộc nhiều hơn, ánh mắt chỉ ngừng một chút ở trên người Trần A Phúc cùng Trần Đại Bảo.

Đối với thái độ Trần lão thái cùng Trần Nghiệp, Trần A Phúc cũng có thể lý giải, người đều là ích kỷ. Từ ý ở ngoài lời của Vương thị mấy ngày nay có thể nghe ra, kể từ sau khi A Lộc quê nhà, thì mẹ con bọn họ đã không cho Trần A Phúc cùng Đại Bảo sắc mặt tốt.

Chỉ là Trần Đại Bảo hơi có chút thất vọng, nó kêu "Thái tử", "Đại ngoại công" giọng so với ai khác đều cao hơn, thế nhưng không hấp dẫn sự chú ý lại.

Còn may có đại đường huynh Trần A Quý bỏ cứu, cười kêu "A Phúc, Đại Bảo", còn đến dắt tay Trần Đại Bảo.

Đến sảnh phòng, Trần Nghiệp lại kéo căng cổ kêu lên: "Nương hài tử, mau kêu mọi người đến, mừng thọ cho nương."

Trần lão thái cười tủm tỉm mới ngồi vào chỗ của mình ở bàn bát tiên bên cạnh, thì nhìn đến đại bá nương Hồ thị, đại đường tẩu Cao thị, đại đường tỷ A Lan từ phòng bếp đi qua, Trần A Cúc dẫn Trần Đại Hồ cùng Trần Đại Nha từ đông sương đi ra.

Hồ thị cùng Trần Nghiệp, Vương thị đều là ba mươi sáu tuổi, lại có vẻ trẻ tuổi nhiều. Rất lưu loát, trắng nõn, lớn lên rất giống với Trần A Cúc. Mặc một bộ búi tóc vài mìn màu nâu thêu hoa, buộc lên một cái tạp dề, trên đầu đeo một cây trâm bạc, trên lỗ tai mang một đôi đinh hương vàng. Cái loại ăn mặc này ở quê hương thuộc về xa hoa dẫn dắt thời thượng, có một ít địa chủ bà cũng không thấy được như thế.

Trần Nghiệp và Trần Danh đứng ở trước nhất, Trần A Phúc, Trần A Lộc cùng Trần Đại Bảo đứng ở cuối cùng, người một nhà quỳ xuống dập đầu chúc thọ cho lão phu nhân. Trần A Phúc quỳ xuống và dập đầu đều có chút phẫn nộ, cần A Lộc cùng Đại Bảo hỗ trợ.

Động đầu xong, Vương thị nâng xiêm y bà làm cho Trần lão thái. Trần lão thái cười nheo mắt, nói thẳng: "Ai da, còn là vài mìn làm đây, chữ phúc này thêu được thật là đẹp mắt, tựa như quần áo may sẵn mua ở phường thêu trong thị trấn."

Hồ thị bĩu môi một chút, cười nói: "Bà bà (mẹ chồng), mặc dù đường may của con không tốt như đệ muội, nhưng con chính là ngày ngày hiếu kính ở trước mặt bà bà, sớm muộn gì phụng dưỡng trước giường. Một chuyện làm tốt dễ dàng, ngày ngày làm chuyện tốt thì mới khó."

Hôm Trần lão thái nay cũng không muốn theo người này sinh cái gắt vô cớ, liền cười nói: "Đúng, ta biết rõ đại nhi tức hiếu thuận."

Trần Nghiệp cau mày nói: "Mụ đàn bà này nói nhảm chính là nhiều."

Trần Danh lại móc ra năm mươi văn tiền đưa cho Trần Nghiệp, nói: "Chúc thọ cầu nương, không để cho một nhà đại ca dùng tiền." Nói xong, còn then thùng rũ mắt xuống.

Trần Nghiệp thoái thác nói: "Nhị đệ nói lời nói này thì khách khí rồi, đệ và Tam đệ hàng năm đều đã cho nương tiền cùng lương thực, thế nào còn có thể đưa tiền khác đây?"

Trần lão thái vội vàng nói: "Đại nhi thu tiền đi, huynh đệ con nói đúng, chúc thọ của nương không để cho một nhà của con dùng tiền."

Hồ thị còn sợ Trần Nghiệp không thu, nói: "Quán gia, nhớ ngày đó ông còn nhỏ tuổi thì cung cấp nhị thúc cùng Tam thúc đọc sách, ta vừa vào cửa thì giống như làm nô tài hầu hạ bọn họ. Bọn họ đều thành gia lập nghiệp, chúc thọ cho nương cũng nên ra một phần lực, thế nào lại không biết xấu hổ để một phòng chúng ta ra." `Dien*dan*le*quy*donChieu#^#Ninh`

Trần Nghiệp trầm mặt mắng: "Người cái đàn bà ghen tị này, mọi chuyện đều muốn lấn mồm."

Hồ thị thấy nam nhân của mình thu tiền, mới yên tâm, nói với Cao thị cùng A Lan: "Đi, đi làm việc. Ai da, ta cũng không có mệnh tốt như vậy, ngồi đó là chờ chờ đến trước mắt."

Cao thị và A Lan đáp một tiếng, đi ra theo.

Vương thị cũng vội vàng đi theo ra ngoài, nói: "Còn có việc gì làm, đại tẩu phân công ta là được."

Trần Nghiệp, Trần Danh, Trần A Quý về tây phòng bồi lão phu nhân nói chuyện phiếm. Trần A Cúc dẫn hai đứa bé ra ngoài, sảnh phòng đảo mắt chỉ còn lại ba người Trần A Phúc.

Một lát sau, Trần lão thái mới hậu tri hậu giác nói: "Không được, ta phải đi xem một chút, tay Vương thị là kiếm sống cho người lão một nhà Nhị, không thể để cho con đàn bà phá sản kia bắt đi làm cái việc gì nặng, làm tay bị thương." Vội vàng xuống giường, đi tới phòng bếp.

Trần Nghiệp còn tiếp một câu: "Hồ thị không nhớ lâu, nương liền gõ vài câu. Bà nương kia hồ đồ, trước đến giờ cũng không biết để tâm."

Vương thị đặc biệt yêu quý tay, thời điểm làm một ít việc nặng xách nước tưới tiêu này, bà đều biết dùng khăn lót ở trên tay.

Phòng bếp là tây phòng bên cạnh phòng chính. Lão phu nhân vừa vào phòng bếp, thì nghe thấy thanh âm bà ta mắng chửi người truyền tới, còn có thanh âm Hồ thị sai khiến, giống như Hồ thị kêu Vương thị nhóm lửa.

Đối với người bình thường mà nói, nhóm lửa là việc nhẹ nhất trong phòng bếp, nhưng đối với Vương thị tiếc tay như mệnh mìn nói, cũng không phải là chuyện tốt gì.

Bọn họ là nông gia, giống nhau nhất đều là một chút củi khô, phải vừa nhóm lửa vừa bẻ gãy khúc dài hoặc là nhiều nhánh cây. Dạng này dễ dàng tổn thương tay, cũng dễ dàng khiến tay sần sùi. Ở nhà của mình, trước đến giờ bọn họ sẽ không để cho Vương thị nhóm lửa.

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bắt nạt

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Vương lão thái mắng Hồ thị lại mắng Vương thị: "Chị cái đàn bà ngu ngốc này, chính là cái chày gỗ. Nó để cho chị nhóm lửa thì nhóm lửa, bị thương tay rồi, vậy một nhà của chị ăn không khí đi?" Blah blah.

Trần A Lộc vừa nghe, liền đứng dậy đi phòng bếp. Tỷ tỷ có bệnh, Đại Bảo còn nhỏ, chỉ có hắn đi giúp nương làm việc.

Trước khi đi, còn thấp giọng nói với Trần A Phúc: "Tỷ tỷ và Đại Bảo cứ ngủ ngốc ở trong phòng, cũng không cần đi đâu hết."

Trần A Phúc gật đầu, nhìn bóng dáng nhỏ nhỏ khắp khiêng biến mất ở cửa, trong lòng lại đau lòng một trận. Nàng hiện tại chỉ có thể tiếp tục ngồi ngẩn người, Trần Đại Bảo tựa ở trên người nàng. Trong lúc đó, Trần A Quý còn nắm một nắm đậu phộng đi ra cho bọn họ ăn.

Lão phu nhân về tây phòng không lâu, nhi tử Trần A Quý là Trần Đại Hồ liền chạy vào trong phòng. Hắn đi đến trước mặt Trần A Phúc, đưa ra một cái tay, lòng bàn tay có một khối đường mạch nha đen thui lúi. Dụ dỗ nói: "A Phúc cô cô, muốn ăn không?"

Hài tử này lớn lên đầu tròn tròn, trắng trẻo mập mạp, bộ dáng rất khả ái.

Trần A Phúc lắc lắc đầu.

Trần Đại Hồ bĩu môi nói: "Không muốn ăn làm sao còn chảy nước miếng ngốc?"

Trần A Phúc co rụt khóe miệng cứng ngắc. Hài tử này, lớn lên có tướng mạo nham hiểm, lời nói ra một chút cũng không đáng yêu.

Trần Đại Hồ nháy mắt, lại tiếp tục dẫn dụ nói: "Trong phòng tiểu cô cô còn có nhiều khối kẹo hạt thông, so với đường mạch nha này ăn còn ngon nhiều, nàng ấy mời cô đi ăn đường, ta và muội muội có xin nàng thì nàng cũng không cho." Dừng một chút, còn thông minh trốn tránh trách nhiệm: "Nhớ kỹ, là tiểu cô cô của ta cho cô đi, không phải là ta cho cô đi."

Trần Đại Bảo vội nói: "Nương ta không muốn ăn kẹo."

Trần Đại Hồ trừng mắt liếc Trần Đại Bảo, thấp giọng quát: "Ồ nhà tao, không có chỗ thứ đã hài tử như mày nói chuyện."

Trần Đại Bảo cố chấp nói: "Ta là nhi tử của nương ta, ta không phải là đã hài tử, trên hộ tịch ta ghi dưới danh nghĩa của nương ta."

Lời nói này là hai phu thê Trần Danh an ủi Trần Đại Bảo, Trần A Phúc còn chưa có chính thức lập nữ hộ, hộ tịch của Trần Đại Bảo tự nhiên không thể nào ở danh nghĩa của nàng.

Bởi vì lớn tiếng, người ở tây phòng đều nghe thấy, Trần A Quý nâng cao giọng nói ra: "Đại Hồ, Đại Bảo là đệ đệ của con, phải chơi vui vẻ cùng đệ đệ. Lại nói hươu nói vượn, nhìn xem ta có nên con không."

Đại Bảo là nhật về nhà vào mừng hai tháng ba, một ngày này liền tính sinh nhật của hắn. Mà Đại Hồ là mừng mười tháng hai sinh ra, cho nên Đại Hồ xem như biểu ca. Dien*dan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Trần Đại Hồ gấp rút đáp một tiếng: "Con là đang đùa giỡn cùng Đại Bảo đệ đệ thôi." Lại mặt than co quắp lớn tiếng cười ha ha.

Trần A Phúc ngược lại muốn biết Trần A Cúc đến cùng có thể làm được chút gì đó công khai, đứng lên nói: "Đi, đi - - ăn kẹo."

Trần Đại Hổ thấy Trần A Phúc bị lừa, nhếch miệng vui mừng một cái, lại khinh bỉ nhìn Trần A Phúc một cái, nhỏ giọng làm bầm một câu: "Vừa ngốc lại ham ăn, không trách được còn chưa xuất giá thì có nhitừ."

Trần Đại Bảo không muốn để cho Trần A Phúc đi, nên đứng không nhúc nhích. Trần A Phúc nhẹ nhàng nhéo nhéo cánh tay nhỏ mảnh của Trần Đại Bảo, tiểu tử đã biết nương cùng trước kia không hề giống nhau, nên cũng cùng đi theo.

Đi đến bắc phòng Đông Surong, bài biện trong phòng cũng giống như phần lớn nhà nông khác, kháng, kháng giường, cái bàn. Chỉ là, trên mặt bàn là một cái gương đồng, hai hộp phấn son, một rô cái đựng may vá giải thích rõ đây là khuê phòng. Hơn nữa, trên bàn còn có vài tách trà có nắp loại chén trà Thanh Hoa sứ trắng, một cái vỏ nhỏ cắm vài cành hoa tươi, càng thêm giải thích rõ chủ nhân gian phòng vẫn có thương thức nhất định.

Nơi này chính là phòng ngủ của Trần A Lan và Trần A Cúc.

Từ bố trí phòng ốc đến xem, cuộc sống của nhà Trần Nghiệp trôi qua thật là không tệ. Rất nhiều nông dân gia, cha mẹ, nhitừ, khuê nữ đều ngủ ở trên một cái giường gạch lớn.

Nhà Trần Danh có thể tách ra ngủ, đó là bởi vì ít người. Mà trong nhà Trần Nghiệp, già trẻ ba đời cộng lại chín miệng ăn. Lão phu nhân ở phòng chính, một nhà con thứ ba Trần Thực trở về cũng ở phòng chính. Hai phu thê Trần Nghiệp mang hai khuê nữ trụ Đông Surong, phu thê Trần Đại Quý và hai đứa nhỏ ở Tây Surong.

Trần A Phúc và Trần Đại Bảo vừa vào nhà, Trần A Cúc liền đẩy Trần Đại Bảo một cái, mắng: "Mày là tiểu dã chủng, ai cho mày theo tới?"

Trần Đại Bảo có một chút sợ Trần A Cúc, bị hù dọa rụt cổ một cái. Nhưng lại sợ mẫu thân thua thiệt, dung cảm hếch bộ ngực nhỏ, nói: "Ngoại công kêu ta phải luôn ở bên cạnh nương."

Trần A Cúc bĩu môi nói: "Nương, nương, nương, gọi được dễ nghe, nó là nương mày cái cây gậy chứ nương. Hoa cúc khuê nữ thân cũng không thành, chỗ nào có nhitừ."

Trần A Cúc đối với Đại Bảo dạng này, Trần A Phúc thật tức giận, thật sự là một nha đầu ý xấu mất nham hiểm. Thầm nói, chờ sau khi mình khỏi bệnh, nhất định phải dọn dẹp nàng ta thật tốt một chút.

Trần A Cúc có lẽ cảm thấy không thể bởi vì nhỏ mất lớn, không thêm đề ý Trần Đại Bảo nữa, mà là quay đầu lại rót một chén nước. Bưng lại đưa cho Trần A Phúc nói: "Đây là chè, còn ngọt hơn đường mạch nha, A Phúc tỷ uống trước để giải khát."

Nước tỏa ra hơi nóng, ngay cả bản thân Trần A Cúc cũng không dám cầm chén trà, mà là dùng tay nâng dưới đáy chén trà. Trần Đại Bảo cũng nhìn ra rõ ràng, dùng sức lôi kéo tay Trần A Phúc. Trần A Phúc lại nhéo nhéo bản tay nhỏ bé của cu cậu, để nó yên tâm.

Nàng lắc lắc đầu bày tỏ không uống, sau đó ngồi trên giường gạch.

Trần A Cúc hét to: "Đó là giường của tao, mày cái ngốc tử bản tử này, mau đứng lên." Diendanlequydon-ChieuNinh

Nàng ta đặt chén trà lên bàn, muốn đi kéo Trần A Cúc, lại e ngại nàng bản không muốn sờ nàng, liền nói với Trần Đại Hổ: "Đi, đá nó, đá nó lên."

Trần Đại Hổ lắc đầu nói: "Con không dám lại đánh nàng ta. Lần trước nghe lời tiểu cô cô nói đánh nàng cùng Đại Bảo, cha con đã đánh con một trận. Còn nói, nếu con lại đánh bọn họ, thì cha không cho con ăn cơm. Hôm nay có thật nhiều thịt, nếu như không được ăn thì rất đáng tiếc."

Trần A Cúc nghe, vừa định tự mình đuổi tay đến cầu Trần A Phúc, lại đột nhiên nghĩ tới điều gì. Đối một khuôn mặt tươi tắn, từ trong một cái chén trà khác lấy ra một khối kẹo hạt thông nói: "Đây là kẹo hạt thông cha ta mua ở thị trấn, ngọt lắm. Đại Hổ với đại nha nháo muốn có, ta cũng không nỡ cho đâu."

Bên dưới kẹo hạt thông có màu hồng hồng, vừa nhìn chính là bôi bột ớt.

Thật sự coi nàng như ngốc tử ha, muốn hại người, đạo hạnh còn cạn như thế. Trong lòng Trần A Phúc vô cùng khinh bỉ nha đầu bị làm hư này.

Nàng xem nhẹ tiếng kêu "dừng" của Trần Đại Bảo, đuổi tay tiếp nhận kẹo hạt thông, lại không có nhét vào trong miệng mình, mà là nhét vào trong miệng Trần Đại Hổ ở một bên thêm ăn đến chảy nước miếng, động tác nhanh nhẹn chưa từng có.

Trần Đại Hổ đang thêm ăn kẹo mạch nha, cũng bất chấp ghét bỏ Trần A Phúc bản. Nó há mồm ngâm kẹo vào trong miệng, chỉ là lập tức thì phun kẹo ra, tiếp theo liền lớn tiếng gào lên, nước miếng nước mũi cùng nhau rơi xuống.

Trong lòng Trần A Phúc lặng lẽ nói một câu "Thực xin lỗi" với Đại Hổ, miếng kẹo này cũng chỉ là cay cay miệng, mà sẽ không giống như chén nước vừa rồi kia có thể làm phỏng người.

Trần A Cúc thấy mình không có hại được Trần A Phúc, ngược lại lại hại Trần Đại Hổ, tức giận đến xô đẩy Trần A Phúc một phen, cất giọng mắng: "Mày cái ngốc tử, này tao là cho mày ăn, làm sao mày cho Đại Hổ?"

Tiếng khóc của Đại Hổ dẫn những người khác lại đây. Hổ thị là người đầu tiên xông tới, một tay ôm lấy Trần Đại Hổ hỏi: "Đại tôn tử, nói cho nãi, là ai

đánh con?"

Trần Đại Hồ miệng bị cay đến nói không ra lời, khóc lớn chỉ Trần A Phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Giải thích.

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Hồ thị thấy Đại Hồ khóc chỉ Trần A Phúc, liền nhận định là Trần A Phúc bắt nạt Đại Hồ. Tức giận đến đá Trần A Phúc mấy cước, mắng: "Mày cái đồ đại ngốc từ này, đánh Đại Hồ nhà tao làm gì? Đầu óc quá hỏng, muốn đánh Đại Hồ cũng ngốc giống như mày hả?"

Bọn người Trần Nghiệp và Trần Danh cùng theo sát vào, thì chứng kiến một màn Hồ thị đá mắng Trần A Phúc.

Trần Nghiệp mắng Hồ thị: "Cái đồ đàn bà thôi này, mắng A Phúc làm chi? A Phúc đầu óc không tỉnh táo, bà cũng không tỉnh táo?"

Trần Đại Bảo thấy Trần Danh đến, chạy tới kéo tay hắn lớn tiếng khóc rờn nói: "Nương con không có đánh Đại Hồ ca ca. Là A Cúc cô cô cho nương con ăn kẹo hạt thông, nương con thấy Đại Hồ ca ca muốn ăn, liền cho hắn, nào nghĩ đến hắn vừa ăn vào trong miệng một cái thì phun ra, còn khóc."

Mọi người thấy miệng Đại Hồ đỏ bưng, vừa khóc vừa hà hơi không ngừng, lại nhìn viên kẹo bị phun ra trên mặt đất còn dính một ít bột ót thì cũng đều hiểu. Nhất định là Trần A Cúc muốn trêu chọc ngốc từ, không nghĩ rằng lại hại Đại Hồ.

Hồ thị cũng sẽ không nghĩ như vậy, còn trừng mắt Trần A Phúc mắng: "Ngốc từ thế nào còn biết rõ Đại Hồ muốn ăn kẹo? Hừ, ngốc không đáng sợ, chỉ sợ vừa ngốc lại hư hỏng, đây chính là muốn hại chết người."

Trần Nghiệp đỏ mặt, mắng: "Ta nói cái mụ đàn bà này, rõ ràng là A Cúc không đúng, bà mắng A Phúc làm chi?"

Trần Đại Bảo lại khóc nói: "Còn có, trước đó A Cúc cô cô lại rót cho nương con một chén nước nóng nóng hổi, nương con không uống."

Hồ thị lại giải thích: "Nói bậy bạ gì đó hả, mày lại không uống qua, làm sao biết rõ nước kia là nóng hổi?"

Trần Đại Bảo liền không có lên tiếng, ôm chân Trần Danh nhẹ giọng khóc sụt sùi. Trong nội tâm Trần A Phúc thầm vui, con trai này là hợp tác tốt nhất, nên nói nó đều nói giúp, đến cùng chuyện gì xảy ra người khác cứ nghĩ đi, nằng là đầy mặt khờ khạo nhìn qua xà nhà ngẩn người.

Trần Danh và Vương thị nghe mà tức đến không thôi, mặc dù A Phúc không bị thua thiệt, cũng là vận khí tốt, hiện tại đầu óc nằng rõ ràng nhiều. Nếu ngốc giống như trước đây, thật trùng kếp, đây chính là phải chịu tội. Vành mắt Vương thị đều hồng, đi tới kéo Trần A Phúc vào trong lòng, Trần A Lộc là đi qua kéo tỷ an ủi.

Trần Danh tức giận đến thân thể đều có chút run rẩy, nói: "Hài tử thì thế nào, đều là bảo bối trong lòng cha mẹ, làm sao không tiếc để cho người ta bắt nạt như thế. Chao ôi, là hài tử nhà ta trở ngại mất các người, xấu đến các người. Dù sao đầu cũng đụng rồi, lễ cũng đưa rồi, chúng ta liền về nhà đi thôi."

Trần Nghiệp vội vàng khuyên nhủ: "Nhị đệ, tình cảm huynh đệ chúng ta làm sao có thể bị đàn bà cùng hài tử trộn lẫn, đừng nóng giận." Sau đó, lại mắng Hồ thị cùng Trần A Cúc.

Trần A Quý cũng càng không ngừng chịu nhận lỗi.

Hồ thị trầm mặt không dám lên tiếng, nhưng Trần A Cúc lại ủy khuất đến không thôi, khóc lớn lên: "Nó chỉ là một đứa ngốc, bởi vì nó cùng đứa đã hài tử kia, chúng ta bị bao nhiêu liên lụy, nhưng cha và đại ca còn giúp đỡ bọn họ mắng con..." Diendanlequydon-ChieuNinh

Trần Nghiệp nghe mà tức giận đến muốn đánh nằng, bị Trần A Lan ở một bên kiên quyết kéo Trần A Cúc đi.

Trần lão thái mặc dù không thích Trần A Phúc và Trần Đại Bảo, nhưng bà cũng biết rõ Trần A Cúc có sai trước, lão Nhị lại đặc biệt bảo vệ bọn nhỏ. Lại nghĩ kể từ khi Vương thị gả đến nhà bọn họ, không chỉ lão Nhị sống sót như kỳ tích, thế nhưng còn sinh con trai, từ đáy lòng bà là cảm kích Vương thị. Huống chi, A Cúc bị sủng sinh hư, nếu thật làm hỏng người xảy ra chuyện gì, danh tiếng của nó đã có thể bết bát hơn.

Nên mới lên tiếng khuyên nhủ: "Lão Nhị, là A Cúc không đúng, nó còn nhỏ không hiểu chuyện, ca ca của con không phải là mắng nó rồi sao? Còn đi cái gì mà đi? Không thể nói mấy lời nói tổn thương hòa khí, nếu không nương sẽ mất hứng. Mau đừng nóng giận, thọ yển lão nương, tất cả mọi người phải thật cao hứng, mới là phúc khí của lão nương."

Trần Danh cũng không phải thật muốn trở về, hắn thủy chung cảm thấy đại ca và chất tử không tệ, muốn hai nhà quan hệ gắn bó tốt. Thân thể này của hắn chết vào lúc nào cũng không biết được, hắn muốn cho đại phòng ở sau khi mình chết đi có thể giúp đỡ một nhà cô nhi quả mẫu một chút, ở thời điểm

bọn họ bị bắt nạt thì đuổi tay ra.

Lại hạ khẩu khí nói với Trần Nghiệp và Hồ thị: "Chúng ta đã ở riêng rồi, A Phúc chúng ta cho dù không thông minh, cũng không ảnh hưởng đến nhóm chất nữ, người ta chỉ biết nói khuê nữ Trần gia đầu thôn Đông như thế nào. Còn có, A Phúc nhận thức Đại Bảo làm con trai, chuyện này ta cũng nhiều lần giải thích qua cùng Lý Chính và các thôn dân. Đó là bởi vì tình huống A Phúc đặc thù, chúng ta không muốn để cho nó xuất giá rồi chịu ủy khuất, muốn về sau cho nó lập nữ hộ, mới làm cái quyết định này. Các thôn dân phần lớn đều thấu hiểu, cũng đều công nhận, cũng sẽ không ảnh hưởng đại sự nhóm chất nữ."

Hồ thị vừa nghe này lời nói liền tức giận, quát lên: "Nhị thúc nói nhẹ nhàng đơn giản nhỉ, cái gì mà các thôn dân đều công nhận, ai công nhận? Còn không phải là cười nhạo lão Trần gia chúng ta không có quy củ, chuyện hoa cúc khuê nữ nhận nhĩ tử cũng có thể làm ra được, còn có chuyện gì không làm được. Lại nói, người giải thích cũng chỉ là giải thích cùng người trong thôn, những người ngoài thôn biết rõ sao?"

Trần Danh đỏ mặt nói: "Nếu như nhà ai bởi vì chuyện A Phúc và Đại Bảo hiểu lầm chất nữ, ta đến cửa giải thích."

Hồ thị nói: "Nhị thúc đến cửa giải thích, giải thích được thì đây sao..."

Trần Nghiệp ngăn cản lại Hồ thị nói, mắng: "Vẫn còn ở nơi này há miệng hả, thọ yển của nương có còn làm hay không?" Nói xong, đỡ lão phu nhân kéo Trần Danh về phòng chính.

Hồ thị chỉ đành dẫn Cao thị đi phòng bếp, vừa đi còn vừa nói: "Luôn miệng nói lập nữ hộ, lập sao? Hay là dụ dỗ người."

Vương thị đi theo sau lưng Hồ thị giải thích: "Quản gia của ta nghĩ vài năm tới lại cho A Phúc lập nữ hộ, khi đó, Đại Bảo cũng lớn hơn vài tuổi, hai nương con bọn họ mới có thể tự mình sống qua ngày."

Hồ thị hừ lạnh không để ý Vương thị.

Lúc ăn cơm, Trần A Cúc tức giận không tới phòng chính ăn.

Lão phu nhân dẫn hai đứa con trai cùng đại tôn tử Trần A Quý ăn ở trên kháng, những người khác ngồi ăn trên bàn lớn dưới mặt đất.

Bàn trên giường gạch rất náo nhiệt, nói chuyện trời đất. Đặc biệt là nói đến lão Tam Trần Thực làm ăn càng làm càng tốt, hiện thời còn có tiền vốn mua một cửa hàng mang tiêu viện ở phủ thành, đều cũng được thom lây, tiếng cười cũng vui vẻ hơn nhiều. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d

Trần Thực thường xuyên mang tiền mang vật cho Trần lão thái cùng đại phòng đồng thời, cũng không bỏ rơi nhị phòng. Người cả nhà đối với hắn đều rất có cảm tình.

Mà bàn dưới đất thì không thân thiện chút nào. Trần Đại Hồ và Trần Đại Nha rất ghét bỏ cách Trần A Phúc xa xa, cho dù Trần A Lan vẻ mặt tươi cười, cũng nhìn ra được nàng không thích kẻ cận mình. Trần A Phúc ngược lại không sao cả, bên trái là Vương thị ngồi, bên phải là Đại Bảo cùng A Lộc ngồi.

Mặc dù đều là chút thức ăn nông gia, cũng coi như là phong phú, năm món ăn bốn món ăn mặn, lấy ngụ ý cửu cửu trường thọ. Mặc dù có vài món ăn mặn chẳng qua là thả vài miếng thịt, nhưng cũng có mùi thịt không phải sao. Hơn nữa, may là vài món thức ăn đều dùng mỡ xào, mà không phải món ăn luộc nước trong nhà ăn. Nghe mùi thơm, Trần A Phúc lại nhìn không được chảy ra nước miếng, nàng vội vàng dùng khăn ngực lau.

Vẫn là Trần Đại Hồ chứng kiến Trần A Phúc chảy nước miếng, nói: "Xem, nàng ta lại chảy nước miếng." Sợ cha nó nghe được đánh nó, còn thông minh hạ thấp thanh âm.

Trần A Phúc tức giận đến liếc mắt, tức giận còn rèn luyện mí mắt của nàng linh hoạt.

Trần Đại Nha lại nói: "Ồ, nàng ta còn biết trợn trắng mắt kia."

Cao thị gấp rút trách mắng hai đứa bé nói: "Nói bậy bạ gì đó, coi chừng cha các con nghe được lại muốn nện các con."

Hồ thị trừng Cao thị một cái nói: "Vốn chính là ngốc tử, còn không cho phép người ta nói à."

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thật sự chưa yên ổn

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Cao thị sợ tới mức không dám lên tiếng. Quần gia từng nói với nàng, A Phúc và Đại Bảo đều là người đáng thương, cũng thường xuyên dạy dỗ hai đứa bé, không được phép bắt nạt bọn họ. Nhưng bà bà (mẹ chồng) và tiểu cô (em chồng) lại thường xuyên nói bậy bạ họ trước mặt hai từ, có lúc tiểu cô còn giật gậy Đại Hồ đánh bọn họ...

Vương thị đỏ mặt lên, vẫn không dám giúp Trần A Phúc nói chuyện. Có lẽ con ghê làm cho cái eo của bà không thẳng được đi.

Trần Đại Bảo cũng không có dám lên tiếng, chỉ là tức giận đến cúi đầu ăn trong chén cơm.

Trần A Lộc đích xác khéo hơn, cũng không đi theo chân bọn họ cãi nhau, dùng sức gấp thức ăn bỏ vào chén Trần A Phúc cùng Trần Đại Bảo. Đặc biệt là thịt không nhiều lắm, gấp vừa chuẩn lại mau. Trần Đại Hồ và Trần Đại Nha gấp đến độ không thôi, Đại Hồ ngược lại có thể tự mình lùa vào trong chén, đại nha thì không được. Gấp đến độ nói cùng Cao thị: "Nương, mau gấp thịt cho con, đừng để Lộc thúc thúc cướp sạch."

Hồ thị tức giận đến dùng chiếc đũa đánh chiếc đũa Trần A Lộc một cái nói: "Quý chết đói đầu thai à, thịt đều bị các người ăn sạch, người ta ăn cái gì?" Cũng thông minh để thấp âm lượng.

Trần A Lộc có một chút sợ Hồ thị, liền không dám gấp nữa.

Trần A Lan vừa cười gấp một chút thức ăn vào trong chén Trần A Lộc, cười nói: "A Lộc hiểu chuyện nhất, còn nhỏ tuổi đã biết chăm sóc tỷ tỷ và chất tử."

Một bữa cơm ăn xong ở trong tức giận.

Đưa tiễn nhị phòng đi, Trần Nghiệp liền xụ mặt xuống, hẩn đi vào phòng ngủ Trần A Cúc, Trần A Cúc đang nằm ở trên giường tức giận, Hồ thị ở một bên đang nói khuyên giải. Diendanlequydon~ChieuNinh

Trần Nghiệp coi xuống một chiếc giày, đẩy Hồ thị ra, kéo Trần A Cúc từ trên giường đất lên rồi dùng đế giày đánh cô nàng hai cái. Mắng: "Tao đánh chết mấy cái đồ hỗn trướng, đến một chiều kia cũng dám dùng ra được. Nếu như A Phúc thật sự uống vào chén nước kia, bị phỏng thì làm sao?"

Hồ thị vội vàng tới kéo Trần Nghiệp nói: "Quần gia mau đừng đánh, A Cúc cũng là quá tức giận..."

Trần A Cúc khóc rống nói: "Lại không chết được ai, nhiều lắm là vài ngày ăn không ngon. Thế nào chứ? Con còn không được phép tức giận sao?"

Trần Nghiệp lại đánh Hồ thị một bạt tay, mắng: "Đều tại bà làm hư hai từ, đã làm sai chuyện còn không biết hối cải. Nếu thật sự làm phỏng người, cuộc sống một nhà Nhị đệ không dễ chịu, danh tiếng khuê nữ của bà cũng phá hủy."

Trần lão thái cũng vào nhà nói: "Lão đại dạy dỗ đúng. Nếu như cứ tiếp tục sùng A Cúc như thế, tương lai không biết gặp phải cái mầm tai vạ gì. Dùng đường tiểu bột ớt còn có thể nói tiểu hai từ đùa giỡn, cho ngốc tử uống nước nóng chính là hại người. Người bị phỏng, không chỉ là hại nó, cũng hại con. Đại cô nương như thế, ngay cả điểm này cũng nghĩ không ra còn dám đi hại người, thật là ngu về đến nhà ngoại. Còn có, về sau ít đi lão Hồ gia, trong nhà kia không có mấy người tốt..."

Trần lão thái cùng Trần Nghiệp dạy dỗ Trần A Cúc vẫn là xuất phát từ chỗ muốn tốt cho Trần A Cúc, dù sao đại cô nương như thế, mọi việc phải phân biệt nặng nhẹ. Nhưng Hồ thị lại không cho là như vậy, một cái là cảm giác quần gia của mình uống công nuôi Trần Danh, nhà mình không nhận được một chút chỗ tốt từ nhị phòng, ăn hiếp ngốc tử nhà hẩn một chút thì thế nào. Thứ hai chính là Trần A Phúc nhận thức nhị từ phá hỏng nề nếp gia đình Trần gia, làm cho khuê nữ của mình không tìm được con rể tốt. Đừng nói bắt nạt bọn họ là nên cần, cho dù là đánh hỏng người cũng xứng đáng, dù sao một đứa là người ngu, một đứa là đã chứng. Bây giờ nghe bà bà ngay cả nhà mẹ đẻ của mình cũng nói, thì lại hận đến cắn răng. Nhưng bà ta không dám ngỗ nghịch lão phu nhân cùng nam nhân của mình, lại ghi thêm cái hận này ở trên người mẫu tử Trần A Phúc.

Trần A Quý cũng cảm giác mọi người của mình nên nhận một ít dạy dỗ, sao có thể hại người như thế, đồng thời cũng không tán thành mẫu thân sùng mọi người không nguyên tắc dạng này. Bản thân hẩn không chỉ không đi can ngăn, còn kéo Cao thị muốn đi khuyên can về tây sương phòng. Hai vợ chồng đóng cửa lại, lại dạy dỗ Đại Hồ một trận.

Mà một nhà nhị phòng về đến nhà, Vương thị vẫn nghĩ không thông. Nói với Trần A Phúc và Đại Bảo: "Không nghĩ tới A Cúc còn nhỏ tuổi mà đầu óc lại hư hỏng như vậy. Về sau các con gặp phải nàng ta thì đường vòng đi, không biết nàng ta còn làm ra chuyện hư hỏng gì."

Trần Danh cũng nói: "Nương nàng (mẹ nó, mẹ bọn nhỏ) nói đúng, trốn tránh A Cúc một chút, đứa bé kia bị đại bá nương của các con làm hư rồi."

Mấy ngày nay Trần A Phúc liên tục đang suy nghĩ một vấn đề, chính là làm thế nào sớm để cho mình lập nữ hộ, đưa Đại Bảo đến dưới danh nghĩa của mình. Hiện tại con trai này còn chưa yên ổn, nếu như mình hết bệnh, có lẽ con trai này thật sự sẽ không có nữa. Cho dù một lần nữa làm đệ đệ của nàng, nàng cũng không muốn. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Một là nàng và tiểu shota chung đụng vài ngày như thế, tình cảm mẫu tử thật sinh ra. Thêm một cái là, tiểu shota vẫn luôn xem nàng như mẫu thân, nếu như làm không thành nhị từ của nàng, nhất định sẽ cho là mình bị vứt bỏ, không biết sẽ có bao nhiêu khổ sở.

Nàng nghiêm túc nói: "Cha, nương, con thích Đại Bảo - - làm con trai cho con. Các người có thể thừa dịp thời điểm con - - bệnh chưa khỏe, thì cho con lập nữ hộ, để Đại Bảo ghi ở dưới danh nghĩa của con hay không. Con lập nữ hộ, đại bá nương cũng sẽ không - - mất hứng Đại Bảo làm con trai cho con như thế. Nếu không, chờ bệnh con khỏe rồi, con không chỉ không lập được nữ hộ, Đại Bảo thật sự sẽ không thể làm thành con của con."

Trần A Phúc nói chuyện mặc dù còn có chút nói lắp, nói ra cũng rất chậm, nhưng mạch lạc rõ ràng, vừa nghe thì chính là lời người bình thường nói ra.

Trần Danh và Vương thị đều mừng rỡ một trận. Trần Danh hài lòng gật đầu nói: "Thật tốt, A Phúc của chúng ta, bệnh cuối cùng tốt rồi." Lại nói: "Ta với nương con đã thương lượng qua, nếu như bệnh của con triệt để khỏe lại, vẫn phải xuất giá. Cần phải sinh sống một cuộc sống bình thường của nữ nhân, là xuất giá sinh con. Về phần Đại Bảo, chúng ta sẽ không bạc đãi nó, liền làm con trai của chúng ta."

Trần A Phúc còn chưa nói lời nào, thì Trần Đại Bảo đã gào lên. Nó khóc lớn nói: "Thì ra ông ngoại còn chưa có để Đại Bảo ở danh nghĩa của nương con nha, làm con vui vẻ uống phí nhiều năm như vậy. Ông ngoại, bà ngoại, thỉnh cầu các người để cho con làm con trai của nương đi, con có thói quen nhi tử của nương rồi, không có thói quen làm đệ đệ của nương. Ông ngoại và bà ngoại cũng đã có A Lộc cữu cữu làm con trai, nhưng nương chỉ có một mình con là nhi tử, không có con nương sẽ khó chịu. Lại nói, thái mẫu và đại ngoại công vốn là sợ con và nương chia mỏng gia sản của cữu cữu, khẳng định lại không muốn để cho con lại làm nhi tử hai người đâu, nói không chừng thì ngày nào đó sẽ bán con cho người ta. Trước đó con nghe Hồ Ngũ gia gia nói cùng đại mẫu, nói Đại Bảo tuổi tú lại đáng yêu, ít nhất có thể bán mười lượng bạc, mua được hai mẫu đất đai thượng đẳng..."

Trần Đại Bảo gào thét một cái, mọi người cũng không thương lượng nổi nữa, huống chi hai câu nói cuối cùng của tiểu hải tử làm mấy người cũng bị dọa sợ. Trần A Phúc chỉ đành dụ dỗ nó nói: "Đại Bảo yên tâm, để nương lại nói chuyện - - cùng ông ngoại và bà ngoại, sẽ để cho con vĩnh viễn làm con trai của nương." Lại để cho A Lộc dẫn nó đi tây phòng.

Trần A Phúc nói: "Cha, nương, con và Đại Bảo nhiều năm như thế, đã bồi dưỡng được tình cảm mẫu tử. Nếu để cho nó làm đệ đệ của con, không chỉ Đại Bảo không muốn, con cũng không có thói quen." Nhất thời sốt ruột, ngay cả nói chuyện cũng không nói lắp.

Vương thị vội la lên: "A Phúc, nếu như lập nữ hộ, chính là lập chí không gả hoặc là chiêu con rể. Bệnh con khỏe rồi, cả đời không lấy chồng sao được. Nếu như là chiêu con rể, phàm là nam nhân muốn đến cửa làm con rể, đều là nam nhân muốn ăn cơm mềm, là không có tiền đồ. A Phúc của ta xinh đẹp như thế, làm sao có thể tìm nam nhân như vậy. Lại kéo thêm Đại Bảo, thì lại tìm không được nam nhân tốt. Cha và nương đích xác không muốn làm trẻ nãi hạnh phúc của A Phúc, mới nghĩ cái phương pháp này."

Trần Danh cũng gật đầu liên tục.

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lập nữ hộ

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Cổ đại nữ nhân bình thường, sẽ không có ai không lấy chồng. Lý do này Trần A Phúc bác bỏ không được. Nên nói lý do mấy ngày này nàng vẫn nghĩ: "Cha, nương, Đại Bảo nhất định phải làm con trai của con mới được. Con cảm thấy, bệnh của con nên đột nhiên tốt lên, đều là Đại Bảo xung hi cho con. Trong thôn chúng ta vẫn có ngốc tử khác, bọn họ hết bệnh chưa?" Thấy Trần Danh và Vương thị lắc đầu, lại tiếp tục nói: "Thì đúng rồi, Đại Bảo làm nhi tử cho con, thì bệnh của con liền khỏe lại, nó là quý nhân cuộc đời này của con. Đại sư Linh An Tự nói con có phúc, có lẽ chính là tính đến con có thể gặp được quý nhân. Nếu như Đại Bảo không làm con trai cho con, con lại bị bệnh lần nữa thì phải làm sao?"

Cho dù Trần A Phúc nói cực kỳ chậm, còn có chút nói lắp, nhưng có lý có chứng cứ, Trần Danh và Vương thị đều nghe lọt tai. Bọn họ vốn chính là đặc biệt tin tưởng "Xung hi" vừa nói này, bởi vì, Vương thị chính là ở thời điểm Trần Danh bệnh sắp chết mà gả vào Trần gia. Khi đó, đại phu cũng nói để cho Trần gia xử lý tang sự, có thể Vương thị vừa vào cửa, không chỉ bệnh của Trần Danh bị tốt hơn rất nhiều, vài năm sau còn thêm con trai.

A Phúc nói Đại Bảo là quý nhân của nàng, xung si bệnh của nàng tốt lên, thật là có khả năng đây.

Hơn nữa, Vương thị cũng vẫn luôn đang suy nghĩ một vấn đề. A Phúc không phải là cốt nhục của Trần Danh, nhưng bởi vì trước đây khi mình gả vào Trần gia đã nói rõ với bà và cùng đại bá trước, khi đó bọn họ công nhận, đối A Phúc vẫn còn tạm được. Nhưng kể từ sau khi Đại Bảo ôm về nhà, thì bọn họ mất hứng. Đặc biệt là sau khi A Lộc què chân, thì bọn họ một chút mặt mũi cũng không cho. Nếu như lại khiến cho trượng phu thu Đại Bảo làm con trai, bọn họ khẳng định sẽ lại mất hứng, sẽ cho rằng gia sản Trần gia không chỉ cho A Phúc, còn cấp cho Đại Bảo, A Lộc sẽ càng thua thiệt.

Nếu như bà và đại bá không muốn thấy Đại Bảo, Hồ thị liên tục mất hứng nhị phòng, lại hận A Phúc và Đại Bảo. Nếu thật sự để cho huynh đệ Hồ lão ngũ của thị vụng trộm bán Đại Bảo, vậy phải làm sao.

Vương thị biết rõ, chịu tổn mười lượng bạc mua một tiểu nam hài bốn, năm tuổi, không phải là sở quán (là nơi kỹ nam) thì chính là gánh hát. Nếu như Đại Bảo bị bán vào hố lửa như vậy, làm sao mình nhẫn tâm.

Trần A Phúc thấy Vương thị như có điều suy nghĩ, lại tiếp khích lệ nói thêm: "Cũng không phải là mỗi nam nhân muốn đến cửa làm con rể, đều là nam nhân không chịu nổi, vẫn có người tốt. Lại nói, A Phúc lớn lên xinh đẹp, si bệnh lại khỏe rồi, chắc chắn có nam nhân tốt thật lòng cùng A Phúc sống qua ngày. Nếu như người nam nhân kia thật sự rất tốt với con, cũng sẽ không ghét bỏ Đại Bảo. Nếu như phẩm hạnh bản thân người nam nhân kia không đoan chính, cho dù con không mang nhi tử, hẳn cũng sẽ ghét bỏ con đã từng si ngốc qua. Hơn nữa, Đại Bảo lo lắng cũng có đạo lý, cha không thiếu nhi tử, nãi nãi của con có lẽ còn cảm thấy Đại Bảo làm con trai của cha, thế tất yếu sẽ chia cắt gia sản đệ đệ, sẽ càng không thích nó."

Lời Trần A Phúc nói vừa vắn chọc trúng tâm sự Vương thị, nàng còn nói ra lo lắng của chính mình.

Hồ lão ngũ tiểu đệ đệ nhà mẹ đẻ Hồ thị là một tên hỗn đản, chỉ làm chuyện xấu, một ít thôn dân thành thật đều sợ trêu chọc đến hắn. Nếu hắn đã nói qua lời nói như vậy ngay trước mặt Đại Bảo, có lẽ thật sự là có ý nghĩ kia. Chỉ là Hồ thị sợ Trần lão thái và Trần Nghiệp, không dám để Hồ lão ngũ làm. Nếu như lấy hiềm khích bọn họ, Hồ lão ngũ cũng không còn nhiều cổ kị như vậy. Dù sao nhị phòng Trần gia thế yếu, Đại Bảo chỉ là một hài tử nhặt được.

Trần Danh nghe cũng lo lắng không thôi. Trần A Phúc lại là hủ đến, thì ra người nhà mẹ đẻ Hồ thị còn là ác nhân như vậy.

Vương thị nhìn Trần Danh nói: "Nếu không, liền ẩn theo A Phúc nói mà xử lý đi? A Phúc có thể thông minh đến mức nào chúng ta cũng không biết, cứ để cho nó ngụ ở trong thôn chiêu con rể, cách chúng ta gần xem ra cũng yên tâm."

Trần A Phúc lại ôm Trần Danh làm nũng nói: "Cha, cha đáp ứng nương đi. Cha cũng không hy vọng con và Đại Bảo rời khỏi trong thôn, đúng không?" Giọng của nàng đã không giống như mấy ngày mới vừa xuyên đến, nay dễ nghe không ít. Mặc dù còn không tính là thanh thúy dễ nghe, nhưng trầm thấp mềm mại, còn tính là êm tai.

Trần Danh còn chưa từng bị khuê nữ làm nũng thỉnh cầu qua dạng này, bị nàng lắc lắc mang mềm giọng muốn nhờ, đúng là rất hưởng thụ, trong mắt đầy tràn vui vẻ.

Gặp phụ nữ (cha và con gái) hai người như thế, Vương thị cao hứng cực kỳ. Ở sâu trong tâm linh của bà, càng hy vọng nữ nhi có thể nhiều thân cận cùng trượng phu.

Trần Danh cười nói, "Ai da da, đầu cha đều bị A Phúc lắc lư sắp hôn mê." Lại do dự nói ra: "A Phúc, lập nữ hộ với cha mẹ cùng nhi tử ở riêng vẫn không hoàn toàn giống nhau, nhi tử ở riêng, nếu như không có tiền tu sửa phòng ở, còn có thể ở cùng với cha mẹ. Nhưng nếu lập nữ hộ rồi, thì chính là triệt để phải tách ra cùng nhà cha mẹ. Cha mẹ vốn dự định, chờ Đại Bảo lớn hơn một chút thời điểm có thể làm việc, thì bán một mẫu đất đai, mua lại a một phần nhỏ bên cạnh nhà chúng ta kia, vừa vặn có thể cất cái nhà cỏ tranh ba gian, cũng đủ cho các con cư ngụ. Mặc dù giữa hai nhà cách một bức tường, nhưng cửa kề cửa, cũng thuận tiện chúng ta chăm sóc."

Nguyên lai lập nữ hộ còn phiền toái như thế.

Vốn Trần A Phúc có kế hoạch là, trước cứ ở cùng một chỗ thế này, chờ có tiền thì mua một địa phương lớn một chút, cất một cái tứ hợp viện lớn, mọi người cùng nhau ở chung. Nhưng thì ra lập nữ hộ phải ở riêng.

Nhưng mà, tạm thời thế này cũng được, xem như một cái quá độ. Chờ về sau có tiền, xây hai cái đại viện từ cửa gần nhau, một bên chính mình và Đại Bảo ở, một bên cha mẹ và đệ đệ ở.

Bản thân mình kiếp trước là nghề nghiệp phái nữ, coi như tài giỏi. Trong đại học mặc dù là học quảng cáo, nhưng ngoài ra còn chọn môn học thiết kế chuyên nghiệp. Sau đó công tác không chỉ làm qua thiết kế quảng cáo, lại làm được quản lý phòng thị trường, cũng có kỹ năng tiếp xúc với người khác. Mặc dù làm không được nhà thiết kế trang phục hoặc là đồ trang sức, nhưng vài thứ nhỏ nhỏ hắn là tạm được. Dù gì, bán thực đơn bán tiểu thực cũng được, tài nấu nướng của nàng đúng là không tệ đâu. Huống chi, dường như nàng còn có một cái không gian và linh vật chưa mở ra.

Diendanlequydon-ChieuNinh

Nàng rất là có lòng tin đối với mình làm một tiểu địa chủ ở cái thế giới này.

Liền nói ra: "Cha, nương, vậy thì làm như vậy đi."

Trần Danh suy tư một lát nói: "Nữ hộ cũng không riêng gì một trang giấy, còn phải đứng ở trên sản nghiệp, tỷ như nói nhất định phải có nhà ở hoặc là đất lập hộ. Trong nhà hiện tại chỉ có cái tiểu viện này và bốn mẫu đất, phòng ở không thể sang tên cho các con, trong ruộng tiểu mạch sắp thu, dù sao vẫn phải chờ tới thu xong lại bán. Ta đi trước mượn đại ca ta một ít tiền mua lại chỗ bên cạnh nhà chúng ta, dùng để cho con lập hộ."

Lại kêu Trần Đại Bảo và Trần A Lộc đến cùng nhau thương lượng bước tiếp theo.

Hắn nói với A Lộc: "A Lộc, tỷ tycon là một nữ nhi, thân thể lại không tốt, Đại Bảo lại nhỏ, cha muốn phân cho bọn họ một mẫu đất cất nhà ở lập hộ, như thế nào?" Hắn vốn là muốn phân hai mẫu đất cho A Phúc, một mẫu bán xây nhà, một mẫu cho bọn họ sinh sống. Nhưng nghĩ đến lão nương và đại ca, vẫn chỉ có thể phân một mẫu. Nghĩ tới cuộc sống bọn họ sau này, nhà mình vụng trộm tiếp tế là được.

A Lộc thông khoái mà nói ra: "Cha, cho tỷ ty ba mẫu đất đi. A Lộc là nam tử hán, lớn lên có thể tự mình kiếm gia sản."

Vương thị vội nói: "Không được, mộ mẫu đất đủ rồi."

Vương thị biết rõ tâm tư bà bà cùng đại bá, cũng không dám để A Phúc và Đại Bảo muốn nhiều.

Trong lòng Trần A Phúc cực cảm động. Trần Danh và A Lộc thật không tệ, đất đai là căn bản nông nhân sống qua ngày, bọn họ thế nhưng có thể hào phóng như thế. Ở cổ đại, khuê nữ ruột cũng không nhất định cho đất đai không tiếc, huống chi nàng con là một con ghê.

Vội nói: "Cảm ơn cha, cảm ơn Nhị đệ, con và Đại Bảo không cần sản nghiệp Trần gia. Cất nhà ở phải bán một mẫu đất đai, coi như là chúng con mượn."

Hết chương 16.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Duyên phận mẫu tử.

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

"Nhu vậy sao được?" Trần Danh, A Lộc, Vương thị trăm miệng một lời. Trần Danh còn nói: "A Phúc khách khí, con cũng là khuê nữ của cha, muốn lập nữ hộ sống riêng, làm cha mẹ vốn nên cất nhà ở cho con. Nãi nãi cùng đại bá của con cũng không phải là người nhẫn tâm không nói đạo lý, dù sao cũng phải cho các con sống sót."

Người một nhà liên tục nói tới đêm khuya mới định ra được.

Vẫn là án theo ý tứ của Trần Danh mà xử lý, phân một mẫu đất chop Trần A Phúc và Đại Bảo. Tạm thời trước tới mượn Trần Nghiệp một xâu tiền (một xâu, một quán là một nghìn văn xâu thành một chuỗi), mua lại nền nhà bên cạnh lập hộ. Chờ thu lúa mì vụ đông, thì bán, bắt đầu cất nhà ở.

Nhà hân là đất đai nhất đẳng, một mẫu có thể bán năm xâu tiền. Trần A Phúc chỉ có mẫu tử hai người, nên nhà mua nhỏ chút, nhất xâu tiền liền đủ, còn dư lại bốn xâu tiền vừa vắn có thể cất nhà, lại mua một ít gia cụ đơn giản.

Ngày hôm sau, Trần Danh đi Trần gia thương lượng cùng Trần lão thái và Trần Nghiệp, lại để cho người đi thỉnh trưởng bối Ngũ lão tổ cùng tam gia gia trong tộc, cùng với Cao Lý Chính. Không có gọi nhị thúc Trần Danh, kể từ sau phong ba tranh gia sản, bọn họ đã đoạn tuyệt lui tới.

Nghe lời Trần Danh nói, Trần lão thái và Trần Nghiệp đều đồng ý. Một mẫu đất là có thể tách hai người ngoài ra, cũng đáng. Mặc dù nói A Phúc và Đại Bảo hiện tại một đứa ngốc, một đứa nhỏ, ăn uống khăng định vẫn sẽ làm gánh nặng lão Nhị gia, nhưng cũng không thể không cho người ta đường sống chứ? Nói gì đi, cũng không thể đắc tội Vương thị. Như vậy, thua thiệt vẫn là Trần Danh. Có lẽ, Trần A Phúc chính thức lập nữ hộ, nàng ta nhận con trai cũng không tính là chuyện xấu, A Cúc làm mai thật dễ dàng hơn.

Vốn là, Trần A Phúc còn để Trần Danh nói, hai mẹ con bọn họ thật sự độc lập sinh hoạt phí trước đoạn thời kỳ này, coi là Trần Đại Bảo mượn. Còn như cần bao nhiêu tiền, nàng cũng không biết, để Trần Danh xem rồi nói. Trần A Phúc là sợ mình lập nữ hộ có trắc trở, có địa phương thể thỏa hiệp thì tận lực thỏa hiệp. Nhưng Trần Danh chưa nói, hân không muốn cho A Phúc quá thua thiệt.

Quả thật Trần Nghiệp cùng tam gia gia liền nói ra, nữ tử lập hộ thì phải tự lập môn hộ, tự mình sống một mình. Rất rõ ràng, hiện tại A Phúc và Đại Bảo không thể nào nuôi nổi chính mình, tất nhiên phải tiếp tục để cho nhị phòng dưỡng. Tạm thời nuôi dưỡng bọn họ không thành vấn đề, nhưng về sau Trần Đại Bảo có thể tự lập rồi, nhất định phải hoàn trả tiền vài năm Trần Danh dưỡng dục bọn họ. Cũng không đòi nhiều, một năm một xâu tiền.

Ở trong mắt của những người này, khuê nữ không thể so với nhi tử, làm sao có khả năng uống công nuôi, huống chi bản thân Đại Bảo cũng không phải là người Trần gia. Có thể phân chia một mẫu đất cho bọn họ lập hộ, đã là nhân từ rồi.

Trần Danh cố gắng vài câu, nhưng Trần Nghiệp và tam gia gia càng kiên trì hơn, Trần lão thái cũng cho là nên lưu lại cho A Lộc què chân nhiều chỗ tốt. Vắn nhất hân tiếp tục què đi như thế, về sau không chỉ khó tìm tức phụ, ngay cả làm công việc dùng thể lực cũng thành vấn đề.

Bất đắc dĩ, Trần Danh chỉ phải đáp ứng. Hân về nhà chứng kiến Đại Bảo vui rạo rực, cực đau lòng, hải tử còn không biết mình còn nhỏ tuổi đã gánh trên lưng nợ nần lớn. Dien*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Rồi nói với Vương thị cùng Trần A Phúc rất nhiều "Thực xin lỗi" các loại lời nói.

Vương thị cũng cảm thấy khuê nữ ngoại tôn đáng thương, mắt đỏ lên. Nghĩ tới về sau lại nhận thêm nhiều việc, vụng trộm tồn một ít tiền cho bọn họ.

Ngược lại Trần A Phúc không sao cả, hiện tại lập nữ hộ là đệ nhất, huống chi nàng có biện pháp nuôi sống người một nhà.

Sau đó, Trần Danh lại để cho Vương thị đi cắt hai cân thịt, đưa đi nhà Cao Lý Chính, thỉnh hân đo đạc đất đai, lại đi trong huyện giúp đỡ xử lý hộ tịch và khế đất.

Không tốn bao lâu, Cao Lý Chính liền đến, ở hàng rào ngoài tường mặt đông Trần gia cách không đến ba phần đất đi ra. Mảnh đất này vừa hẹp lại dài, trước sau ngang bằng cùng Trần gia, dù sao cũng vừa đủ cất ba gian nhà tranh, giữa hai nhà là cái tường rào cũng có thể xài chung lấp kín, diện tích so với tiểu viện tử hiện tại đang ở thì không lớn lắm. Không có biện pháp, một xâu tiền chỉ đủ mua địa phương lớn cỡ đó.

Hai ngày sau, hộ tịch cùng khế đất được đóng con dấu đỏ thẩm giao vào trong tay Trần A Phúc. Trần A Phúc nhìn mà vui mừng, cuối cùng yên tâm rồi.

Một bên Đại Bảo gấp đến độ thẳng kéo tà áo Trần A Phúc: "Nương, mau cho Đại Bảo xem một chút, mau cho Đại Bảo xem một chút."

Trần Đại Bảo nâng tờ hộ tịch vừa nhìn lại xem, từng câu từng chữ đọc thành tiếng, từ không biết thì thỉnh giáo Trần Danh. Đọc xong rồi, biết rõ mình chính thức thành nhi tử mẫu thân, không người nào lại có thể thay đổi, mình và nương còn có nền nhà, vui vẻ không thôi.

Hắn lại nghiêm túc mà trả hộ tịch lại cho Trần A Phúc, nói: "Vô cùng tốt. Nương cất nó lại, giấu kỹ, tuyệt đối không được lạc mất."

Sau đó, nương con hai người tay trong tay vào trong viện, nhìn mảnh đất mặt đông kia mà cười ngây ngô. Trên mảnh đất kia, cỏ dại mọc khắp nơi, còn có vài đám trúc tử, một gốc cây án thụ.

Trần A Phúc khoa tay múa chân nói: "Thời điểm cất nhà, giữ lại gốc cây án thụ đó, mùa hè có thể làm ẩm. Hậu viện lại xây cái chuồng gà, chúng ta cũng nuôi mấy con gà."

Trần Đại Bảo kích động đến trong mắt toát ra vì sao nhỏ, kéo tà áo Trần A Phúc bừa bãi nói: "Nương, nương, ôm ôm, nhi tử muốn ôm ôm." Giọng nói so với trước thì mềm mại hơn rất nhiều, đầu lưỡi cũng có chút kéo không thẳng.

Tiểu tử này, công lực làm nũng thật không yếu.

Chọc cho A Lộc ở một bên cười ra tiếng.

Trần A Phúc cũng có chút buồn cười, vẫn cố hết sức ôm nó lên, nhìn đến đôi mắt tràn đầy chờ mong cùng ánh mắt đặc ý của cu cậu, trong lòng mềm mại nói không nên lời. Sĩ bệnh của nương còn chưa hoàn toàn khỏe hẳn, phòng ở có tranh có thể che gió che mưa còn chưa bắt đầu xây dựng, nó cũng đã kích động thành dạng này rồi. Nàng nhìn không được hôn vài cái ở trên mặt nó, trước hai bên má, sau chóp mũi.

Dien%^\%dan*^*le##\#qy^_^\!don-ChieuNinh

Trần Đại Bảo cười khanh khách vài tiếng, cũng hôn ở trên mặt nương ba cái, trước hai bên, sau chóp mũi. Hôn xong còn nói: "Nương, Đại Bảo là con ruột của người, về sau không nên nói Đại Bảo là các người nhặt được nữa."

"Ừ." Trần A Phúc gật gật đầu.

Duyên phận mẫu tử của bọn họ cuối cùng triệt để định ra. Hai người bây giờ còn không có ý thức được bọn họ trở thành mẫu tử, một đời này hai bên cùng trải qua hi vọng ái ố như thế nào.

Vui mừng xong, Trần A Phúc biết rõ, trong nhà mượn khoản nợ, bản thân mình lại mở ra nhiều chi phiếu trống như vậy, bước tiếp theo chính là nên kiểm tiền như thế nào. Chỉ là tay chân của mình còn không tính rất linh hoạt, trước hết để cho Trần Danh cùng Vương thị làm một ít.

Nàng cầm cây gậy vẽ hình dáng hai cái giò trên mặt đất, một cái là hình vuông hơi lớn hơn, một cái nhỏ hơn là hơi tròn và sâu lòng, lại nói đặc điểm cụ thể. Nói đây là giò may vá, để cho Trần Danh chiếu theo bộ dáng cái này mà bện, ở trung tâm cũng bện một chút hình dạng. Nàng muốn đợi đến mười chín tháng sáu, cũng chính là sinh nhật quan thể âm bồ tát đi Hồng Lâm Sơn Linh Ẩn Tự bán.

Nàng nghe đã Vương thị nói qua, ngày đó, Linh Ẩn Tự sẽ đến rất nhiều nữ khách hành hương dâng hương, rất nhiều người còn là tình thành, phù thành đến.

Trần Danh nhìn đồ hình còn có chút hoài nghi, nói: "Sọt may vá cha bện qua, không phải là bộ dáng này."

Trần A Phúc cười nói: "Giỏ may vá cùng cái sọt may vá trước kia chúng ta dùng không quá giống nhau, bện xong rồi, còn có thể dùng bó và túi lưới trang sức một phen, đẹp mắt hơn nhiều."

Trần A Phúc nhìn cái sọt may vá cổ đại, lại hỏi Vương thị, đều là giò tròn thuần một màu hàng mây tre lá hoặc là đồ tre trúc, liên miên bất tận, lại quá mức xưa cũ. Cho dù là nữ nhân nhà người có tiền dùng cái sọt may vá xa xỉ nhất, nhiều lắm thì cũng dùng tám gỗ làm cái nắp, trên cái nắp lại điêu khắc hoa, quét nước son lên. Còn có hình thức túi may vá cũng vô cùng đơn giản, có chút giống hũ bao, chỉ có đa dụng mấy tầng bó may cùng một chỗ, cũng may bao lấy kim cài, bên trong đựng một ít kim chỉ.

Giỏ may vá cùng túi may vá, là thứ mà nữ nhân cổ đại ắt không thể thiếu, gần như phải làm bạn cả đời với nữ nhân. Nếu làm dễ nhìn, đúng là có thể kiếm lời một khoản tiền.

Hết chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Khỏi bệnh.

Nhìn thấy cái sọt may vá rập khuôn theo một kiểu, Trần A Phúc nghĩ đến những cái rương hình thức đóng nắp đời trước. Nếu như thay đổi rương đóng

nắp đổi thành giỏ may vá, có thể đẹp mắt hơn cái sọt may vá thời đại này gấp trăm lần không chừng.

Những cái rương đóng nắp kia mặc dù nylon chiếm đa số, nhưng có chuẩn tắc vải bố, hoặc là dùng bố trang trí hàng mây tre lá hoặc là giỏ nhỏ đồ tre trúc. Nylon khẳng định dùng nghĩ tới rồi, vải bố thuần khiết chừng mực chứa không được bao nhiêu thứ, trong nhà lại có Trần Danh dạng nhân tài này, nàng liền lựa chọn hình thức giỏ nhỏ vải bố cùng hàng mây tre lá kết hợp.

Nàng nghĩ trước chỉ làm ra hai loại hình thức, những thứ này đơn giản, người khác bắt chước được nhanh. Lần lượt đẩy ra sản phẩm mới, có thể kiếm nhiều một chút. Loại vật này, kiếm nhiều tiền là không thể nào, nhưng dựa vào mới lạ đánh vào ánh mắt, tiền lẻ nhất định sẽ lợi nhuận một ít.

Nàng nói giỏ may vá dùng vải bố trang sức như thế nào, còn nói túi may vá không đồng một dạng cùng với thời đại này, cũng chỉ có hai hình thức. Chính là phẳng phát giống như túi đựng đồ may vá đời trước, bên trong vừa thiết kế địa phương đựng kim băng, chỉ và chỗ đính kim, cũng thiết kế địa phương đựng kéo nhỏ hoặc là mũi dùi hải. Khép lại túi là một cái khuy cài thủ sẵn xinh đẹp, sau khi mở ra trên vải bằng phẳng rộng rãi lại thêm mấy thứ bọc nhỏ hoặc là dây vải, có thể đựng hoặc là cố định rất nhiều vật nhỏ của việc thiêu thùa may vá, vừa sạch sẽ lại mỹ quan rất khác biệt. Hai hình thức cũng tạm được, chỉ là một cái là hình chữ nhật, một cái là hình tròn.

Nguyên liệu túi thiêu thùa may vá cần rất nhiều vải vóc, giỏ thiêu thùa may vá không cần vải bố quá tốt, màu sắc tươi đẹp một chút là được. Trên mặt lại may chút vải vụn cắt thành hoa cùng lá, hoặc là động vật nhỏ. Dạng này vừa rất khác biệt, lại giảm đi phiền toái thêu hoa, tiết kiệm thời gian.

Vương thị là tú nương, đối với những thứ tốt đẹp lĩnh ngộ được nhanh, nghe lời Trần A Phúc nói mới lạ không thôi, con mắt đều sáng lên. Tuy nói còn chưa thấy được hiện vật, nhưng nghĩ tới thôi cũng rất khác biệt, đẹp mắt.

Bà ngạc nhiên mừng rỡ nói với Trần Danh: "Quản gia, loại cái sọt may vá cùng túi may vá này xác thực so với chúng ta bây giờ dùng thì đẹp mắt hơn nhiều, nhất định có thể bán cái giá tốt."

Trần Danh nghe Vương thị như thế nói, cũng cao hứng, nói: "Vậy chúng ta liền làm nhiều một chút, ngày mười chín đều cầm đi bán. Những thứ này người ta học nhanh, nếu như học xong, chúng ta cũng không bán được giá nữa."

Trần A Phúc gật đầu nói đúng, rồi nói với Vương thị: "Nương, mấy ngày nữa thời điểm nương đi giao đồ thuê, mua nhiều vải lẻ để nhìn hoặc là vải vụn trở về. Nương tiếp nhận việc thuê thùa ít hơn một chút, đầu ngón tay của con hiện tại không quá linh hoạt, rất nhiều việc còn muốn nương giúp đỡ làm."

Mua vải lẻ cùng vải vụn Vương thị đáp ứng thống khoái, trong phường thuê không thiếu nhất chính là hai thứ đồ này. Nhưng bà không muốn nhận ít hàng thuê, nghĩ mỗi ngày ban đêm lại làm trễ một chút.

Trần Danh khuyên nhủ, "Hiện tại nàng đã làm cực kỳ muộn, lại làm muộn nữa, sợ là thân thể chịu không được. Nghe A Phúc đi, nhận việc thuê thùa ít một chút. Mười chín tháng sáu không chỉ Linh Ân Tự sẽ đến rất nhiều nữ khách hành hương, khách hành hương Anh Tuyết Am cách nó không xa cũng không sẽ không ít. Nàng cũng nói cái loại giỏ chằm tuyến cùng túi may vá đó rất khác biệt khẳng định dễ bán, chỉ sợ so với việc thuê thùa của nàng còn kiếm được nhiều hơn."

Trần A Phúc cho Trần Danh một cái khen ngợi ở trong lòng, đến cùng là học trò nhỏ, tâm tư đủ linh hoạt.

Nàng thấy Vương thị còn có chút do dự, liền vuốt tóc để chòm của A Lộc cười nói: "Lần này tranh thủ kiếm nhiều thêm chút tiền, nhanh chóng dẫn đệ đệ đi phủ thành xem chân. A Lộc tuần tú như thế, lại thông minh, tương lai là phải khảo tú tài, cũng không thể liên tục què nữa."

A Lộc què chân là đau đớn sâu nhất trong nội tâm Vương thị, nghe lời nói này, thì liên tục không ngừng đáp ứng. Diendanlequydon-ChieuNinh

Người một nhà nghĩ đến tiền cảnh tốt đẹp, đều là vui mừng khôn xiết, hai đứa bé lại cười đến thấy răng không thấy mắt.

Sau đó, người một nhà liền công việc lu bù lên. Trần A Phúc ngày ngày vội vàng làm các loại vận động bình phục, kiêm làm chỉ đạo nghệ thuật cho Trần Danh cùng Vương thị. Trần Danh ở dưới tình huống thân thể cho phép, càng không ngừng bận rộn giỏ nhỏ. Vương thị ban ngày làm việc thuê thùa, buổi tối thì thiêu thùa túi may vá và dùng vải bố trang trí giỏ may vá. A Lộc và Đại Bảo ngày ngày vội vàng tìm cảnh lá hương bồ chất lượng tốt cùng cảnh liễu mảnh khắp nơi, còn có chính là kiểm tra giỏ nhỏ Trần Danh bận ra, lấy đi cỏ mịn xuất hiện hoặc là kết lấy bên trong giỏ đi, đến thời điểm dùng bố che chắn thì nhìn không thấy. Lần này bọn họ đi là đi con đường cao cấp, nhất định phải tốt đã muốn tốt hơn.

Còn có chính là, Trần Đại Bảo so với trước lại càng dính Trần A Phúc hơn, mỗi ngày đi ngủ đều muốn treo ở trong ngực nương ngủ. Hiện tại tòi đã bắt đầu nóng lên, bị ôm ra mồ hôi Trần A Phúc chỉ có chờ cu cậu ngủ rồi mới ôm nó xa một chút. Nhưng đợi đến ngày hôm sau tỉnh lại, nó lại treo ở trong ngực nàng.

Trần A Lộc càng thêm dính tỳ tỳ, không có việc gì thì chui vào đông phòng.

Trong bận rộn thêm vui vui vẻ vẻ, ngày nháo nhác một cái đã đến tháng năm.

Thân thể của Trần A Phúc đã tốt hơn rất nhiều. Đầu tiên là nói chuyện có thứ tự, cần chữ rõ ràng, cũng không nói lắp, chỉ là thanh âm tương đối trầm thấp, thuộc về âm nữ trung. Nếu như ở kiếp trước, người phương tây liền thích nghe loại thanh âm này, nói là có từ tính. Nhưng cái thời đại này người ta không thường thức, cảm thấy thô, như thanh âm nam nhân.

Thân thể của nàng cũng linh hoạt nhiều, có thể tự nhiên khom lưng, ngồi xổm xuống, đứng dậy, còn có thể giúp làm nhóm lửa, giã thức ăn cho gà, phơi nắng xiêm y, một ít công việc đơn giản quét dọn vệ sinh này. Còn để Vương thị dạy nàng bện dây, cái này vừa có thể làm trang sức cho giỏ may vá cùng túi may vá, cũng là đang rèn luyện các đốt ngón tay của nàng. Hiện tại ngón tay nàng còn không quá linh hoạt, không dám động chằm.

Còn có chính là đôi mắt nàng lại linh động rồi, da thịt trên mặt hoặc là nói về mặt cũng càng tự nhiên, liền lộ ra nàng càng thêm xinh đẹp so với trước kia.

Đối với nàng tiến bộ từng chút từng chút, người một nhà đều vui vẻ dị thường. Nhưng nhìn đến tướng mạo tinh xảo của nàng, dáng người nhẹ nhàng, ý nhị khác, phu thê Trần Danh lại có một ít lo âu. Khuê nữ đẹp mắt như thế, bị người xấu nhớ thương thì nên làm sao.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Đặc biệt là Vương thị, trong lòng lại là sóng to gió lớn. Trời ơi, vì sao trước kia mình không chú ý tới, khuê nữ này thế nào lại lớn lên giống hần như vậy. Về sau, sẽ không sẽ bị người ta nhìn ra manh mối chứ? Nếu như quân gia cũng nhìn ra, có thể không còn thích khuê nữ này nữa hay không?

Bà biết rõ, Trần Danh thời điểm trước kia nghiên cứu học hỏi, đã gặp qua Trần Thế Anh.

Trần Danh nhìn ra Vương thị lo lắng, lên lút an ủi bà nói: "Mặc kệ A Phúc lớn lên giống ai, đều là thân khuê nữ ta thương từ nhỏ tới lớn. Trước ta yêu thương nó, về sau vẫn sẽ yêu thương nó."

Vương thị cảm động đến chảy lệ, nói ra: "Quân gia, cảm ơn chàng."

Trần Danh nói: "Muốn cảm ơn thì phải là ta, nàng vì cái nhà này, ngày ngày đêm đêm bận rộn công việc, vất vả nàng. Còn có A Phúc, bệnh khỏe lại thì cướp làm việc, còn nghĩ tới biện pháp kiếm được tiền. Chỉ là, A Phúc lớn lên quá xinh đẹp một chút, về sau bọn họ sống riêng, nhất định phải nuôi dưỡng con chó giúp đỡ trông nhà... Chao ôi, nói đi nói lại, vẫn là ta không có bản lĩnh, không che chở được cái nhà này, không che chở được khuê nữ."

Vương thị lau nước mắt nói, "Quân gia nói mấy lời này, không phải là chọc trái tim ta sao? Chàng tốt với ta, tốt với A Phúc, ta đều biết rõ. Nếu như A Phúc không có quân gia che chở, làm sao có thể lớn như vậy, hiện tại ngay cả bệnh si cũng khỏi. A Phúc nên cảm tạ nhất, chính là chàng cái người cha này."

Mặc kệ người Trần gia là cao húng hay là lo lắng, si bệnh của Trần A Phúc dần dần khá hơn, người cũng càng thêm thủy linh.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Hù dọa

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Bởi vì Vương thị bận rộn, Trần Danh có bệnh phổi, Trần A Phúc lại là một ngốc tử, người đi nhà hần ghé chơi đặc biệt ít. Chỉ có Trần lão thái ngẫu nhiên sẽ đi qua thăm, lại có là Trần A Lan, Lý tam thăm và tức phụ Trường Căn cùng vài nữ nhân sẽ tới nhà thỉnh giáo Vương thị thêu thùa.

Trừ Trần lão thái ra, mấy... người khác giống nhau đều không vào nhà, chỉ là gọi Vương thị vào trong viện, đứng ở ngoài tường hàng rào hỏi Vương thị. Còn có chính là Tứ Hi tử và tiểu Thạch Đầu đến chơi cùng Trần Đại Bảo, có lẽ bọn chúng cũng được người trong nhà dặn dò, chỉ ở ngoài cửa gọi Đại Bảo đi chơi.

Mấy người này cho dù chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy Trần A Phúc một cái, cũng cảm thấy nàng trở nên xinh đẹp, gặp người sẽ cười ngọt ngào. Không chỉ động tác lưu loát nhiều hơn, còn có thể giúp trong nhà làm công việc đơn giản.

"Khuê nữ ngốc lão Trần gia thôn phía đông thay đổi thông minh." Lời nói này liền truyền ra ngoài.

Rất nhiều người vẫn giữ thái độ hoài nghi, vừa sinh ra đã là người ngốc nghếch, làm sao có thể thay đổi khỏe lên.

Cho nên, người không có việc gì đến bên ngoài Trần gia đi dạo nhiều hơn. Khi bọn họ nhìn thấy một bóng dáng yếu điệu ngẫu nhiên sẽ xuất hiện ở trong sân, trên cơ bản đi đường giống như người bình thường, làm việc, chỉ là động tác hơi chút chậm chạp một chút, những người đó không thể không tin tưởng. Hơn nữa, những người này còn phát hiện, cho dù là chớp mắt một cái nhìn không rõ lắm, cũng nhìn ra được ngốc tử này lớn lên cực kỳ xinh xắn.

"Lời nói của hòa thượng Linh Ẩn Tự đã linh nghiệm, bệnh của ngốc tử Trần gia đầu thôn Đông hết rồi, ngốc tử kia quả thật là người có phúc, còn là tiểu mỹ nhân" các loại lời nói liền triệt để truyền ra ngoài.

Nghe đồn đãi này Trần A Cúc căn bản không tin tưởng, làm sao đứa ngốc có thể sẽ thay đổi tốt hơn, còn sẽ biến thành tiểu mỹ nhân, liền đi hỏi Trần lão thái.

Trần lão thái đối tôn nữ này đặc biệt nhứt đầu, sợ nàng ta đi nhà con thứ hai gây chuyện, liền dụ dỗ nàng ta nói: "Ta vừa đi nha đầu kia liền trốn vào đông phòng, cũng không nhìn cẩn thận. Nhìn thoáng một cái, có lẽ là đẹp mắt hơn trước kia một ít. Nhưng mà, nhìn khá hơn cũng không có đẹp mắt như A Cúc chúng ta."

Trần A Cúc nghe vậy thì cảm thấy hài lòng, có lẽ đi Hồ gia hẹn Hồ Thúy Thúy mười một tuổi đi xem đến tột cùng là thế nào. Hồ Thúy Thúy là tiểu khuê nữ Hồ lão ngũ, phía trên nàng còn có một ca ca Hồ Vi mười bốn tuổi.

Hồ Thúy Thúy còn cười nói: "Nếu như gọi ngốc tử kia ra, chúng ta còn nhét cục đá nhỏ vào trong gáy của nó."

Trần A Cúc nói: "Nếu như nó còn là người ngu ngốc thì được. Nhưng mà, ai cũng nói bệnh ngốc của nó khỏe rồi, còn thành tiểu mỹ nhân." Thời điểm nói ba chữ cuối cùng, rất đúng là không phục.

Hồ Thúy Thúy lắc đầu bày tỏ không tin, ở trong thôn Hường La, ra tiểu mỹ nhân chỉ có Hồ gia bọn họ. Bốn cô cô của nàng ta thời trẻ tuổi đều xưng là tiểu mỹ nhân, hiện tại lại có người nói nàng ta lớn lên còn dễ nhìn các bà cô của mình. Diện*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Hai người tới ngoài tường hàng rào Trần gia đầu thôn Đông.

Trần A Cúc không muốn tiến vào cửa nhà ngốc tử, nàng ta đứng ở ngoài cửa hàng rào chào hỏi Trần Danh nói: "Nhị thúc, A Phúc tỷ tỷ đâu? Nghe nói bệnh của nàng tốt rồi, chúng con muốn tìm nàng chơi đùa với nhau."

Thái độ tốt hiếm có.

Trần Danh đang bện giỏ cùng Trần A Lộc ở dưới mái hiên, bọn họ không có ấn tượng tốt đối với Trần A Cúc, huống chi đi theo bên cạnh nàng ta còn là người Hồ gia. Đi qua, A Phúc từng bị các nàng lừa ra ngoài bắt nạt.

Trần Danh nghiêm mặt nói: "A Phúc còn đang nghỉ trưa."

Trần A Lộc cũng nói: "Tỷ tỷ ta đang nghỉ ngơi, không có thời gian chơi với các người."

Hồ Thúy Thúy đảo mí mắt nhỏ giọng mắng một tiếng: "Tên thật."

Lúc này Trần A Phúc đang ở đông phòng bện túi lưới, nghe thấy thanh âm thì nhìn ra ngoài cửa sổ. Hòì Đại Bảo bên cạnh: "Tiểu cô nương bên cạnh Trần A Cúc kia là ai?"

Đại Bảo nói: "Là Hồ Thúy Thúy khuê nữ Hồ lão ngũ."

Không trách được, Hồ Thúy Thúy này lớn lên còn giống Hồ thị hơn Trần A Cúc.

Trần A Phúc nghĩ tới, nàng không thể nào liên tục trốn tránh Trần A Cúc, về sau cũng sẽ gặp phải, sao có thể ở ngưỡng cửa nhà mình cũng phải kinh sợ. Huống chi Trần A Cúc kia chính là một tiểu nha đầu bị làm hư, không có đầu óc. Một đứa mười hai tuổi, một đứa mười một tuổi, nếu ngay cả hai học sinh tiểu học cũng không thu thập được, nàng cầm miếng đậu hủ đâm chết mình cho rồi.

Hơn nữa, Trần A Phúc nghe hai tiểu shota nói chuyện Trần A Cúc và Hồ Thúy Thúy vốn đến để bắt nạt A Phúc ngốc, hôm nay các nàng tới cửa, vừa vận giúp nguyên thân lấy chút lợi tức.

Nàng xuống giường, lại cầm lấy một cái mũi dùi may vá để giày trong sọt, đi ra ngoài.

Đại Bảo vội vàng ôm lấy Trần A Phúc nói: "Nương đừng đi, hai người kia hư hỏng, các nàng muốn bắt nạt nương."

Trần A Phúc vỗ vỗ hán nói: "Nương hết bệnh rồi, không sẽ bị các nàng bắt nạt."

Nàng đi ra cửa, nói với Trần Danh: "Cha, con dậy rồi." Sau đó, đi tới phía cửa.

A Lộc và Đại Bảo sợ nàng thua thiệt, đều đi theo.

Trần A Cúc và Hồ Thúy Thúy nhìn thấy Trần A Phúc đi qua hướng các nàng, con mắt dờ dẩn, ngơ ngác, thân thể cứng ngắc giống như một cây côn gỗ, còn giống như là rất ngốc. Mặt mặc dù so với trước kia đẹp mắt hơn, nhưng mà đứa ngốc, nhìn đẹp hơn thì có cái gì dùng. Diendanlequydon~ChieuNinh

Trần A Cúc mừng thầm trong lòng, nói: "Trần A Phúc, theo chúng tao đi chơi, tao mua đường cho mày ăn."

Trần A Phúc không nói gì, đi đến trước mặt các nàng thì đứng lại, một khắc trước vẫn còn sững sờ, sau một khắc lại đột nhiên thay đổi mặt. Chỉ thấy hai mắt nàng tròn tròn, mắt lộ ra hung quang, trước phun các nàng mỗi người một ngụm, giờ tay lên dùng mũi khoan đối với các nàng, thô giọng hung dữ nói: "Có phải các người còn muốn đi vùng bần bên trong tóc ta hay không? Còn muốn đi nhét cục đá nhỏ trong cổ ta? Có tin ta dùng mũi dùi đâm chết các người hay không! Dù sao ta là người ngốc, ngốc tử đâm người cũng không có tội!" Nói xong, liền làm bộ đâm tới hướng các nàng.

Trần A Cúc và Hồ Thúy Thúy chứng kiến Trần A Phúc đột nhiên thay đổi về mặt, phun các nàng, còn muốn lấy mũi dùi đâm các nàng, thì bị dọa hòng. Thét chói tai một tiếng "Nương nha", ù té bỏ chạy, Hồ Thúy Thúy cũng dọa khóc.

Mới vừa chạy ra vài bước, Hồ Thúy Thúy liền ngã chổng vó, vội vàng lại đứng lên khóc chạy đi. Thời gian nháy con mắt, hai tiểu bóng dáng liền biến mất ở cái nhà phía trước.

Trần A Cúc và Hồ Thúy Thúy chạy qua vài cái sân, quay đầu lại nhìn một chút Trần A Phúc không có đuổi theo, mới yên tâm, nhưng hai chân vẫn run không ngừng.

Hồ Thúy Thúy nói: "Cúc tỷ tỷ, nhỏ ngốc kia không ngốc nữa, lại càng điên hơn trước kia, giống như quý, thật là dọa người."

Trần A Cúc cũng vỗ vỗ quả tim nhỏ nói: "Đúng vậy, ngốc tử không đáng sợ, kẻ điên mới đáng sợ."

Mà trong sân Trần gia, A Lộc và Đại Bảo chứng kiến Trần A Cúc và Hồ Thúy Thúy chật vật, đều cười rộ lên ha ha.

Trần Đại Bảo sùng bái Trần A Phúc đến không thôi, nói thẳng: "Nương của con thật lợi hại, về sau chúng ta cũng không sợ tiểu di A Cúc nữa."

Trần A Phúc dắt bọn họ đi trở về, đồng thời tiến hành giáo dục hiện trường: "Ta cũng chỉ là hù dọa các nàng một chút. Về sau, còn phải dựa vào hai đứa bảo vệ cái nhà này. Hai đứa là nam tử hán, nhất định phải ăn nhiều cơm, rèn luyện nhiều, lớn lên cường tráng, còn phải đọc sách. Thối đời này, muốn để cho người khác sợ người, không chỉ phải dựa vào quả đấm, còn phải dựa vào đầu óc." Ở nông thôn, quả đấm có lẽ so với đầu trực tiếp hơn, lại có tác dụng.

Trần A Lộc xem xem chân trái bản thân, ngoéo miệng nói: "Quả đấm của đệ có cứng rắn hơn, cũng đuổi không kịp người ta."

Trần A Phúc an ủi: "Chúng ta nghĩ biện pháp kiếm được nhiều tiền, kiếm tiền sẽ nhanh chóng đi xem chân cho đệ."

Trần Đại Bảo há to miệng, vẫn không nói ra. Nó cũng muốn ăn nhiều cơm, lớn lên cường tráng, nhưng mà bây giờ trừ ngoại công có thể đủ ăn ra, những người khác ăn không đủ no.

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tìm bót

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Trần A Phúc thấy Đại Bảo muốn nói lại thôi, thì có thể nghĩ được cu cậu đang suy nghĩ gì.

Sau khi tiến vào trung tuần tháng tư, trong nhà lại gian nan, đã không có lương thực dư thừa, không có tiền dư. Lúa mì vụ đông còn chưa thu, lão nương Vương thị lại ít nhận việc thuê thửa, tiền mua vài lẻ cùng vài vụn còn có một bộ phận vẫn còn xa, giỏ may vá làm được còn chưa biến thành tiền. Chút tiền Vương thị làm việc thuê thửa, cũng không đủ mua được cho lão cha Trần Danh, lại xa hơn một chút, còn để lại một ít mua vật phẩm dinh dưỡng cho hắn.

Để ăn cơm, vài ngày trước thì A Lộc bắt đầu hái rau ở trong ruộng rau đi bán trên phố, tràn đầy một cái sọt rau, cũng chỉ có thể bán mười mấy văn tiền. Ngoại trừ Trần Danh mỗi ngày một cái trứng ra, trứng gà khác cũng cầm đi bán. Dùng một ít tiền này, lại mua bột ngô, gạo lức hoặc là số ít bột mì về nhà.

Người một nhà đều vội vàng ngóng trông mau chóng tới ngày thu lúa mì vụ đông, mau một chút bán đổi thành tiền.

Chào ôi, cách thu lúa mì vụ đông còn có vài ngày, đợi đến khi thu xong đem bán, cũng còn có nửa tháng. Nửa tháng này, lẽ nào đều phải ở vào trạng thái nửa đói bụng?

Trần A Phúc cực kỳ khó xử, chỉ là muốn bán mẫu vẽ, bán thực đơn, động tác của nàng cũng phải nhanh nhẹn, mới có thể ra cửa chứ.

Buổi tối, trong nhà lại là ăn cháo ngô, chỉ làm một chén mì cho Trần Danh. Cháo ngô hồ rất loãng, soi rõ bóng người, còn có một chậu cà tím luộc.

Những người khác ngược lại không thấy khổ sở, những năm trước trong nhà đều là trôi qua như thế, rất nhiều nhà thôn dân cũng là dạng này, ở trước khi thu lúa mì vụ đông là thời kì giáp hạt, là thời kì chịu đựng khó khăn nhất. Vốn trong nhà còn xem bệnh mua được cho Trần A Phúc, tiền dùng đến lại nhiều. Hiện tại cuộc sống mặc dù gian nan, nhưng nhìn nhiều giỏ may vá và túi đựng may vá chất đống ở trong phòng như vậy lại làm bọn họ có thêm hy vọng.

Trần A Phúc lấy cốc bụng không thoải mái, uống cháo ngô, lại phân chia cà luộc cho hai đứa bé.

Trước khi ngủ, Trần A Phúc lại tắm rửa sạch sẽ cho Đại Bảo. Hiện tại trời nóng, Đại Bảo là hài tử, Trần A Phúc gần như cách hai ngày thì sẽ tắm rửa cho nó. Đặt chậu gỗ ở trong phòng bếp, đổi lấy nước ấm, sau khi tắm rửa cho Đại Bảo, lại ôm nó lên giường.

Mỗi lần cởi truồng tiểu shota ôm lên giường, Trần A Phúc cũng sẽ nhân cơ hội lấy chút "Phúc lợi", vỗ vỗ cái mông bóng loáng trắng nõn của nó, ừm, xúc cảm thật tốt. Tiểu shota hình như cũng thích nướng vỗ mình, ôm cổ nướng cười khanh khách cái mông nhỏ còn muốn vênh lên nhếch lên.

Mà bản thân Trần A Phúc tắm rửa lại không thuận tiện như vậy, trong nhà quá nhỏ, không có chỗ cho nàng tắm rửa, cũng không có chậu gỗ sâu như vậy. Bình thường người lớn tắm rửa, chính là dùng khăn vải ướt lau lau thân thể, lại gội đầu đơn giản. Nàng nghĩ tới, về sau có tiền rồi, nhất định phải tu gian phòng tắm riêng lẻ, bên trong đặt cái chậu gỗ cao to cỡ nửa người. Đổ đầy nước nóng, lại vung một ít cánh hoa, phòng đầy sương mù lượn lờ, tắm rửa như đời trước thấy trong phim truyền hình. Nghĩ tới tình cảnh như vậy, toàn thân Trần A Phúc đều tràn trề nhiệt tình. Dien*dan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Nàng lau xong trên thân thể rồi lên giường, Đại Bảo chỉ mặc một cái yếm lại lăn vào trong ngực nàng, hỏi: "Nương, còn giúp người tìm bớt sao?"

Trần A Phúc cười đốt ngọn đèn nhỏ trên đầu giường, trong phòng nhỏ lập tức sáng ngời lên.

Kể từ sau khi hành động tương đối thành thạo, Trần A Phúc liền bắt đầu tìm bớt hoặc là vết sẹo gì đó trên người. Trong văn xuyên không đều nói qua, nhỏ giọt máu ở trên bớt hoặc là trên vết sẹo sẽ "Nhận thân", có thể mở ra cánh cửa không gian.

Trừ ngày đầu tiên tới nơi này mộng thấy tiểu Yến Tử, nàng còn mơ thấy qua hai lần, nàng đầy đủ tin tưởng tiểu Yến Tử khẳng định ở trong không gian nơi nào đó trên thân thể nàng, sốt ruột chờ nàng đi mở cửa ra.

Hơn nữa, đời trước ngày nàng xảy ra tai nạn xe cộ Yến Tử xuất hiện, còn có thể nghe hiểu nó nói chuyện, có lẽ cũng là bởi vì nàng đổ máu nên cánh cửa không gian mở ra, còn làm cho nàng và linh vật tiểu Yến Tử cùng nhau. Chỉ là, trong nháy mắt nàng đã chết rồi.

Cổ thân thể này có làn da thật tốt, trắng nõn nhẵn nhụi, thoỉ nhẹ cũng có thể làm rách. Ở địa phương nàng có thể nhìn thấy, đừng nói bớt cùng vết sẹo, ngay cả một điểm lấm tẩm cũng không có. Cái này ở trong mắt người khác là ưu điểm cầu cũng không được, là điển hình thân thể mỹ nhân, nhưng bây giờ lại thành tiếc nuối lớn nhất của nàng.

Trần A Phúc thường xuyên đề cho Đại Bảo giúp nàng tìm ở nơi nàng nhìn không tới, đương nhiên ngoại trừ chỗ không thích hợp trẻ em. Nhưng mà mỗi lần Đại Bảo tìm đều cực kỳ nghiêm túc, cũng không thấy. Trần A Phúc chưa từ bỏ ý định, dù sao ảo tưởng một ngày nào đó sẽ có kỳ tích xuất hiện.

Quay lưng về phía ngọn đèn nhỏ, Trần Đại Bảo trước nhìn sau lưng, gáy, chân đằng sau Trần A Phúc, lại dùng tiểu móng vuốt kéo hết đầu tóc Trần A Phúc, tiếc nuối nói: "Nương, Đại Bảo nhìn rất nghiêm túc, vẫn không nhìn thấy bớt và vết sẹo." Nghe được tiếng thở dài của nương, còn nói: "Nương, trên người mọc bớt rất tốt sao? Vậy nương xem một chút trên người Đại Bảo có hay không."

Trần A Phúc cười nói: "Nương đã xem qua rồi, trên cái mông trái của con có một cái bớt nhỏ màu đỏ." Hình dáng cái bớt rất hơi đặc thù, giống như tam xiên tinh, chính là nhân hiệu Bốn Trĩ đời trước, chỉ là không có vòng tròn bên ngoài.

Trần Đại Bảo vừa nghe, vội vàng nói: "Vậy nương nhanh chóng nằm xuống, Đại Bảo xem một chút trên mông nương có hay không."

Trần A Phúc nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, buồn cười nói: "Nương là người lớn, cái mông là không thể cho người khác xem."

"Đại Bảo không phải là người khác, là con ruột của nương." Trần Đại Bảo rất bị thương nói, từ "ruột" cần đặc biệt nặng.

"Nương là người lớn, con ruột cũng không thể xem chỗ đó của nương." Trần A Phúc nói. Diendanlequydon~ChieuNinh

Trần Đại Bảo thật là có chút tiếc nuối, lại hỏi: "Vậy mông của nương ai có thể xem đây?"

Trần A Phúc ngẩn người, nói: "Khi nương còn bé, nương của nương có thể xem."

Trần Đại Bảo thông minh bao nhiêu chứ, vừa nghĩ liền nghĩ thông suốt, trở tay mò của mông mình nói: "A, cũng đúng, Đại Bảo hiện tại còn nhỏ, cho nên cái mông có thể cho nương xem. Còn có những tiểu oa mặc tả lại càng nhỏ, cái mông bọn nó ai cũng có thể xem." Lại đề nghị: "Vậy thì nương để mỗ mỗ giúp đỡ xem một chút thôi, dù sao mỗ mỗ cũng đã xem qua mông của nương rồi."

Trần A Phúc cười lắc lắc đầu, lại buồn bực nằm ở trên giường lo âu, nhỏ nhỏ nói thầm: "Cánh cửa kia sẽ không thật sự ở cái nơi không thể gặp người chứ?"

Trong đầu nàng đột nhiên lại xuất hiện con Yến Tử kia, nó như nhìn ngốc từ mà nhìn nàng, nói: "Ta quý! Vì sao mệnh ta lại khổ như thế chứ, hai đời cùng cô cùng với ngốc từ này. Cửa làm sao có thể ở chỗ đó, mệ ớ cô nghĩ ra."

Lúc này thế nhưng nó lại đi ra. Trần A Phúc mừng rỡ không thôi, vội vàng nói: "Vậy mị mau nói cho ta biết ở đâu bên trong nha."

"Ngủ ngốc, ta nói cho cô biết, thì cánh cửa kia sẽ vĩnh viễn không mở ra." Nói xong lại biến mất.

Trần Đại Bảo cho rằng nương đang nói chuyện với nó, hỏi: "Nương, nương muốn Đại Bảo nói cho nương biết cái gì?"

Trần A Phúc sững sờ một lát, mới nói: "Ặc, nương muốn Đại Bảo nói cho nương, đất trồng rau của nhà ta ở đâu, nương có thể đi tưới rau, không để cho mỗ mỗ vất vả như vậy."

Đại Bảo chu môi nói: "Nương không thể tùy tiện ra ngoài. Nương có bộ dạng xinh xắn, những người xấu kia sẽ có ý xấu."

Trần A Phúc ôm nó, dùng trán đập đỉnh đầu của nó nói: "Chờ nương hết bệnh rồi, thì phải tự lập môn hộ, phải kiếm được tiền nuôi gia đình, làm sao có thể không ra khỏi cửa đây? Nhi tử yên tâm, nương không ngốc, không ai bắt nạt được nương."

Hết chương 20.

Bạn đang đọc truyện *Nông Kiều Có Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bán thiết kế

Editor: ChieuNinh_dd.lequydon

Trần Đại Bảo nghĩ đến Trần A Cúc và Hồ Thúy Thúy bị nương hù dọa chật vật chạy trốn, thì cười rộ lên, nó cũng rất là mong đợi cái loại tình cảnh bất cứ lúc nào cũng có thể được nương dắt đi chơi nha. Liên cười nói: "Đúng vậy, nương hết bệnh rồi, thì không có người nào dám bắt nạt nương."

Chỉ chốc lát sau liền truyền đến tiếng ngáy của tiểu shota.

Trần A Phúc thì lại thất vọng không thôi, thổi tắt ngọn đèn nhỏ. Nghĩ tới, Yên Tử, Yên Tử, làm sao mới có thể để cho người đi ra nha... Tiền, tiền, tiền, như thế nào mới có thể kiếm lời ít tiền vượt qua mấy ngày này nha...

Trần A Phúc nghĩ muốn nát óc, quả thật nghĩ ra một cái. Nàng đòi trước chọn môn học thiết kế trang phục, ngẫu nhiên sẽ học làm một ít đồ trang sức, trong đó cũng bao gồm kỹ nghệ vòng tay cùng kỹ nghệ trâm cài.

Nàng từng hỏi thăm Vương thị, hoa lụa của thời đại này làm được vô cùng tốt, bên trong phường bán hoa lụa nhiều hình thức, chế tác hoàn mỹ, nàng tự nhận không có bản lĩnh vượt qua người nơi này.

Thời điểm nàng "học" đánh túi lưới cùng Vương thị, cũng hỏi qua, người thời đại này biết bện Tường Vân kết, Kết Gấm kết, Trung Quốc kết, Như Ý kết, Bàn Trường kết, Kim Cương kết và rất nhiều biện pháp đánh túi lưới, rất nhiều biện pháp nàng cũng không biết. Nhưng thích hợp lấy ra cách bện bốn sợi hình như chưa nghe nói qua, vòng tay dây chuyền lập thể bện kiểu bím tóc bốn luồng kết hợp kim cương kết, xà kết ra, bắt mắt, đẹp mắt, đòi trước rất nhiều người bện vòng tay hoặc là dây chuyền đều thích dùng loại cách bện này.

Hiện tại tay nàng không linh hoạt, không thể nào làm được bao nhiêu mà đi bán, Vương thị thiêu thừa may vá thuê càng không có thời gian. Vậy thì bện ra một cái lắc tay, nhượng Vương thị cầm đi phường thêu bán "Thiết kế", phường thêu có thể cho bao nhiêu tiền thì cho bấy nhiêu đi, đối phó được trong khoảng thời gian này ra là tốt rồi.

Ngày hôm sau sau khi ăn xong, Trần A Phúc liền chui vào phòng bện vòng tay. Ngón tay của nàng không quá linh hoạt, bện gần nửa canh giờ mới bện được một cái vòng tay hoàng lam đan xen. Lại để cho Vương thị may ba đóa hoa nhỏ trên dây kết nơi tay, hoa nhỏ dùng là làm đẹp trên giò châm, Vương thị làm rất nhiều đặt ở nơi đó dự trữ.

"Trời ạ, vòng tay này thật đẹp, làm sao A Phúc biết bện cái này?" Vương thị kinh ngạc không thôi.

Trần A Phúc da dầy cười nói: "Nương dạy con bện Kim Cương kết, Tường Vân kết, con lại cẩn thận cân nhắc một chút, thì suy nghĩ ra loại cách bện này."

"Ông trời ơi, A Phúc quả thật là có phúc, thật thông minh." Vương thị tấm tắc ngạc nhiên, rồi nói với Trần Danh: "Phường thêu chúng ta có thật nhiều túi lưới, ta vẫn là lần đầu tiên chứng kiến cách bện này, mấu chốt là dùng loại biện pháp này bện ra vòng tay đẹp mắt. Lại dùng mấy đóa hoa nhỏ hơi chút làm đẹp, càng đẹp mắt."

Trần Danh nghe mà bóp râu ria thừa thốt cười ha ha không ngừng.

Trần A Phúc liền nói để Vương thị cầm đi phường thêu thị trấn bán lấy tiền, sẽ nói cách bện cho phường thêu, kiếm chút tiền trang trải sinh hoạt trong nhà mấy ngày này.

Vương thị vẫn luôn làm việc thêu thùa cho phường thêu Vân Cẩm ở thị trấn, cầm một ít vòng tay này đi bán chỗ đó, chừng quỹ sẽ không quá ép giá.

Vương thị cao hứng gặt đầu, bữa cơm trưa làm một nồi cháo ngô đặc, mỗi người đều ăn no bụng. Ăn cơm xong, Vương thị liền vội vàng vàng đi thị trấn. Dien*đan*le*quy*don Chieu#^#Ninh

Bà vừa đi, người một nhà liền vội vàng ngóng trông bà nhanh chóng trở về.

Mặt trời chiều ngã về tây, cuối cùng trông mong được Vương thị mặt mày hớn hờ trở về. Bà nói chừng quỹ rất thích, nói còn chưa thấy qua vòng tay rất khác biệt như thế, cho bà tám trăm văn tiền. Còn cắt vài lẻ, vài vụn, chỉ thêu hết sáu mươi văn, còn còn dư lại hơn bảy trăm văn tiền. Nói xong, bà lấy ra

mấy hào nhỏ (xu lẻ) cùng mấy trăm văn tiền.

Bà còn mua một cân thịt heo, hai mươi cân gạo lúc, một ít táo chuyên để Trần Danh ăn, hạt sen các loại.

Thế là người một nhà vui vẻ không thôi, cuối cùng lại có thể ăn cơm no.

Trần A Phúc lại là âm thầm phi báng không thôi, tiền cổ đại quả thật không dễ kiếm, nằng bán cũng coi như thiết kế, mà lại ngay cả một lượng bạc cũng không bán được.

Ngày tám tháng năm, lúa mì vụ đông bên trong ruộng bắt đầu thu hoạch. Năm nay lại là một năm mùa thu hoạch, phụ tử Trần Nghiệp là kỹ năng trồng hoa màu giỏi, trong sinh trưởng nhiều, mỗi mẫu ra hơn hai trăm cân mạch.

Bốn mẫu đất của nhị phòng cũng do đại phòng trồng, đại phòng giữ lại bốn thành (40%), giao nhị phòng sáu thành địa tô. Nhị phòng sáu thành, trừ nộp thuế ra, để lại hơn một trăm cân lúa mạch ở nhà giữ lại mài thành bột mì, còn dư lại bán hơn hai xâu tiền. Những chuyện này, hàng năm đều là phụ tử Trần Nghiệp giúp đỡ làm. Đồng thời, lại có thêm rất nhiều thân lúa mạch, chất đầy hậu viện nhị phòng.

Có những thân lúa mạch này, A Lộc và Đại Bảo sẽ thoải mái hơn nhiều, không cần lại ngày ngày đi nhặt củi.

Hơn hai xâu tiền, nếu như tiết kiệm một ít, một vài gia đình nông dân có thể chống đỡ nửa năm. Nhưng ở nhà Trần Danh, cũng chính là phí bốn tháng khám bệnh cùng được phí. Cũng may là bởi vì Trần A Phúc không cần mua được nữa, nếu không chỉ đủ ba tháng được phí.

Cuối cùng đợi đến ngày hai mươi tháng năm, là thời điểm đại phòng giao lương thực cùng tiền cho nhị phòng, còn phải thương lượng bước tiếp theo bên trong ruộng nên trồng cái gì cùng với chuyện tu sửa phòng ở.

Biết rõ bọn họ hôm nay muốn đến, Vương thị đặc biệt đi cắt một cân thịt, mua hai cân rượu trắng Trần Danh thích uống, làm vài món thức ăn ngon. Lúc này không phải là món ăn luộc, đều là món ăn dùng mỡ xào.

Vốn là Trần A Phúc muốn khoe khoang một chút tài nấu nướng của mình, nhưng Vương thị không muốn, nói hôm nay có khách, sợ nằng làm không tốt sẽ lãng phí nguyên liệu nấu ăn, nằng chỉ được chịu trách nhiệm nhóm lửa. Mùi thơm dùng mỡ chần đáy nồi cùng thanh âm “xèo xèo” khiến Trần A Phúc thỉnh thoảng nước miếng tràn đầy khoang miệng, cũng may bây giờ nằng có thể đủ không chế được chính mình, vội vàng nuốt vào.

Nhìn thấy A Lộc cùng Đại Bảo không ngừng lớn vồn ở trong phòng bếp, mỗi khi nấu xong một món ăn, Trần A Phúc đều dùng đũa kẹp một mảnh thịt cho bọn họ, cười hỏi: "Hương vị như thế nào, có cần thêm chút muối hay không?"

Hai tiểu shota đều ngậm lấy mồm mép lém lỉnh nghiêm trang nói: "Ăn ngon, cái gì cũng không cần thêm." ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d

Vương thị cũng không nhiều lời, chỉ là cười lắc lắc đầu.

Vốn là, trước đó Vương thị đề nghị nói lại mua vài thước bố đưa Hồ thị, Trần Danh không đồng ý.

Trần Danh nói: "Chúng ta lại không thu nhiều địa tô với nhà đại ca ta, người khác cho nhà chúng ta thuê, cũng là làm theo tiêu chuẩn này. Có tiền kia, còn không bằng cho nương ta hoặc là cắt vài thước bố cho đại ca may xiêm y. Nằng vừa nói, ta sẽ đưa, còn không biết phải đưa bao nhiêu. Nhà chúng ta không có tiền như nhà Tam đệ, ngay cả đại viện cũng tu sửa cho bọn họ." Suy nghĩ một chút, còn nói: "Vậy thì cắt vài thước vải thô cho đại ca may xiêm y đi, đại ca quanh năm suốt tháng cũng vất vả."

Trần A Phúc không biết rõ Trần Danh và Vương thị nói là ý gì, nhưng cũng nghe ra Trần Danh mặc dù cực tôn trọng Trần Nghiệp, nhưng mà cực chường mặt Hồ thị. Chờ nhìn Hồ thị biểu diễn rợn người, thì cũng hiểu.

Trước khi ăn cơm, Trần lão thái, Trần Nghiệp, Hồ thị, Trần A Quý đều đến, đi theo sau còn có cái đuôi nhỏ Trần Đại Hổ.

Hồ thị mắt nhìn Trần A Phúc ngồi ở chỗ kia nhóm lửa, bĩu môi nói ra: "Đều nói A Phúc lớn lên xinh đẹp, quả thật là thanh tú rồi sao. Chẳng qua, cho dù có xinh đẹp hơn nữa thì có tác dụng gì? Ngay cả điểm quan trọng là sinh lễ cũng không thể kiếm được cho nhà mẹ đẻ, uống công nuôi vài chục năm."

Trần A Phúc chậm rãi nói: "Ta mặc dù không thể kiếm sinh lễ cho cha nương ta, nhưng về sau nhất định sẽ hiếu kính bọn họ giống như nhi tử."

Hồ thị mũi "Hừ" một tiếng, tiến vào tây phòng.

Trần Nghiệp trước lấy hai xâu năm trăm văn ra, đây là tiền bán lương thực. Sau lại cầm bốn xâu tiền nữa, Trần Nghiệp mua một mẫu đất kia của nhị phòng, trước nhị phòng mượn một xâu tiền, hiện tại lấy thêm bốn xâu lại đây.

Hồ thị thấy Trần Danh tiếp nhận bốn xâu tiền đi, đau lòng đến không thôi. Thăm nghĩ, Trần Danh và Vương thị này thật sự là loại người chỉ có vào chứ không có ra, keo kiệt chết được. Nhiều tiền như thế, cũng không nói cầm một ít đưa ra cảm kích đại ca và chất tử quanh năm suốt tháng vất vả.

Hết chương 21.

